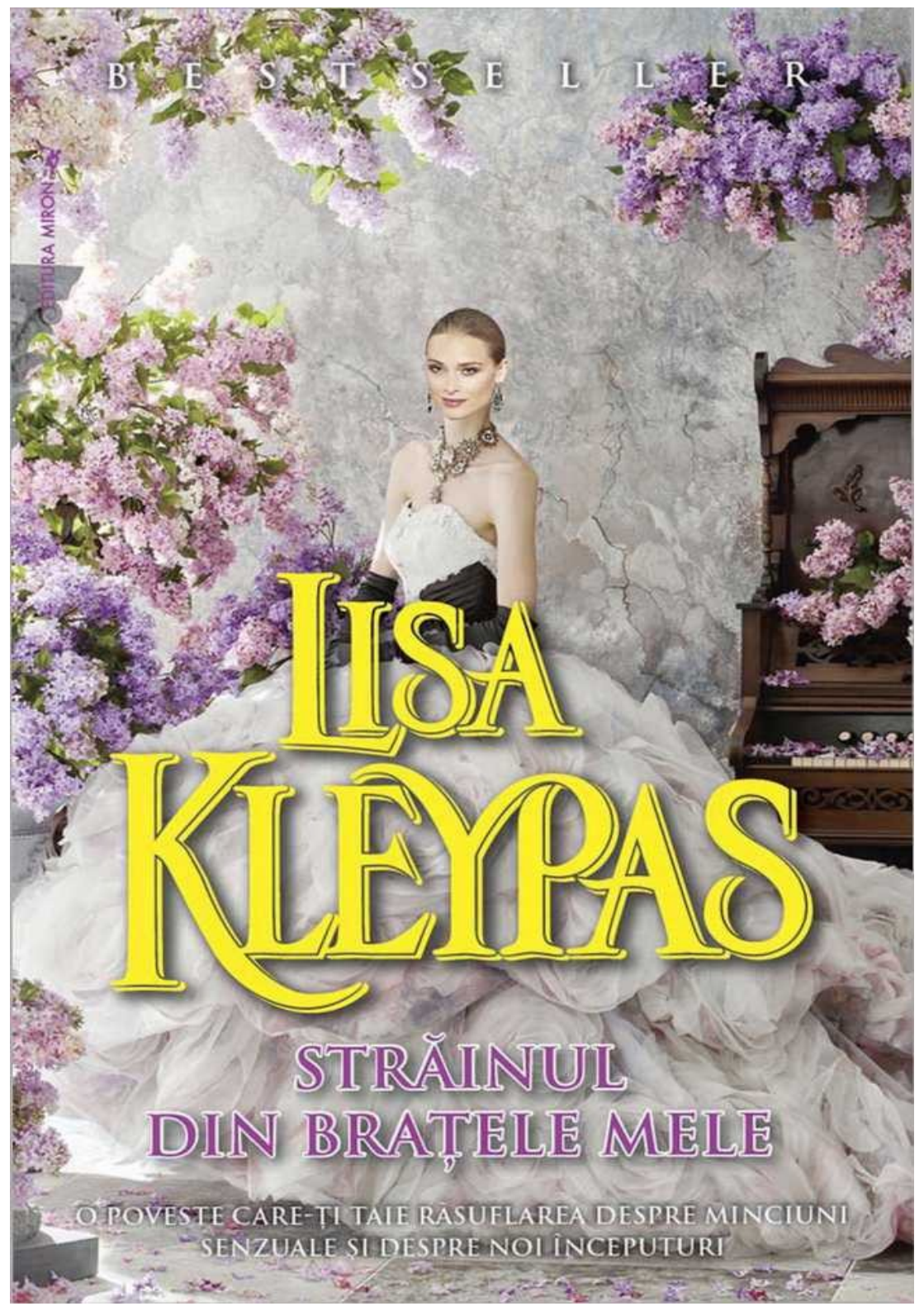
BESTSELLER
COPERTA MIRONA
LISA KLEYPAS
STRĂINUL DIN BRAȚELE MELE
O POVESTE CARE-ȚI TAIE RĂSUFLAREA DESPRE MINCIUNI SENZUALE ȘI DESPRE NOI ÎNCEPUTURI

Traducerea:
Gabriela Anca Marin

Cuprins

Cuprins.....3
Capitolul 1.....4
Capitolul 2.....20
Capitolul 3.....31
Capitolul 4.....43
Capitolul 5.....50
Capitolul 6.....66
Capitolul 7.....73
Capitolul 8.....78
Capitolul 2.....94
Capitolul 10.....113
Capitolul 11.....124
Capitolul 12.....134
Capitolul 13.....147
Capitolul 14.....166
Capitolul 15.....185
Capitolul 17.....206
Capitolul 18.....218
Capitolul 19.....232
Capitolul 20.....245
Capitolul 21.....256
Epilog.....266

Capitolul 1

— Lady Hawksworth, soţul dumneavoastră nu este mort.

Lara îl privea fără să clipească pe James Young, convinsă că nu auzise bine… Sau poate că el băuse ceva, deşi nu i se mai întâmplase să-l vadă beat până atunci. Probabil că era doar ameţit şi nu era de mirare – doar lucra pentru actualul lord Hawksworth şi pentru soţia acestuia.

Ei erau în stare să înnebunească pe oricine.

— Ştiu că este un şoc, a continuat sincer Young, iar îngrijorarea i se citea pe chip. Pentru dumneavoastră în mod special.

Dacă vestea ar fi venit dintr-o altă sursă, Lara nici nu i-ar fi dat atenţie. Dar James Young era un bărbat prevăzător, de încredere, care servise cu credinţă familia Hawksworth de cel puţin zece ani. Se descurcase de minune în a administra veniturile ei, după moartea soţului, chiar dacă nu fusese vorba de prea mulţi bani. Arthur, lordul Hawksworth şi soţia lui Janet îl priveau şi ei acum de parcă s-ar fi îndoit că mai era în toate minţile.

Erau perechea perfectă, amândoi înalţi şi blonzi. Aveau doi fii dar îi trimiseseră departe, la Eton, aşa că îi pomeneau şi îi vedeau doar rareori. Arthur şi Janet păreau să aibă o singură grijă: să se bucure cât mai mult de noul lor statut şi de averea dobândită.

— Este imposibil! a explodat Arthur. Cum îndrăzneşti să vii în faţa mea cu asemenea aberaţii? Explică-te imediat!

— Da, domnule, i-a răspuns Young. Am primit ieri vestea că a sosit o fregată având la bord un pasager neobişnuit care se pare că seamănă izbitor cu defunctul. A privit cu respect spre Lara şi a adăugat: Pretinde că este lordul Hawksworth.

Arthur a pufnit neîncrezător. Figura lui cu trăsături cinice era acum roşie ca focul. A strâmbat furios din nasul acvilin.

— Trebuie să fie un şarlatan! Hunter e mort de un an. N-ar fi avut cum să supravieţuiască după ce vaporul lui s-a

scufundat. S-a rupt în două, pentru numele lui Dumnezeu! Toţi cei care se aflau la bord au pierit. Iar tu vrei să-mi spui că nepotul meu a reuşit cumva să supravieţuiască? Omul trebuie să fie nebun dacă-şi închipuie că va fi crezut!

Janet a strâns din buze:

— Se va dovedi cât de curând că este un impostor, a spus jucându-se cu garnitura de dantelă Vandyke care îi împodobea rochia din mătase de culoarea smaraldului.

Ignorându-le accesele de furie, Young s-a apropiat de fereastră.

Larissa era aşezată pe un fotoliu aurit şi fixa covorul din faţa ei. Ca tot ce se afla în holul reşedinţei Hawksworth, covorul persan opulent era o dovadă a lipsei de gust. Modelul părea din altă lume, cu flori revărsându-se dintr-un vas chinezesc.

De sub rochia de doliu i se zărea vârful pantofului uzat, din piele neagră. Absentă, contura cu el o floare roşie de pe covor. Părea pierdută în gânduri şi şi-a dat seama că Young se apropiase. S-a îndreptat brusc pe fotoliu şi a ridicat privirea spre el.

Chiar şi în rochia cu guler înalt, întunecată şi sobră, ca de călugăriţă, Larissa Crossland era de o frumuseţe dulce, plină de eleganţă. Părul negru ameninţa mereu să-i scape din ace iar ochii de un verde pal erau de-a dreptul izbitori.

Cu toate acestea, nu inspirase niciodată prea multă ardoare. Fusese adesea admirată, dar bărbaţii din jurul ei nu se arătaseră prea dornici să flirteze cu ea sau să încerce să o cucerească. Poate din cauza faptului că îşi folosea buna dispoziţie drept armă, ţinându-i astfel pe toţi la distanţă.

Pentru cei care locuiau în Market Hill, Lara aproape că era o sfântă. O femeie cu poziţia ei şi care arăta atât de bine şi-ar fi găsit deja un alt soţ, dar ea alesese să se dedice operelor caritabile. Era nespus de atentă şi de plină de compasiune iar generozitatea ei li se adresa tuturor, fie nobili, fie cerşetori. Young nu o auzise niciodată pe lady Hawksworth spunând vreun cuvânt rău la adresa cuiva, nici măcar la adresa soţului care o abandonase sau a

rudelor care o tratau atât de urât. Deşi păreau senini, ochii ei aveau totuşi o strălucire care te putea pune pe gânduri. O linişte aparentă care ascundea orice emoţie sau gânduri pe care nu ar fi îndrăznit să le împărtăşească. Young era acum convins că Larissa hotărâse să trăiască asemenea unei călugăriţe, dar printre oameni.

Se spunea adesea că avea nevoie de un bărbat al ei. Şi totuşi, nu părea să-l fi găsit pe cel care să i se fi potrivit. Ceea ce era un lucru bun, mai ales dacă se dovedea că soţul ei era într-adevăr în viaţă.

— Doamnă, a murmurat Young pe un ton de scuză, nu am nici cea mai mică intenţie să vă tulbur. Dar am considerat că este de datoria mea să vă informez imediat.

— Este vreo şansă să fie adevărat? a şoptit Lara, încruntată.

— Nu ştiu, i-a răspuns Young. Trupul contelui nu a fost găsit, aşa că presupun că este posibil ca…

— Bineînţeles că nu este adevărat! a exclamat Arthur. V-aţi pierdut amândoi minţile?

A trecut pe lângă Young şi i-a pus Larei mâna pe umăr, arborând o expresie protectoare.

— Cum îndrăzneşti să o supui pe lady Hawksworth unui asemenea chin? a spus, încercând să pară compătimitor.

— Sunt bine, l-a întrerupt Lara, încordându-se sub atingerea lui. S-a retras imediat, apropiindu-se de fereastră şi dorindu-şi să fi putut să scape de acolo, din salonul încărcat.

Pereţii erau acoperiţi cu mătase de un roz puternic, cu motive grele, aurii, iar în colţuri erau vaze mari cu flori exotice. Fiecare centimetru fusese ocupat cu obiecte din colecţiile lui Janet, de la păsări din sticlă la pomi în miniatură.

— Ai grijă! i-a strigat Janet când Lara a atins cu faldul fustei un bol din sticlă aşezat pe un stativ cu trei picioare, din mahon, făcându-l să se clatine.

Lara a privit la peştii aurii care înotau în bol şi s-a întors mai apoi spre Janet:

— Nu ar trebui să stea atât de aproape de fereastră, a

şoptit. Nu le place lumina prea puternică.

Janet a râs dispreţuitor:

— Iar tu te pricepi, sunt sigură, i-a răspuns acid iar Lara a ştiut că-i va ţine în continuare acolo.

Lara a întors capul şi a oftat. A privit la pajiştea care se întindea dincolo de Hawksworth Hall. Dincolo de ea se afla o pădure de stejari şi castani, străbătută de un râu învolburat.

Pe râu, după moară, pornea un canal navigabil care deservea Market Hill, un port prosper, fremătând de activitate. Un cârd de raţe sălbatice străbătea lacul artificial, deranjând lunecarea regală a două lebede. Dincolo de lac se întindea un drum care ducea spre oraş, traversat de un pod de piatră căruia localnicii îi spuneau „podul condamnaţilor”. Legenda spunea că Diavolul însuşi aşezase podul acolo, dorind să ia în stăpânire orice suflet îl trecea. Iar singurul care îndrăznise să pună piciorul pe pod – continua legenda – era un strămoş de-al lui Crossland, care îl înfruntase pe Diavol şi refuzase să-i dea sufletul lui. Atunci, Diavolul îi blestemase pe el şi pe toţi urmaşii lui să nu poată avea decât foarte greu un fiu care să le ducă numele mai departe.

Lara aproape că credea în acea legendă. Majoritatea generaţiilor Crossland avuseseră prea puţini copii şi majoritatea băieţilor muriseră de tineri. Inclusiv Hunter.

Zâmbind trist, Lara a revenit în prezent şi s-a întors spre domnul Young. Acesta era un bărbat suplu, cam de aceeaşi înălţime cu ea.

— Dacă acest străin este cu adevărat soţul meu, a întrebat ea cu mult calm, de ce nu şi-a făcut apariţia până acum?

— Din câte spune, a plutit pe ocean timp de două zile după naufragiu, apoi a fost recuperat de un vas de pescuit care era în drum spre Cape Town. Era rănit şi nu-şi mai amintea cine era. Nu mai ştia nici cum îl cheamă. Câteva luni mai târziu şi-a recăpătat memoria şi a pornit spre Anglia.

Arthur a pufnit a nemulţumire:

— Să nu-şi ştie propria identitate? N-am mai auzit de aşa ceva.

— Se pare că este posibil, i-a răspuns Young. Am discutat despre asta cu doctorul Slade iar el mi-a confirmat că au mai fost asemenea cazuri, deşi rare.

— Ce interesant, i-a răspuns sarcastic Arthur. Nu-mi spune că şi tu crezi într-o asemenea înşelătorie, Young.

— Nimeni nu se poate pronunţa până când nu va discuta cu cei care îl cunosc foarte bine pe Hunter.

— Domnule Young, a spus Lara, încercând să-şi ascundă zbuciumul interior, îl cunoşteai de ani buni pe soţul meu. Aş aprecia ducă ai merge la Londra să-l întâlneşti pe acest bărbat. Chiar dacă nu este vorba de defunctul conte, se pare că are nevoie de ajutor. Trebuie să facem ceva pentru el.

— Sunt exact cuvintele la care mă aşteptam, lady Hawksworth. Îndrăznesc să spun că sunt puţini cei care s-ar gândi să ajute un străin care încearcă să-i înşele. Sunteţi cu adevărat o femeie bună.

— Da, îi replicat sec Arthur. Văduva nepotului meu este patroana cerşetorilor, orfanilor şi câinilor vagabonzi. Nu poate rezista să nu le dăruiască altora tot ce are.

— Acesta este şi motivul pentru care nu am considerat necesar să-i suplimentăm suma anuală, a adăugat Janet. Banii în plus i-ar scăpa oricum printre degete. Până şi un copil poate profita de ea. De curând a dat tot ce mai avea unui orfelinat prăpădit.

Lara simţea cum obrajii îi luau foc.

— Orfanii aceia au mai multă nevoie de bani decât mine, i-a răspuns.

— Rolul meu acum este să am grijă ca averea familiei să nu se risipească, să ajungă şi generaţiilor viitoare, a sărit Arthur. Nu să-i risipim pe copiii fără părinţi.

— Prea bine, s-a grăbit Young să intervină, voi pleca la Londra, dacă asta doriţi. Îl voi lua cu mine şi pe doctorul Slade, care l-a tratat pe conte încă de la naştere. Vom vedea dacă în vorbele acelui bărbat este vreo fărâmă de adevăr. I-a zâmbit încurajator Larei. Nu vă îngrijoraţi,

doamnă. Sunt sigur că totul va fi bine.

Dornică să scape de rudele ei, Lara s-a îndreptat spre vechea cabană a vânătorului aflată la mică distanţă de castel, pe malul plin de sălcii al râului. Cândva, cabana construită în stil Elizabeth I fusese folosită pentru a găzdui prieteni sau rude venite în vizită.

Din nefericire, interiorul fusese distrus de un incendiu, cu un an în urmă. Un musafir neatent dărâmase o lampă şi totul fusese cuprins de flăcări.

Arthur şi Janet nu văzuseră rostul în a o renova şi hotărâseră că acea cabană era suficientă pentru nevoile Larei.

Ea ar fi putut să apeleze la mila altor rude care i-ar fi oferit o locuinţă mult mai confortabilă sau ar fi putut accepta propunerea soacrei de a-i servi drept însoţitoare în călătorii, dar îşi preţuia prea mult intimitatea. Era mai bine să rămână acolo, înconjurată de prieteni şi de obiecte familiare, în ciuda lipsei de confort.

Clădirea din piatră era întunecoasă şi umedă, cu un miros de mucegai pe care nu reuşise să-l alunge cu nimic. Doar rareori câte o rază de soare reuşea să pătrundă printr-unul din ochiurile de geam. Lara încercase să facă din ea o locuinţă cât mai plăcută. Întinsese pe unul din pereţi o cuvertură *patchwork* şi adusese câteva piese de mobilier desperecheate la care renunţaseră rudele ei. Scaunul de lângă foc era acoperit cu o pătură din fire roşii şi albastre, împletită de una din fetele mai mari de la orfelinat. O salamandră sculptată în lemn stătea aşezată lângă vătrai, cadou de la un om mai în vârstă din sat care o asigurase că îi va apăra casa de rele.

Închisă în singurătatea ei, Lara a aprins o lumânare şi a privit înainte, pe deasupra flăcării. Trupul i-a fost străbătut de un fior.

Hunter… în viaţă… Nu putea fi adevărat, bineînţeles, dar ideea îi dădea un sentiment de nelinişte. S-a apropiat de patul îngust, a îngenuncheat pe podea şi a început să caute printre frânghiile înnodate care îi susţineau salteaua. Din pachetul înfăşurat într-o pânză a scos

portretul soţului ei.

Arthur şi Janet i-l oferiseră ca un semn de generozitate, dar Lara ştia că fuseseră nerăbdători să scape de amintirea celui care deţinuse titlul, înaintea lor. Nici ea nu-şi dorise să aibă portretul lui, dar îl luase, convinsă că Hunter făcea acum parte din trecutul ei. Poate că mai târziu, cândva, când amintirile se vor mai estompa, va fi în stare să-l atârne la vedere.

Tabloul înfăţişa un bărbat solid, cu oase mari, însoţit de câinii lui. Într-una din mâini ţinea una din puştile lui preferate. Hunter fusese un bărbat frumos, cu păr bogat şaten-auriu, ochi negri pătrunzători şi o expresie mereu arogantă.

Trecuseră trei ani de când Hunter pornise pe mare spre India, într-o misiune semidiplomatică. Ca acţionar al companiei *East India* şi ca om care se bucura de o oarecare influenţă în lumea politică, Hunter fusese numit consilier al administratorilor companiilor engleze din India.

În realitate, fusese doar un pierde-vară dornic să i se adauge grupului de desfrânaţi din Calcutta. Trăiau acolo precum regii, în nesfârşite petreceri şi orgii. Se spunea că fiecare casă avea cel puţin o sută de servitori care îndeplineau orice dorinţă a stăpânului. Mai mult decât atât, India era paradisul oricărui iubitor de sport şi al vânătorilor. Lara a zâmbit cu tristeţe amintindu-şi de entuziasmul soţului ei, la plecare. Hunter fusese mai mult decât dornic să scape de ea. Anglia începuse să-l plictisească – la fel şi soţia lui. Nu mai încăpea îndoială că erau o pereche foarte nepotrivită. O soţie, îi explicase odată Hunter, era un rău necesar având un singur rol: cel de a aduce pe lume copii. Se simţise extrem de rănit când Lara nu reuşise să rămână însărcinată. Absenţa copiilor era greu de suportat de un bărbat ca el, care se mândrea cu puterea şi virilitatea lui.

Lara şi-a îndreptat privirea spre pat şi în stomac i s-a pus un nod de gheaţă atunci când şi-a amintit de vizitele lui nocturne, de trupul lui greu care o zdrobea, de invazia

dureroasă care părea să nu se mai sfârşească. Răsuflase uşurată atunci când el începuse să frecventeze alte femei care să-i satisfacă nevoile. Lara nu mai cunoscuse un bărbat cu o asemenea vitalitate şi forţă fizică. Era înclinată chiar să creadă că el era cu adevărat singurul supravieţuitor al violentului naufragiu.

În cei doi ani de căsătorie, Hunter fusese extrem de dominator iar Lara se simţise mereu timorată în prezenţa lui. Răsuflase uşurată atunci când el plecase spre India. Rămasă singură, Lara îşi dedicase timpul şi întreaga atenţie unui orfelinat, încercând să îmbunătăţească vieţile copiilor de acolo. I se părea minunat să se simtă utilă, aşa că şi-a găsit imediat şi alte proiecte: îi vizita pe bătrâni şi pe vârstnici, organiza evenimente caritabile şi cu totul ocazional făcea pe peţitoarea.

Vestea morţii lui Hunter o întristase. Dar nu îi era dor de el.

Şi în niciun caz nu-l dorea înapoi, şi-a spus vinovată.

* * *

În următoarele trei zile nu a primit nicio veste nici de la domnul Young şi nici de la rudele ei. Lara îşi vedea liniştită de treburi, dar vestea a fost răspândită de servitori în tot orăşelul.

Sora ei Rachel, lady Lonsdale, a fost prima care a vizitat-o. Trăsura neagră, lăcuită, a oprit în faţa conacului. Rachel a coborât şi a străbătut neînsoţită aleea care ducea la cabană. Era sora ei mai mică, dar dădea impresia de soră mai mare, fiind mai înaltă şi având un aer solemn care îi conferea maturitate.

Fuseseră cândva declarate cele mai frumoase surori din Lincolnshire, dar Lara ştia prea bine că frumuseţea lui Rachel o eclipsa pe a ei. Avea trăsături perfecte, clasice, ochi mari, o gură trandafirie şi nasul puţin cârn. Prin contrast, chipul Larei era rotund şi nu oval, avea gura prea mare şi un păr rebel care îi scăpa mereu din pieptănătură.

Şi-a întâmpinat sora în prag şi a poftit-o să intre.

Rachel era îmbrăcată cu haine scumpe şi aducea cu ea un iz plăcut de violete.

— Draga mea Larissa, a spus Rachel privind în jur, pentru a mia oară îţi spun: de ce nu vii să locuieşti cu mine şi cu Terrell? Avem cel puţin douăsprezece camere libere şi ţi-ar fi mult mai confortabil.

— Îţi mulţumesc, Rachel. Larissa şi-a îmbrăţişat cu căldură sora. Dar nu aş putea locui sub acelaşi acoperiş cu soţul tău. Nu mă pot preface că-l tolerez pe bărbatul care se poartă atât de urât cu tine. Şi sunt convinsă că nici el nu mă poate suferi.

— Ei, nu e chiar atât de rău…

— Este un soţ groaznic, orice mi-ai spune tu. Lordul Lonsdale nu dă doi bani pe nimeni, cu excepţia propriei persoane. Şi nu va da niciodată.

Rachel s-a încruntat şi s-a aşezat lângă foc.

— Uneori îmi spun că singurul pe care l-a plăcut cu adevărat Terrell a fost lordul Hawksworth.

— Erau făcuţi din acelaşi aluat, a fost de acord Lara, Numai că Hunter nu a ridicat niciodată mâna la mine.

— S-a întâmplat o singură dată, a protestat Rachel. Nici n-ar fi trebuit să-ţi spun.

— Nici nu ar fi fost nevoie. Vânătaia de pe faţa ta spunea totul.

Au tăcut amândouă, amintindu-şi episodul din urmă cu două luni, când lordul Lonsdale o lovise pe Rachel în timpul unei dispute. Semnul de pe faţă îi trecuse greu, după câteva săptămâni, iar Rachel fusese nevoită să se ascundă în casă ca să nu creeze suspiciuni. Acum, Rachel pretindea că Lonsdale regreta adânc clipa în care îşi pierduse cumpătul. Ea îl iertase şi dorea acum ca şi Lara să facă la fel.

Numai că Lara nu-l purta ierta pe cel care îi rănise sora, şi bănuia că nu era pentru prima şi nici pentru ultima dată. Aproape că-şi dorea ca Hunter să fie cu adevărat în viaţă. Oricâte defecte ar fi avut, el nu ar fi acceptat niciodată ca o femeie să fie lovită. I-ar fi spus-o răspicat lordului Lonsdale şi probabil că acesta l-ar fi ascultat, pentru că Hunter se număra printre puţinii oameni pe care îi respecta.

— Nu am venit să discutăm despre asta, Larissa.

Privirea lui Rachel exprima dragoste şi îngrijorare. Sora ei s-a aşezat aproape de ea, pe un scaun tapiţat.

— Am auzit veştile care circulă despre lordul Hawksworth. Spune-mi… este adevărat că se întoarce la tine?

Lara a clătinat din cap.

— Nu, bineînţeles că nu. Un şarlatan oarecare din Londra pretinde că este soţul meu. Domnul Young şi doctorul Slade îi fac chiar acum o vizită şi sunt convinsă că bărbatul va ajunge la Bedlam sau Newgate, pentru că se va dovedi că este fie nebun, fie un infractor.

— Deci nu există nicio şansă ca lordul Hawksworth să mai fie în viaţă? A citit răspunsul în ochii ei şi a oftat. Îmi pare rău să spun asta, dar sunt uşurată. Ştiu că nu ai avut o căsnicie de invidiat. Tot ce-mi doresc este să te văd fericită.

— Şi eu îmi doresc acelaşi lucru pentru tine, i-a răspuns cu sinceritate Lara. Numai că tu eşti într-o postură mult mai rea decât am fost eu vreodată. Hunter nu a fost nicidecum soţul ideal, dar ne înţelegeam destul de bine cu excepţia… S-a oprit brusc şi a roşit. Nu-i era deloc uşor să discute despre chestiuni intime.

Şi ea şi Rachel avuseseră parte de o educaţie puritană. Părinţii lor fuseseră blânzi, dar distanţi. Lara şi Rachel fuseseră nevoite să afle singure ce se întâmpla în noaptea nunţii. Iar pentru Lara fusese o descoperire cât se poate de neplăcută.

Rachel a părut să-i citească gândurile, ca întotdeauna.

— Oh, Lara, a murmurat ea roşind. Probabil că lordul Hawksworth nu a fost suficient de atent cu tine, aşa cum ar fi trebuit. A coborât şi mai mult tonul şi a continuat: nu e atât de groaznic să faci dragoste, să ştii. Au fost dăţi, la începutul căsniciei noastre, când a fost chiar plăcut. Mai târziu nu a mai fost la fel, bineînţeles. Dar îmi amintesc şi acum cum era odată.

— Plăcut? Lara o privea uimită. Este pentru prima dată când reuşeşti să mă şochezi. Nu înţeleg cum poţi să

trăieşti ceva atât de stânjenitor şi de dureros şi să-ţi placă. Cred că este o glumă proastă.

— Nu a existat nicio ocazie în care Hunter să te sărute, să te ţină în braţe şi… să te facă să te simţi femeie?

Lara a tăcut.

— Nu, a răspuns într-un târziu, gânditoare. Nu-mi amintesc să fi simţit vreodată aşa ceva. Hunter nu se dădea în vânt după săruturi sau îmbrăţişări. Eram bucuroasă când totul se sfârşea.

Rachel o privea compătimitor.

— Ţi-a spus vreodată că te iubeşte?

Lara a râs amar.

— Dumnezeule, nu! Hunter nu ar fi mărturisit niciodată aşa ceva. A tăcut câteva clipe, surâzând trist. Nu m-a iubit. Ar fi trebuit să se căsătorească cu altcineva în locul meu. Cred că regreta adesea greşeala făcută.

— Nu mi-ai spus niciodată asta! a exclamat Rachel. Cine este?

— Lady Carlysle, a murmurat Lara, surprinsă de gustul amar pe care i-l lăsa rostirea acelui nume, după atâta timp.

— Cum arată? Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o de câteva ori. Ea şi Hunter au fost discreţi, dar era evident că le făcea o enormă plăcere să fie împreună. Le plăceau aceleaşi lucruri: călăria, vânătoarea, caii. Nu am nicio îndoială că a continuat să o viziteze pe ascuns şi după ce ne-am căsătorit.

— Dar de ce nu s-a căsătorit cu lady Carlysle de la început?

Lara a coborât bărbia şi şi-a cuprins genunchii cu braţele, ghemuindu-se fără să-şi dea seama.

— Eu eram mult mai tânără, iar ea trecuse de vârsta la care să-i poată dărui un copil. Hunter îşi dorea un moştenitor… şi probabil că a fost convins că mă va putea modela după cum voia el. Am încercat să-i fac pe plac. Din nefericire nu am reuşit să-i dăruiesc singurul lucru pe care îl dorea de la mine.

— Un copil, a şoptit Rachel. Judecând după expresia ei, Lara a ştiut că sora ei îşi amintea că pierduse o sarcină, cu

câteva luni în urmă. Niciuna dintre noi nu a avut prea mult succes în această privinţă, nu-i aşa?

Lara a continuat, cu obrajii roşii ca focul:

— Măcar tu ai dovedit că eşti capabilă să concepi un copil. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu îl vei avea, într-o zi. Eu, pe de altă parte, am încercat totul: am băut licori, am studiat hărţile astrale şi am făcut tot felul de alte lucruri, care mai de care mai ridicole şi mai umilitoare. Nimic nu a funcţionat. M-am bucurat când Hunter a plecat spre India. Mi s-a părut o binecuvântare să pot dormi singură şi să nu fiu nevoită să mă întreb, seară de seară, dacă îi voi auzi paşii apropiindu-se de uşa mea. Lara s-a cutremurat, amintindu-şi. Nu-mi place să mă culc cu un bărbat. Nu mai vreau să fac asta niciodată.

— Biata mea Larissa, a şoptit Rachel. Ar fi trebuit să-mi spui mai demult toate astea. Ai încercat mereu să rezolvi problemele tuturor dar nu ai fost în stare să le mărturiseşti pe ale tale.

— Nu s-ar fi schimbat nimic, chiar dacă ţi-aş fi spus.

— Dacă ar fi fost după mine, aş fi ales pentru tine un alt bărbat, mai potrivit decât lordul Hawksworth. Cred că mama şi tata au fost orbiţi de statutul lui social şi de averea lui şi nici nu au luat în seamă faptul că nu vă potriveaţi.

— Nu a fost vina lor, a spus Lara. Eu nu sunt bună de nevastă pentru nimeni. Nu ar fi trebuit să mă căsătoresc niciodată. Sunt mult mai fericită singură.

— Niciuna din noi nu a avut parte de partenerul visat, nu-i aşa? a spus Rachel cu o tristă ironie. Terrell cu capriciile lui, soţul tău cel barbar… nu a fost deloc ca-n poveşti, nu-i aşa?

— Cel puţin locuim aproape una de cealaltă, a spus Lara încercând să risipească norul de regrete care părea să plutească deasupra lor. Totul este mai uşor de suportat aşa. Cel puţin în ceea ce mă priveşte.

— Şi eu simt la fel. Rachel s-a ridicat de pe scaun şi a îmbrăţişat-o. Sper ca măcar de acum încolo să ai parte doar de lucruri bune, draga mea. Fie ca lordul

Hawksworth să se odihnească în pace iar tu să-ţi găseşti curând un bărbat care să te iubească aşa cum meriţi.

— Nu te ruga pentru asta, i-a răspuns Lara, uşor alarmată. Nu-mi doresc un bărbat. Roagă-te mai bine pentru copiii de la orfelinat, pentru biata doamnă Lumley care este pe punctul de a orbi, pentru doamna Pecham care suferă de reumatism şi pentru…

— Tu şi nesfârşita ta listă de nefericiţi, a spus Rachel, mângâindu-l afectuos. Bine, mă voi ruga şi pentru ei.

* * *

Când şi-a făcut pentru prima oară apariţia în târg, Lara s-a trezit asaltată de întrebări. Toată lumea dorea să afle detalii despre întoarcerea din morţi a soţului ei. Nu conta că ea le spunea tuturor că bărbatul care îşi făcuse apariţia la Londra era mai mult ca sigur un impostor. Toţi localnicii doreau să creadă contrariul.

— Ia te uită! Cea mai norocoasă femeie din Market Hill! a spus negustorul de brânză atunci când Lara a păşit în prăvălia lui, aflată pe strada principală.

Aerul purta arome plăcute de lapte venind de la roţile de caşcaval aşezate pe mesele din lemn. Zâmbind timid, Lara şi-a pus coşul pe una din mesele lungi şi a aşteptat să i se aducă roata de caşcaval pe care o ducea săptămânal la orfelinat.

— Sunt norocoasă în multe privinţe, domnule Wilkins, i-a răspuns ea, dar dacă te referi la zvonurile despre defunctul meu soţ…

— Cât mă bucur! a întrerupt-o jovial negustorul. Veţi fi din nou stăpâna domeniului. Şi i-a îndesat în coş roata de caşcaval.

— Mulţumesc, i-a răspuns Lara. Dar trebuie să vă spun că sunt convinsă că nu este nimic adevărat. Lordul Hawksworth nu se mai întoarce.

Domnişoarele Withers, cele două surori rămase fete bătrâne au intrat la rândul lor în prăvălie şi i-au zâmbit Larei. Purtau bonete identice, cu floricele şi şi-au apropiat imediat capetele, pentru o bârfă mică. Una din ele s-a apropiat mai apoi de Lara şi i-a atins braţul cu mâna ei

fragilă, cu vene albastre proeminente.

— Am aflat vestea azi-dimineaţă, draga mea. Ne bucurăm atât de mult pentru tine… atât de mult…

— Mulţumesc, dar nu este nimic adevărat, a insistat Lara, bărbatul care se pretinde a fi soţul meu este fără îndoială un impostor. Doar printr-un miracol lordul ar fi reuşit să supravieţuiască naufragiului.

— Eu zic să speraţi că este aşa până când veţi şti cu siguranţă adevărul, i-a spus domnul Wilkins în timp ce solida lui soţie Glenda îşi făcea apariţia de undeva din spate.

Femeia i-a îndesat un buchet de narcise într-un colţ al coşului de nuiele.

— Meritaţi un miracol, doamnă, mai mult decât oricine.

Toată lumea presupunea că veştile îi făcuseră plăcere, că-şi dorea ca Hunter să se întoarcă acasă. Îmbujorată şi stânjenită, Lara le-a mulţumit pentru gândurile bune şi s-a grăbit să iasă din prăvălie.

A mers grăbită de-a lungul râului, trecând pe lângă bisericuţa îngrijită şi pe lângă un şir de case albe. Destinaţia ei era orfelinatul, o clădire aflată în paragină din partea vestică a oraşului. Aşezată în mijlocul unui pâlc de pini şi stejari, orfelinatul cu pereţi şi acoperiş din ţigle albastre putea fi zărit de departe. Metoda folosită la fabricarea plăcilor din gresie rugoasă, albastră, rezistentă la ger, era cunoscută doar de olarul satului care găsise într-o zi, din greşeală, reţeta de fabricaţie şi jurase să o ia cu el în mormânt.

Respirând greu din cauza efortului, Lara a intrat în clădire. Fusese cândva un conac cochet, dar după moartea ultimilor proprietari fusese abandonat şi căzuse în ruină. Cu câteva donaţii din partea localnicilor reuşise să o refacă într-o anume măsură, cât să o facă locuibilă pentru cei douăzeci şi patru de copii. Iar cu alte câteva donaţii încropea salariile profesorilor, pe un an.

Lara s-a gândit cu regret câte ar fi putut face cândva, atunci când a dispus de o întreagă avere. Lăsase mândria deoparte şi le ceruse lui Arthur şi lui Janet o donaţie, dar

fusese refuzată pe loc. Noul conte de Hawksworth şi soţia lui credeau cu fermitate că orfanii trebuiau să afle pe propria piele că lumea era crudă şi că trebuiau să-şi croiască singuri drumul prin ea.

Oftând, Lara a intrat şi a pus imediat coşul jos. Braţul îi tremura din cauza greutăţii pe care o cărase. A zărit un creştet cârlionţat care se ascundea după colţ. Era Charles, mai mult ca sigur, un băiat rebel de unsprezece ani, mereu în căutare de buclucuri.

— Mi-aş dori să mă ajute cineva să duc coşul la bucătărie, a spus cu voce tare, iar Charles şi-a făcut imediat apariţia.

— Te-ai descurcat să-l cari până aici, i-a spus morocănos.

Lara i-a zâmbit. Băiatul era pistruiat, cu ochi albaştri.

— Nu fi rău, Charles. Ajută-mă să duc coşul şi pe drum poţi să-mi povesteşti de ce nu eşti acum la ore.

— Domnişoara Thornton m-a dat afară din clasă, i-a răspuns el ridicând de un mâner al coşului şi privind pofticios la roata de caşcaval. Au dus împreună coşul de-a lungul coridorului. Făceam gălăgie şi nu eram atent.

— De ce?

— Am rezolvat problemele de matematică înaintea tuturor. De ce să trebuiască să stau nemişcat şi să nu fac nimic numai pentru că sunt mai isteţ decât ceilalţi?

— Înţeleg, i-a răspuns Lara, spunându-şi în gând că era adevărat.

Charles era un copil inteligent care necesita mai multă atenţie decât i-o putea oferi şcoala.

— Voi discuta cu domnişoara Thornton. Între timp, încearcă să fii cuminte.

Au ajuns în bucătărie şi au fost întâmpinaţi cu un zâmbet de doamna Davies, bucătăreasa. Faţa ei rotundă era îmbujorată de la căldura cuptorului. Ochii i-au strălucit, plini de interes.

— Lady Hawksworth, am auzit zvonul care circulă…

— Nu este adevărat, a întrerupt-o Lara. Trebuie să fie vorba de un străin care s-a convins singur – sau încearcă

să-i convingă pe ceilalţi – că el este contele. Dacă soţul meu ar fi supravieţuit, s-ar fi întors demult acasă.

— Şi totuşi ar fi fost o poveste romantică, a spus doamna Davis, părând dezamăgită. Sunteţi prea tânără şi prea drăguţă pentru o văduvă, dacă-mi permiteţi să vă spun.

Lara a clătinat din cap, zâmbind.

— Sunt mulţumită aşa.

— Eu îmi doresc să fie cu adevărat mort, a spus Charles, lăsând-o pe doamna Davies cu gura căscată de uimire.

— Eşti un împieliţat! a exclamat ea.

Lara s-a aplecat spre băiat şi l-a ciufulit:

— De ce spui asta, Charles?

— Dacă trăia, nu mai veneai pe la noi. Te-ar fi obligat să rămâi acasă.

— Nu este adevărat, i-a răspuns Lara. Dar nu are rost să ne contrazicem. Contele nu mai este, oamenii nu se mai întorc din morţi.

Cu poalele rochiei pline de praf, Lara s-a întors acasă, trecând pe lângă casele arendaşilor şi pe lângă gardurile din crengi împletite şi chirpici. A privit visătoare cum soarele se reflecta în apa râului atunci când a traversat podul condamnaţilor. Când s-a apropiat de casa ei, a auzit că o striga cineva. S-a oprit şi a văzut-o pe Naomi, una din fostele ei slujnice, care alerga spre ea, cu fustele sumecate.

— Nu fugi aşa, Naomi, i-a spus Lara. Să nu cazi.

Fata respira greu din cauza efortului şi a emoţiei.

— Lady Hawksworth, a exclamat, încercând să-şi recapete răsuflarea. Oh, doamnă… Domnul Young m-a trimis să vă spun… e aici… la castel… au sosit cu toţii… trebuie să veniţi degrabă.

Lara clipea des, nedumerită.

— Cine a venit? Domnul Young a trimis după mine?

— Da, l-au adus de la Londra.

— Pe cine? a întrebat Lara cu glas stins.

— A venit, doamnă. Domnul s-a întors acasă.

Capitolul 2

Cuvintele au părut să o lovească în moalele capului. S-a întors… s-a întors…

— Nu poate fi adevărat, a şoptit.

Dar de ce să fi adus domnul Young un străin de la Londra? Şi-a umezit buzele uscate. Iar când a vorbit, a părut că nu-şi mai recunoştea propria voce.

— L-l-ai văzut?

Rămasă fără cuvinte, servitoarea a dat din cap.

Lara privea fix în pământ.

— Tu l-ai cunoscut pe soţul meu, Naomi. Spune-mi, bărbatul care este acum la Hawksworth Hall… A ridicat privirea spre ea, fără să mai fie în stare să termine fraza.

— Cred că el este, doamnă. Nu, de fapt sunt sigură de asta.

— Dar contele este mort, a vorbit Lara, împietrită. S-a înecat.

— Daţi-mi voie să vă conduc la castel, i-a spus Naomi luând-o de braţ. Sunteţi palidă ca o coală de hârtie şi nu e de mirare. Nu se întâmplă în fiecare zi să ţi se întoarcă soţul din morţi.

Lara s-a smuls de lângă ea.

— Te rog… Vreau să rămân singură câteva minute. Vin eu la castel, când mă simt pregătită.

— Bine, doamnă. Le spun să vă aştepte. I-a mai aruncat o privire preocupată şi a pornit-o înapoi, grăbită.

Lara a intrat în casă, poticnindu-se, a turnat apă călduţă în ligheanul ciobit şi şi-a curăţat praful şi transpiraţia de pe faţă. Mişcările îi erau metodice iar prin minte îi treceau mii de gânduri. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie imposibilă. Se mândrise întotdeauna cu faptul că era o femeie practică. Nu credea în miracole şi nu aşteptase niciodată să i se întâmple unul.

În special nu acesta.

Nu era însă vorba de un miracol, şi-a repetat în gând Lara, despletindu-şi părul şi încercând să-l prindă la loc.

Mâinile nesigure refuzau să o asculte iar acele şi agrafele i-au căzut pe podea, cu un zgomot delicat.

Bărbatul care o aştepta la Hawksworth Hall nu era Hunter. Era un străin, un impostor care reuşise să-i convingă pe domnul Young şi pe doctorul Slade că spunea adevărul. Lara trebuia doar să se adune, să meargă să se convingă cu ochii ei şi apoi să le spună celorlalţi că acela nu era soţul ei. Şi astfel subiectul era închis. A inspirat adânc de câteva ori şi a continuat să-şi prindă haotic agrafele în păr.

În timp ce se uita în oglinda pătrată, aşezată pe un cufăr, i s-a părut că atmosfera din încăpere se schimbase. Aerul devenise greu, apăsător. În casă era atât de linişte încât îşi auzea bătăile inimii. A zărit ceva în oglindă, o mişcare care a paralizat-o. Cineva intrase în casă.

A privit tăcută la silueta care i s-a alăturat în oglindă. Era chipul bronzat al unui bărbat cu părul scurt, şaten cu reflexe aurii… cu ochi întunecaţi… cu gura dură, mare, pe care şi-o amintea atât de bine. Înalt, masiv… un bărbat puternic şi stăpân pe el care făcea ca încăperea din jurul lui să pară că se micşora.

Lara a încetat să mai respire. Ar fi vrut să fugă, să strige, să leşine… dar parcă împietrise. El s-a oprit în spatele ei, iar privirile li s-au întâlnit în oglindă. Ochii lui aveau aceeaşi culoare şi totuşi…

Nu o privise niciodată aşa, cu o asemenea intensitate, arzându-i parcă pielea. Avea privirea unui animal de pradă.

S-a înfiorat când i-a atins uşor părul. I-a scos acele de păr, unul câte unul şi le-a aşezat pe măsuţa de toaletă. Lara îl privea, cutremurându-se la fiecare atingere.

— Nu este adevărat, a şoptit.

Era însă vocea lui Hunter, profundă, uşor răguşită:

— Nu sunt o fantomă, Lara.

Ea şi-a desprins privirea de la oglindă şi s-a întors cu faţa spre el.

Era mult mai slab, aproape ca ajunsese doar piele şi os. Pielea îi căpătase o nuanţă arămie, mult prea exotică pentru un englez. Până şi părul i se deschisese la culoare

şi arăta acum ca penele unui grifon.

— Nu credeam…, şi-a auzit Lara propria voce, de parcă ar fi venit de foarte departe. Avea o gheară în piept, iar inima îl bătea cu putere. Deşi încerca din răsputeri, simţea că nu mai avea aer. A simţit cum o învăluia o ceaţă groasă, acoperind orice imagine, orice sunet şi s-a prăbuşit într-un abis.

Hunter a prins-o înainte să cadă. A dus-o în braţe până la patul îngust şi s-a aşezat pe salteaua tare, cu ea ghemuită în poală. Lara a dat capul spre spate, dezvelind o porţiune din gâtul ca de fildeş, strâns de gulerul sumbru al rochiei de doliu. A privit-o atent, tulburat de fragilitatea chipului ei. Uitase că pielea unei femei putea fi atât de proaspătă şi de delicată.

Gura îi era tristă, iar expresia îi era vulnerabilă, ca de copil. Avea însă o frumuseţe reţinută care îl atrăgea nespus.

O dorea pe această făptură delicată, cu mâini mici. Cu un calcul rece, care nu-l părăsise nicicând, s-a hotărât pe loc: avea să o facă a lui, indiferent de urmări.

Ea a deschis ochii şi l-a privit cu seriozitate.

I-a răspuns cu o privire opacă, nelăsând să se vadă nimic dinăuntrul lui. Şi i-a zâmbit încurajator.

Ea nu a părut să-i observe surâsul. S-a mulţumit să-l privească fără să clipească. Încet-încet, o blândeţe stranie a pus stăpânire pe ochii ei, cu o tandreţe curioasă, plină de milă… de parcă el ar fi fost un suflet pierdut, în căutarea salvării. A ridicat mâna spre gâtul lui şi i-a atins uşor o cicatrice groasă care se pierdea undeva sub păr. Pielea i-a luat foc sub atingerea ei. A rămas nemişcat, iar ritmul respiraţiei i s-a accelerat. Cum de-l privea aşa, la naiba? Din câte ştia, el era fie un străin, fie soţul pe care îl ura.

Uimit şi aţâţat de compasiunea care i se citea pe chip, el se lupta cu dorinţa nebunească de a-şi îngropa faţa între sânii ei. S-a grăbit să o dea jos din poala lui, să se îndepărteze puţin de ea.

Era pentru prima oară în viaţa lui că se temea de propriile emoţii – el, care se mândrise dintotdeauna cu

autocontrolul său.

— Cine eşti? l-a întrebat ea încet.

— Ştii prea bine cine sunt, i-a şoptit el.

Ea a clătinat din cap, uşor ameţită, şi şi-a desprins privirea de la el. S-a îndreptat mai apoi spre un raft pe care ţinea un ceainic şi câteva farfurii. Refugiindu-se într-un ritual familiar, a luat câteva frunze de ceai şi le-a pus în ceainicul din porţelan.

— Pun de ceai, a spus cu glas stins. Dacă vrei, putem sta de vorbă. Poate că am cum să te ajut.

Mâinile îi tremurau însă prea tare, iar ceştile i-au zornăit pe farfurii atunci când le-a aşezat pe masă.

Hotărâse deci că el era un biet disperat care avea nevoie de ajutorul ei. I-a zâmbit cu subînţeles atunci când s-a apropiat de ea, luându-i mâinile reci în mâinile lui fierbinţi. Şi a simţit din nou şocul dulce, neaşteptat, de a o atinge.

Devenise brusc conştient de fragilitatea oaselor ei, de moliciunea pielii. Voia să-i arate că şi el era capabil de blândeţe. Ceva la ea îl făcea să scoată la suprafaţă ultimele fărâme de umanitate.

Voia să fie bărbatul de care ea avea nevoie.

— Sunt soţul tău, i-a spus. M-am întors acasă.

Ea l-a privit confuză. Încremenise, genunchii îi tremurau.

— Sunt Hunter, i-a vorbit cu blândeţe. Nu te teme.

Lara a râs neîncrezătoare privind fix la trăsăturile lui, un amestec de familiar cu necunoscut. Semăna mult prea mult cu Hunter ca să nu-l ia în seamă, dar avea şi un aer străin pe care nu reuşea să-l accepte.

— Soţul meu a murit, i-a răspuns ferm.

Un muşchi a tresărit vizibil pe obrazul lui.

— Te voi convinge că eu sunt.

A luat-o în braţe şi şi-a lipit buzele de ale ei. Ignorându-i ţipătul scurt, alarmat, a sărutat-o aşa cum nu mai fusese sărutată niciodată.

Ea a încercat în van să se desprindă. Senzaţia gurii lui, incendiară, delicioasă, a uimit-o. El s-a folosit de buze şi de limbă ca să o seducă, într-un văl de senzualitate. A ţinut-o

strâns lipită de trupul lui ferm, făcând-o să se simtă în siguranţă în îmbrăţişarea lui… posedată… dorită. Nările i s-au umplut de aroma lui: pământ, aer şi un iz de lemn de santal.

Buzele lui au alunecat mai jos, până la locul sensibil de pe gâtul ei. A inspirat adânc şi şi-a lipit obrazul de pielea ei. Nu o mai ţinuse niciodată aşa, nu o mai atinsese şi nu o mai gustase ca şi cum ar fi fost o esenţă exotică ce merită săvurată.

— Te rog… a şoptit ea atunci când buzele lui i-au atins locul în care pulsul i se zbătea frenetic.

— Rosteşte-mi numele, i-a şoptit el. Rosteşte-l.

I-a cuprins sânul în palmă, conturându-l cu degetele lui lungi. Sfârcul i s-a întărit sub căldura palmei lui. Cu o mişcare violentă, Lara s-a smucit din braţele lui şi s-a îndepărtat câţiva paşi.

Şi-a dus mâna la piept şi l-a privit uimită. Chipul lui era lipsit de orice expresie, dar zgomotul făcut de respiraţia lui era dovada că şi el se lupta să-şi recapete stăpânirea de sine, ca şi ea.

— Cum ai putut să faci asta? l-a întrebat.

— Eşti soţia mea.

— Lui Hunter nu i-a plăcut niciodată să sărute.

— M-am schimbat, i-a răspuns el sec.

— Nu eşti Hunter! i-a spus ea peste umăr, în timp ce se apropia de uşă.

— Lara, l-a auzit strigând-o, dar l-a ignorat. Lara, uită-te la mine.

Ceva în vocea lui a făcut-o să se oprească. S-a întors în prag şi l-a privit. Ţinea ceva în palmă.

— Ce ai acolo? l-a întrebat.

— Vino să vezi.

Ea a făcut câţiva paşi, temătoare, fixând cu privirea obiectul din palma lui.

El a desfăcut cu un singur deget micuţa închizătoare de pe lateral. Cutia din lemn lăcuit s-a deschis, dând la iveală un portret de-al ei în miniatură.

— Nu am contenit să-l privesc, luni la rând, a şoptit el.

Chiar şi atunci când nu-mi aminteam cine eşti, în zilele care au urmat naufragiului, am ştiut că eşti a mea.

A închis caseta şi a pus-o la loc, în buzunarul de la haină.

Lara a ridicat ochii spre el, neîncrezătoare. I se părea că totul era un vis.

— De unde-l ai? l-a întrebat în şoaptă.

— Tu mi l-ai dat, i-a răspuns el. În ziua în care am pornit spre India. Nu-ţi aminteşti?

Îşi amintea. Hunter se grăbise într-atât de tare să plece că nu avusese deloc răbdare să-şi ia la revedere aşa cum se cuvenea. Lara reuşise însă să-l tragă deoparte, doar pentru câteva clipe, şi să-i dea miniatura. Era ceva obişnuit ca soţiile sau iubitele să-i dea celui care pleca departe un obiect spre amintire. Mai ales dacă pleca într-un loc atât de periculos, unde avea toate şansele să fie ucis de vreo sălbăticiune, de febră tifoidă sau de mâna vreunui rebel însetat de sânge.

Riscurile nu-l speriau însă pe Hunter, care se credea invincibil.

Păruse totuşi impresionat de gestul Larei, suficient ca să o sărute în fugă, pe frunte.

— Frumos! îi spusese. Îţi mulţumesc, Larissa.

O urmăreau mereu amintirile căsniciei lor nefericite care durase doi ani, amărăciunea şi dezamăgirea că doi oameni nu găsiseră nimic comun, nu reuşiseră nici măcar să devină prieteni.

Chiar şi aşa, Lara îşi făcea griji pentru el.

— Mă voi ruga pentru tine, îi spusese, iar el izbucnise în râs la vederea chipului ei îngrijorat.

— Nu-ţi irosi rugăciunile pentru mine, îi răspunsese.

Iar bărbatul care se afla acum în faţa ei a părut să-i ghicească gândurile:

— Probabil că te-ai rugat totuşi pentru mine, măcar o dată sau de două ori, i-a şoptit. Ele m-au adus acasă.

Lara s-a clătinat pe picioare. Doar ea şi soţul ei ştiau ce-şi spuseseră înainte de a se despărţi.

— Hunter? a şoptit ea.

El a prins-o de braţe şi a susţinut-o, privind-o adânc cu

ochii lui cei negri.

— Nu ai de gând să leşini din nou, nu-i aşa?

Ea era prea copleşită ca să-i mai poată răspunde. L-a lăsat să o conducă spre cel mai apropiat scaun şi s-a prăbuşit pe el. Bărbatul a îngenuncheat lângă ea.

— Începi să mă crezi? a întrebat-o.

— Ar trebui să-mi spui ceva ce numai soţul meu poate şti.

— Dumnezeule! Am mai trecut prin asta, cu Young şi Slade. A făcut o pauză şi a privit-o intens, făcând-o să tresară. Ai o aluniţă pe piciorul stâng, spre interior, i-a spus încet. Şi o pată mică, atât cât un pistrui, pe sânul drept. Şi o cicatrice pe călcâi, de pe vremea când erai copil şi te-ai rănit de o stâncă. A zâmbit văzându-i privirea mirată. Vrei să continui? Pot să-ţi descriu culoarea…

— Ajunge! s-a grăbit să spună Lara, roşie ca focul.

Şi-a permis pentru prima oară să-l privească cu adevărat. Obrajii îi erau supţi, bărbia era mai proeminentă.

— Forma chipului îţi este schimbată, i-a spus atingându-i timid obrazul. Poate că te-aş fi recunoscut imediat dacă n-ai fi slăbit atât de mult.

A surprins-o cu un sărut în palmă. Când i-a simţit căldura buzelor pe piele şi-a tras imediat mâna.

— Şi eşti îmbrăcat diferit, a continuat ea, privind la pantalonii gri prea strâmţi, la cămaşa albă uzată şi la cravata îngustă şi demodată. El, care se îmbrăca mereu în cele mai fine haine: veste brodate din brocart, pantaloni din piele sau din lână subţire, haine din postav negru. Iar ţinutele lui de seară erau la fel de minunate: haine negre, bine croite, pantaloni cu vipuşcă, cămăşi de un alb orbitor, gulere apretate şi pantofi lustruiţi cu şampanie.

Hunter i-a zâmbit, dându-şi seama că era studiat.

— Am cerut să mi se aducă un schimb de haine, dar se pare că au dispărut.

— Arthur şi Janet s-au debarasat de tot.

— Inclusiv de soţia mea, din câte văd. S-a uitat în jur, la casa sărăcăcioasă, iar privirea i-a devenit de gheaţă. Unchiul meu va plăti pentru că te-a izgonit într-un

asemenea loc. M-aş fi aşteptat la mai mult din partea lui, deşi numai Dumnezeu ştie de ce.

— Casa este suficient de confortabilă…

— Nu este potrivită nici pentru o spălătoreasă, cu atât mai puţin pentru soţia mea. Vocea lui Hunter avea tăişul unui bici, făcând-o pe Lara să tresară. Sesizând mişcarea ei involuntară, el şi-a îmblânzit privirea. Să uităm toate astea. De aici încolo are cine să aibă grijă de tine.

— Nu vreau să… Cuvintele i-au ţâşnit înainte ca Lara să le poată opri. A strâns buzele, îngrozită şi şi-a coborât privirea în poală. I se întâmpla ceva incredibil, mai mult decât un coşmar. Hunter era din nou acasă şi avea de gând să-i controleze iarăşi viaţa, strivindu-i independenţa ca pe o floare sub cizma lui.

— Ce s-a întâmplat, dragostea mea? a întrebat-o încet.

Lara i-a privit uimită chipul serios.

— Nu mi-ai mai spus niciodată aşa.

A mângâiat-o uşor pe gât, ignorând gestul ei de a se feri de atingerea lui.

— Am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc, Lara. Am petrecut luni întregi în convalescenţă la Cape Town, iar drumul de întoarcere a fost al naibii de lung. Cu cât îmi aduceam aminte mai multe despre tine şi căsnicia noastră, cu atât îmi dădeam seama că am fost un ticălos egoist. Mi-am promis atunci că o vom lua de la început, când te voi revedea.

— Nu cred că mai este posibil…

— De ce nu?

— S-au întâmplat prea multe iar eu…

Lara a făcut o pauză şi a înghiţit în sec iar ochii i s-au umplut de lacrimi. S-a străduit să le reţină, dar nefericirea şi vinovăţia o copleşeau. De ce trebuise să se întoarcă Hunter? Brusc, fusese din nou condamnată să ducă viaţa pe care o urâse. Se simţea asemenea unui prizonier care fusese eliberat pentru ca apoi să ajungă din nou după gratii.

— Înţeleg. Hunter şi-a retras mâna. Era ciudat, dar o privea ca şi cum înţelegea cu adevărat, deşi nu fusese

nicicând prea intuitiv. Nu voi mai fi aşa cum eram înainte.

— Este în firea ta, i-a răspuns Lara şi o lacrimă i-a alunecat pe obraz.

L-a auzit pe Hunter inspirând scurt şi a simţit cum îi ştergea lacrima de pe obraz. A dat să se tragă înapoi, dar Hunter s-a aplecat spre ea, reducând distanţa dintre ei.

Era prizonieră pe scaun, cu capul sprijinit forţat de spătarul acestuia.

— Lara, i-a şoptit el, nu ţi-aş face niciodată vreun rău.

— Nu mă tem de tine, i-a spus ea sfidătoare. Dar nu mai vreau să-ţi fiu soţie.

Vechiul Hunter s-ar fi enervat la primul ei semn de revoltă şi ar fi pus-o la punct cu câteva cuvinte tăioase. În loc de asta, a privit-o calm, dându-i un sentiment de nervozitate.

— Voi încerca să schimb asta. Tot ce-ţi cer este să-mi dai o şansă.

Lara s-a prins cu toată puterea de scaun.

— Aş prefera să ducem vieţi separate, aşa cum făceam şi înainte să pleci în India.

— Asta nu se poate, iubito. Răspunsul îi fusese blând dar ferm. Eşti soţia mea. Am de gând să-mi reiau locul în viaţa ta… şi în patul tău.

Lara a pălit.

— De ce nu te duci la lady Carlysle? i-a spus disperată. Va fi bucuroasă să afle că te-ai întors. Pe ea o doreai, oricum. Nu pe mine.

— Ea nu mai înseamnă nimic pentru mine acum.

— Vă iubeaţi, i-a răspuns Lara, dorindu-şi ca el să se îndepărteze de ea.

— Nu era vorba de dragoste.

— Atunci era o imitaţie foarte convingătoare!

— Să vrei să te culci cu o femeie nu este acelaşi lucru cu a o iubi.

— Ştiu asta, i-a răspuns Lara forţându-se să-l privească în ochi. Mi-ai spus-o foarte clar, cu nenumărate ocazii.

Hunter a ascultat-o fără să comenteze. S-a ridicat apoi în picioare, cu o mişcare agilă. În clipa în care s-a văzut

eliberată, Lara a ţâşnit de pe scaun şi s-a îndreptat spre colţul opus al încăperii, jurându-şi în minte că nu-l va mai primi niciodată în patul ei.

— Voi încerca să te ajut în orice fel voi putea. Dar nu văd de ce ar trebui să mai fim intimi. Nu numai că nu reuşeam să-ţi ofer plăcere, dar mai sunt şi stearpă. Ar fi mai bine pentru amândoi dacă ai găsi pe altcineva care să-ţi satisfacă nevoile.

— Nu vreau pe altcineva.

— Atunci va trebui să mă iei cu forţa, i-a spus ea.

A pălit văzându-l că se apropia. Îi era imposibil să-i descifreze expresia. Era oare furios? Dispreţuitor sau doar amuzat? A prins-o de braţe, ferm dar şi blând în acelaşi timp. Lara îi privea chipul de nepătruns şi s-a simţit cuprinsă de nelinişte, aşa cum fusese mereu în trecut.

— Nu, i-a răspuns el încet. Nu voi veni în patul tău decât atunci când vei fi pregătită.

— Va dura mult. O veşnicie.

— Poate. S-a oprit şi a privit-o gânditor. A existat un alt bărbat, în absenţa mea?

— Nu, i-a răspuns ea, uimită că el crezuse că acesta era motivul pentru care nu-l mai voia. Dumnezeule, după plecarea ta nu am vrut să mai am de-a face cu niciun bărbat!

Bărbatul a zâmbit ironic auzindu-i comentariul deloc flatant.

— Bine. Nu te-aş fi condamnat dacă ai fi căutat compania unui alt bărbat, dar nu suport ideea că altul te-ar putea atinge. Şi-a frecat ceafa iar Lara i-a observat din nou cicatricea care trăda o rană închisă de curând.

— Capul tău…, a murmurat ea.

— În timpul naufragiului, i-a spus el părând brusc obosit. Furtuna a fost foarte puternică. Vasul a fost aruncat de colo-colo până când s-a izbit de o stâncă. M-am lovit la cap, dar al naibii să fiu dacă ştiu cu ce anume. Săptămâni la rând nu mi-am putut aminti nici măcar cum mă chema.

A rămas nemişcat când ea s-a apropiat. În ciuda voinţei ei, îl compătimea pentru suferinţa lui.

— Îmi pare rău, i-a spus.

— Îţi pare rău că rana nu a fost mortală, bănuiesc.

I-a ignorat cuvintele ironice şi i-a atins uşor cicatricea. Era lungă. Lovitura fusese într-adevăr foarte puternică, aproape că îi despicase capul în două. Când l-a atins a simţit cum îşi ţinea răsuflarea.

— Te doare? l-a întrebat, retrăgând instinctiv mâna.

El a clătinat din cap, râzând.

— Mă tem că îmi provoci un alt gen de durere.

Lara l-a privit în ochi, nedumerită, după care şi-a coborât privirea în poala lui. Şi-a dat seama că atingerea ei inocentă îi provocase o erecţie, vizibilă prin pantaloni. S-a înroşit ca focul şi s-a îndepărtat imediat.

El a continuat să zâmbească.

— Scuză-mă, draga mea. Anul de celibat se pare că a şters şi ultima mea brumă de autocontrol. I-a întins mâna. Haide cu mine, Lara. Vreau să merg acasă.

Capitolul 3

Lara ar fi vrut să-şi schimbe rochia, dar nu avea nici cea mai mică intenţie să se dezbrace în faţa soţului ei – pentru că de-acum era aproape convinsă că el spusese adevărul. Şi-a aranjat puţin părul, conştientă de privirea lui, aţintită în permanenţă asupra ei. Când ea a terminat, Hunter a străbătut încăperea şi i-a oferit braţul:

— Mergem? a întrebat, ridicând o sprânceană. Aşteaptă cu toţii cu sufletul la gură să vadă dacă vii cu mine.

— Am de ales? l-a întrebat ea.

I-a aruncat o privire ironică.

— Nu am de gând să te iau pe sus, să te duc ţipând şi dând din picioare.

Lara a ezitat să-i atingă braţul, simţind că dacă făcea asta pornea pe un drum fără cale de întoarcere. Hunter a coborât braţul şi a luat-o de mână, înlănţuindu-şi degetele de ale ei.

— Vino, i-a zis şi au pornit împreună spre Hawksworth Hall.

— Va dura ceva vreme până când contele şi contesa să-şi strângă lucrurile, a spus Lara.

— Nu ei sunt contele şi contesa, i-a răspuns el. Ci eu şi cu tine. Iar ei vor părăsi Hawksworth Hall chiar în seara aceasta.

— În seara asta? Lara era uluită. Dar nu-i poţi izgoni.

— Nu pot? Chipul îi împietrise şi începuse să semene cu bărbatul cu care să măritase, cu cinci ani în urmă. Nu le voi permite lui Arthur şi Janet să-mi pângărească încă o noapte casa. Ne vom instala imediat în apartamentul nostru.

— Iar Arthur şi Janet se vor muta în camerele de oaspeţi?

— Nu, i-a răspuns el inflexibil. N-au decât să locuiască aici sau să-şi găsească o altă locuinţă.

— Mergi mult prea departe. Trebuie să le oferi camerele de oaspeţi de la Hawksworth Hall.

— Dacă această casă a fost potrivită pentru tine, înseamnă că este mult prea bună pentru ei.

— Nu-i vei putea da afară, i-a spus Lara. Vor face tot ce le stă în puteri să dovedească faptul că eşti un impostor.

— Îi voi da afară, a spus el sumbru şi a forţat-o să se întoarcă cu faţa spre el. Spune-mi ceva, înainte să ajungem. Încă mai ai dubii?

— Câteva, a recunoscut Lara, atrasă în capcana ochilor lui întunecaţi.

— Şi ai de gând să le împărtăşeşti şi celorlalţi?

Lara a ezitat.

— Nu, i-a răspuns în şoaptă.

— De ce nu?

— Pentru că eu... Şi-a muşcat buza, căutând cuvintele potrivite. Simţea că ar fi greşit dacă nu i-ar fi dat o şansă. Cel mai înţelept era să aştepte. Dacă el nu era cine se pretindea a fi, avea să facă o greşeală, mai devreme sau mai târziu. Dacă nu eşti soţul meu, i-a spus ea, voi afla imediat.

El a zâmbit, dar ochii îi erau lipsiţi de căldură

— Aşa este, i-a răspuns sec. Şi au străbătut restul drumului în tăcere.

* * *

— Sunt impresionat de ce au reuşit să facă aici, a spus Hunter când au intrat.

Tapiseriile flamande şi măsuţele cu vase din porţelan franţuzesc fuseseră înlocuite cu nuduri din marmură şi draperii în nuanţe de roz şi mov. Şemineul medieval, în care ar fi încăput cu uşurinţă zece bărbaţi, era acum lipsit de poliţa originală, flamandă, iar deasupra lui fusese atârnată o oglindă imensă, împodobită cu îngeri aurii cântând din trompete.

Hunter s-a oprit să privească în jurul lui şi s-a strâmbat.

— Nu e la îndemâna oricui să ia o casă elegantă şi să o facă să arate a bordel într-un timp atât de scurt.

— N-am de unde să ştiu, i-a răspuns Lara. Nu am fost niciodată într-un bordel, spre deosebire de alţii.

El a zâmbit ironic.

— Din câte-mi aduc aminte, erai mai mult decât bucuroasă să-mi petrec nopţile în bordeluri şi nu în patul tău.

Stânjenită, Lara şi-a întors privirea spre decorul vulgar.

— Din nefericire, nimic din toate astea nu mai poate fi schimbat.

— De ce nu?

— Pentru că ar fi o risipă de bani.

— Ne-o putem permite.

— Ar fi mai bine să te uiţi prin registre înainte de a face asemenea presupuneri, i-a spus Lara cu glas scăzut. Mă tem că toate conturile au fost golite în lipsa ta. Unchiul tău are obiceiuri scumpe.

Hunter a încuviinţat cu un gest al capului şi a prins-o de cot. Au străbătut împreună holul. Părea să se simtă confortabil acolo. Cu siguranţă că un impostor ar fi dat semne de nesiguranţă, dar el nu.

Lara nu visase niciodată că s-ar mai putea afla acolo, în casa aceea, alături de el. Îşi alungase din minte toate amintirile legate de viaţa lor împreună. Dar el se întorsese brusc. I se părea greu de crezut ca el să fie acolo, cu mâna lui mare prinzând-o de braţ, cu gustul lui rămas încă pe buzele ei.

Holul în care se afla scara mare, dublă, era înţesat de vreo cincizeci de servitori: cameriste, valeţi, lachei, bucătărese şi băieţi buni la toate. L-au întâmpinat cu strigăte de bun-venit, luând prezenţa Larei la braţul lui drept o confirmare a identităţii.

Erau fără îndoială încântaţi să scape de Arthur şi de Janet, care erau întotdeauna imposibil de mulţumit. Menajera a făcut un pas înainte, zâmbind.

— Lord Hawksworth, a spus ea, bănuiesc că va trebui să vă privim de câteva ori ca să fim siguri. Nici nu-mi vine să-mi cred ochilor. Bun-venit acasă, domnule.

Ceilalţi servitori i-au urat acelaşi lucru. Hunter le-a zâmbit tuturor.

— Mulţumesc, doamnă Gorst. Am lipsit mult, cred că nu voi mai părăsi niciodată Anglia. S-a uitat întrebător prin

mulţime. Unde este domnul Townley? a întrebat, numindu-l pe valetul care se aflase în slujba familiei Hawksworth mai bine de douăzeci de ani.

— Mă tem că şi-a găsit o altă slujbă, domnule, i-a răspuns menajera. Nu a dorit să rămână în serviciul actualului conte.

Hunter a tăcut iar doamna Gorst a continuat grăbită:

— Sper să nu-l învinovăţiţi pe Townley, domnule. A suferit mult când a aflat că aţi fi murit. Acesta a fost motivul pentru care…

— Nu-l învinovăţesc deloc pe Townley, a spus Hunter şi a condus-o pe Lara spre camerele de primire. Vino, draga mea. E vremea să pun ordine în această casă.

— Iată-l! a exclamat o voce atunci când au intrat în încăperea de la etaj.

A urmat un cor de strigăte entuziasmate. Arthur şi Janet erau şi ei acolo, bineînţeles, împreună cu Young, cu doctorul Slade şi câteva rude care veniseră să-l vadă cu ochii lor pe străin.

Arthur a făcut un pas înainte şi l-a privit dispreţuitor pe Hunter.

— Se pare că ai atras-o pe Lara de partea ta. S-a îndreptat spre ea şi a mârâit: este o mişcare greşită, draga mea. Mă surprinde că te-ai lăsat atât de uşor convinsă de acest ticălos. Asta dovedeşte slăbiciune de caracter. Nu te-aş fi bănuit de aşa ceva, până acum.

Lara i-a susţinut privirea fără să clipească.

— Nu este nicio şaradă, domnule.

Young a intervenit cu calm:

— Vă asigur, lord Arthur, că sunt de părere că acest bărbat este cu adevărat Hunter Cameron Crossland, lord Hawksworth.

— Te plăteşte ca să-l susţii, fără îndoială, s-a răstit Arthur la el. Ei bine, am de gând să merg la tribunal. Nu voi permite unui impostor să vină şi să se autoproclame conte de Hawksworth. În primul rând, nu seamănă aproape deloc cu Hawksworth, care era mai gras cu cel puţin cincisprezece kilograme!

Bărbatul aflat lângă Lara a zâmbit.

— Nu este o crimă să slăbeşti, Arthur!

Arthur l-a privit cu dispreţ.

— Probabil că e tare convenabil să-ţi „aminteşti” brusc că eşti moştenitorul unei mari averi.

Young a vorbit pe un ton calm:

— Totul pare să dovedească identitatea acestui bărbat, lord Arthur. I-am testat memoria şi pare să-şi amintească perfect totul. I-am identificat anumite semne particulare pe corp, inclusiv cicatricea de la umăr, provocată de un accident de vânătoare atunci când era copil. I-am examinat scrisul şi este foarte asemănător cu cel al lordului Hawksworth. Poate că fizic este schimbat, dar până în acest moment a fost recunoscut de toată lumea, dovadă că el este Hawksworth.

— Eu nu-l recunosc, a spus înfocat Arthur. Şi nici soţia mea.

— Pentru că aţi avea cel mai mult de pierdut dacă el este contele, a spus doctorul Slade zâmbindu-le cinic. În plus, soţia lui l-a recunoscut, iar o femeie onorabilă cum este contesa nu ar accepta niciodată un străin drept soţul ei.

— Asta în cazul în care nu ar avea de profitat, a ripostat anet, arătând-o pe Lara cu degetul. S-ar culca cu primul bărbat întâlnit în cale dacă aşa ar putea recăpăta averea familiei Hawksworth.

Lara era indignată.

— Nu merit asemenea acuzaţii…

— Este doar o văduvă tânără care tânjeşte după atenţiile bărbaţilor, a continuat Janet cu glas ascuţit. Poate că i-ai păcălit pe mulţi cu toată vorbăria despre orfelinat, dar eu te cunosc prea bine.

— De ajuns! a spus Hunter. În ochi avea o strălucire ucigaşă care i-a înfiorat pe toţi cei prezenţi. S-a întors răzbunător spre Arthur, iar acesta a început să transpire vizibil. Să dispăreţi din faţa mea! Vă vor fi trimise lucrurile, dar dacă îndrăzniţi să mai puneţi piciorul pe domeniul meu voi porunci să fie arse. Plecaţi şi

consideraţi-vă norocoşi că nu vă fac să plătiţi pentru tot ce i-aţi făcut soţiei mele.

— Nu i-am făcut nimic, ba chiar am fost generoşi cu Lara! a izbucnit Janet. Ce minciuni ţi-a îndrugat?

— Afară! Hunter a făcut un pas spre Janet, cu mâinile ridicate, ca şi cum ar fi vrut să o sugrume.

Janet s-a repezit spre uşă, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza spaimei.

— Ai manierele unui animal! a strigat ea.

— Să nu crezi că vei păcăli pe toată lumea! Nu eşti lordul Hawksworth, aşa cum nu este niciunul din câinii în lanţuri!

Arthur şi-a urmat soţia şi au străbătut împreună mulţimea de servitori care îşi dădeau coate, mulţumiţi.

Hunter a plecat capul şi aproape că şi-a lipit buzele de urechea Larei:

— Îmi pare rău că te-am lăsat la bunul lor plac. Iartă-mă.

Lara s-a întors şi l-a privit uimită. Hunter nu-şi mai ceruse niciodată iertare – nu era în stare să facă asta.

— Sunt momente în care aproape că sunt de acord cu Janet, i-a şoptit. Nu semeni deloc cu bărbatul cu care m-am măritat.

— Ai prefera să redevin cel care am fost? a întrebat-o încet, atent să nu fie auzit de ceilalţi.

Lara a clipit, confuză:

— Nu ştiu. S-a dat câţiva paşi înapoi, pentru că servitorii se adunaseră în jurul lui, minunându-se de miracolul întoarcerii lui.

* * *

Servitorii erau ameţiţi de tot în încercarea de a-şi servi stăpânii, dar şi de a împacheta cât mai repede lucrurile lui Arthur şi Janet.

Hunter nu renunţase la hotărârea de a-i vedea plecaţi cât mai repede – era o umilinţă pe care ei nu aveau să i-o ierte niciodată. Janet se învârtea ca o furtună de colo-colo prin conac, urlând ordine şi insulte celor pe care îi întâlnea în cale.

Lara se simţea pierdută, nelalocul ei. A început să

rătăcească prin casă. Unele din încăperile de la etaj rămăseseră neschimbate, erau la fel de plăcute şi decorate cu gust, cu draperii în culori pale din mătase şi catifea şi obiecte uşoare de mobilier franţuzesc.

— Faci inventarul? a auzit o voce venind dinspre uşa salonului de lectură. S-a întors şi a văzut-o pe Janet în prag. Stătea dreaptă, înţepată şi dat fiind că era foarte subţire părea la fel de ascuţită ca lama unui cuţit.

Lara a simţit o umbră de milă pentru Janet, ştiind că pentru ea pierderea titlului şi a domeniului fusese o lovitură devastatoare. Pentru o femeie cu ambiţia ei, întoarcerea la viaţa modestă de dinainte era greu de suportat.

— Îmi pare rău, lady Crossland, i-a spus cu sinceritate. Ştiu cât de nedrept trebuie să ţi se pară totul…

— Scuteşte-mă de atâta falsitate! Crezi că ai câştigat, nu-i aşa? Ei bine, ne vom recăpăta titlul, într-un fel sau altul. Arthur este încă moştenitorul de drept şi avem doi fii, în timp ce tu eşti stearpă, o ştie lumea întreagă. I-ai spus asta impostorului care se dă drept soţul tău?

Lara a pălit.

— Nu ai niciun pic de ruşine?

— Nu am mai multă decât tine, se pare. Cât de dornică eşti, cât de nerăbdătoare să te urci în pat cu un străin! Luni întregi ai făcut pe martira, cu figura ta de înger şi cu manierele de mare doamnă, dar de fapt nu eşti altceva decât o pisică în călduri care…

Tirada i-a fost întreruptă de un sunet mânios. Ambele femei au împietrit când în încăpere a intrat un bărbat suplu, cu viteza unei cobre.

Hunter a înşfăcat-o de braţ pe Janet şi a scuturat-o.

— Fii fericită că eşti femeie, i-a spus el, altfel te-aş fi ucis pentru ceea ce ai spus.

— Dă-mi drumul! a strigat Janet.

— Te rog, a intervenit Lara, făcând un pas înainte. Dă-i drumul, Hunter.

Auzindu-şi numele, bărbatul s-a încordat.

— Nu are rost să facem o scenă, a continuat Lara. Dă-i

drumul, de dragul meu.

El a eliberat-o pe Janet cu un sunet dispreţuitor, iar femeia a ieşit grăbită din cameră.

Lara a clipit uimită atunci când soţul ei s-a întors cu faţa spre ea. Părea că întregul lui trup era acum însetat de sânge. Nu-i mai văzuse niciodată privirea aceea sălbatică. Chiar şi atunci când era în culmea furiei, Hunter nu-şi pierdea aparenţa şlefuită, semn ai dreptului din naştere. Dar, undeva, între ziua în care plecase spre India şi cea prezentă, faţada civilizată se crăpase… şi făcuse loc unui bărbat complet diferit.

— Janet este o căţea răzbunătoare, a murmurat.

— Vorbea aşa din cauza furiei şi a durerii, i-a răspuns Lara. Cuvintele ei nu m-au atins…

S-a întrerupt pentru că Hunter ajunsese lângă ea, din numai câţiva paşi. A prins-o cu o mână de talie, în timp ce cu cealaltă a luat-o de bărbie, obligând-o să ridice privirea spre el. I-a cercetat atent chipul.

Lara şi-a umezit buzele uscate cu vârful limbii. O senzaţie de plăcere i se cuibărise în stomac. Respiraţia îi era acum întretăiată, trupul ei îşi amintea perfect clipa în care o sărutase.

Acuzaţia lui Janet îşi atinsese ţinta. Lara nu putea să nege: era atrasă de acel bărbat şi nu mai simţise niciodată asta atunci când fusese cu soţul ei.

Oare din cauză că se schimbaseră amândoi? Sau era dovada că acel bărbat nu era Hunter?

Totul se întâmpla prea repede. Avea nevoie să rămână singură, să încerce să-şi facă ordine în gânduri.

— Nu mă atinge, i-a spus şoptit.

Hunter i-a dat drumul din îmbrăţişare, iar ea s-a dat un pas înapoi. Ochii lui aveau o culoare deosebită, o nuanţă strălucitoare de căprui şi într-o anume lumină păreau negri. Erau fără îndoială ochii lui Hunter… dar erau plini de o intensitate pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Cum să cred că eşti soţul meu? a spus ea nesigură. Dar cum ai putea fi altcineva? Nu ştiu ce să mai cred, ce să simt.

Hunter nici nu a clipit sub privirea ei cercetătoare.

— Dacă nu mă accepţi drept soţul tău, du-te şi spune-le celorlalţi. Totul depinde de tine. Fără susţinerea ta nu am nicio şansă să-i conving pe ceilalţi.

Lara şi-a trecut mâna pe fruntea plină de broboane de sudoare. Nu voia să ia singură o asemenea hotărâre şi nici să poarte responsabilitatea unei greşeli… dacă era într-adevăr o greşeală.

— Am putea să o aşteptăm pe mama ta să se întoarcă din călătorie, i-a spus. Se va grăbi să vină de îndată ce va primi vestea. Voi fi de acord cu ce va hotărî ea. O mamă îşi recunoaşte cu siguranţă fiul…

— Nu. Chipul lui era ca de granit. Tu trebuie să decizi. Sunt soţul tău, Lara?

— Bănuiesc că domnul Young are dreptate. Toate dovezile arată că…

— La naiba cu dovezile! Sunt sau nu soţul tău?

— Nu pot fi absolut sigură, i-a răspuns ea, refuzând cu încăpăţânare să spună da sau nu, aşa cum îi cerea el. Nu te-am cunoscut niciodată foarte bine. Nu am fost niciodată intimi, doar fizic, şi nici atunci… S-a oprit. Obrajii îi luaseră foc.

— Era mereu ceva impersonal, a recunoscut el. Nu aveam nici cea mai mică idee cum trebuie să te porţi cu o soţie în pat – ar fi trebuit să te tratez ca pe o amantă. Ar fi trebuit să te seduc. Adevărul este că am fost un egoist nechibzuit.

Lara şi-a coborât privirea.

— Nu pe mine mă doreai.

— Dar nu era vina ta.

— Te-ai căsătorit cu mine ca să ai urmaşi iar eu nu ţi i-am putut dărui…

— Nu are nicio legătură cu asta, a întrerupt-o el. Uită-te la mine, Lara. Pentru că ea refuza, a prins-o de ceafă, desfăcându-i cocul simplu. Nu-mi mai pasă dacă poţi sau nu să ai copii. Pentru mine, asta nu mai contează.

— Bineînţeles că-ţi pasă…

— M-am schimbat, Lara. Dă-mi o şansă şi-ţi voi arăta

cum pot sta lucrurile între noi.

A urmat un lung moment de tăcere. Privirea Larei a coborât spre gura lui fermă, mare şi s-a întrebat, cuprinsă de panică, dacă avea de gând să o sărute din nou.

Brusc, el a părut să ia o hotărâre. Şi-a trecut palma peste trupul ei, într-o mângâiere atât de uşoară încât nu a avut timp să reacţioneze. Şi-a lipit buzele de gâtul ei şi i-a simţit respiraţia fierbinte arzând-o.

— Ai pielea ca de copil, i-a şoptit. Vreau să te dezbrac chiar aici, să-ţi simt trupul gol şi să te iubesc aşa cum ar fi trebuit să o fac demult.

Lara a încercat să-l îndepărteze, dar s-a trezit ţinută strâns de braţele lui. I-a prins locul sensibil dintre gât şi umăr şi a muşcat-o în joacă, prin materialul rochiei. Gestul erotic a făcut-o să se înfioare:

— Oh…

— Indienii cred că viaţa unei femei nu mai are nici valoare şi nici sens fără soţul ei, i-a spus, presărând săruturi pe gât şi pe lobul urechii. Vocea lui căpătase o notă ironică. Te-ar considera al naibii de norocoasă pentru că m-am întors din morţi.

— M-am descurcat foarte bine şi fără tine, i-a răspuns Lara agăţându-se de umerii lui, ca să-şi păstreze echilibrul. Genunchii îi tremurau.

— În India ai fi fost arsă de vie, pe rugul meu, ca să fii scutită de nefericirea unei vieţi fără mine. Ei o numesc *sati*.

— Este o barbarie! A închis ochii pentru că el îşi coborâse palmele pe fesele ei, printre faldurile rochiei. Te rog… Nu vreau…

— Lasă-mă să te ating doar. A trecut atâta timp de când am ţinut o femeie în braţe!

— Cât? nu s-a putut ea abţine să nu-l întrebe.

— Mai bine de un an.

— Şi dacă văduva nu vrea să fie arsă?

— Nu are de ales.

— Mi-a părut rău atunci când am primit vestea morţii tale, dar nu într-atât încât să mă sinucid.

El a izbucnit în râs.

— Probabil ai fost mai liniştită atunci când ai aflat de naufragiu.

— Nu, s-a grăbit ea să răspundă, dar roşeaţa din obraji a dat-o de gol.

Hunter s-a dat un pas înapoi ca s-o privească şi a zâmbit.

— Eşti o mincinoasă. După care a sărutat-o lung.

— Eu nu… a încercat Lara să spună, dar el a schimbat subiectul cu o repeziciune care a ameţit-o:

— Vreau să-ţi comanzi nişte rochii. Nu vreau ca soţia mea să umble în zdrenţe.

Lara a privit în jos la rochia neagră.

— Asta presupune cheltuieli, a spus cu inima îndoită, gândindu-se cât ar fi fost de plăcut să aibă câteva rochii noi. Se săturase de rochiile gri şi negre.

— Nu contează. Vreau să arunci toate rochiile de doliu. Arde-le, dacă vrei. Şi comandă-ţi şi câteva neglijeuri.

Nu purtase niciodată altceva în afară de cămăşi albe de noapte, din bumbac.

— Nu am nevoie de neglijeuri! a exclamat.

— Dacă nu-ţi comanzi tu, îţi cumpăr eu.

Lara s-a tras de lângă el şi i-a spus, frângându-şi nervoasă mâinile:

— Nu voi purta niciodată obiecte de îmbrăcăminte făcute pentru a seduce. Îmi pare rău pentru tine, dar… trebuie să înţelegi că nu voi veni niciodată la tine de bunăvoie. Ştiu că unui bărbat îi este greu fără… ştiu că ai nevoie de… Lara ştia că se înroşise, urechile îi ardeau. A făcut apel la toată demnitatea care îi mai rămăsese: te rog să nu eziţi să mergi la alte femei care să-ţi satisfacă nevoile de bărbat. Eu renunţ la orice drept asupra ta, aşa cum făcusem şi înainte de plecarea ta.

Hunter avea o expresie ciudată, ca şi cum ar fi fost insultat, amuzat şi deranjat în acelaşi timp.

— De data asta nu vei avea la fel de mult noroc, draga mea. Nevoile mele vor fi satisfăcute de o singură femeie… şi voi aştepta până când îmi vei ceda.

Lara a ridicat hotărâtă bărbia.

— Nu mă voi lăsa înduplecată.

— Nici eu.

Hunter i-a aruncat un zâmbet dezarmant.

Până atunci, ea nu-şi mai pusese problema dacă Hunter era sau nu un bărbat atrăgător. Fusese o căsătorie aranjată de părinţii ei, iar ea acceptase fără să crâcnească.

Mai târziu, nefericirea căsniciei eclipsase orice părere ar fi avut. Era pentru prima oară că-şi dădea seama că era un bărbat excepţional de frumos, cu un farmec subtil care o descumpănea.

— Vom vedea care din noi va ceda primul, i-a spus el.

Expresia ei i-a trădat probabil gândurile, pentru că Hunter a râs şi i-a aruncat o ultimă privire provocatoare înainte de a ieşi din încăpere.

Capitolul 4

Mai târziu, în aceeaşi seară, Hunter a vrut să se concentreze pe căutarea jurnalelor lui, dar nu-i stătea deloc gândul la ele.

A căutat metodic prin toate cuferele care îi fuseseră aduse în cameră de jos, din pivniţă. Dar nu a găsit decât câteva obiecte personale şi câteva haine care îi erau oricum prea mari.

A privit la pereţii împodobiţi cu brocart roşu cu auriu şi a oftat. După încăperile simple, primitive chiar cu care fusese obişnuit, după cabina sărăcăcioasă pe care o ocupase în nesfârşita lui călătorie, apartamentul decorat excesiv îi asalta simţurile.

Şi-a dat jos hainele şi s-a îmbrăcat cu un halat din mătase franţuzească maro cu dungi fine aurii pe care îl găsise într-unul din cufere. Fusese croit pentru un bărbat mult mai solid, dar l-a strâns bine cu cordonul în talie. Mirosea a stătut, din cauză că rămăsese atâta vreme împachetat în cufăr, dar ţesătura era fină şi moale

Şi-a îndreptat din nou atenţia spre conţinutul cuferelor şi s-a încruntat. Unde naiba erau jurnalele? Era posibil ca ele să fi fost descoperite după „moartea” lui şi să fi fost distruse sau depozitate în altă parte. Şi-a frecat gânditor bărbia. Oare Lara ştia ceva de existenţa lor?

Nu mai ştia nimic de ea de la cină. Mâncase foarte puţin şi se retrăsese devreme, fugind de el ca un iepure speriat. Servitorii se făcuseră şi ei nevăzuţi, probabil la indicaţiile doamnei Gorst. Presupuneau, cel mai probabil, că dorea să se bucure în linişte de întoarcerea acasă.

Din nefericire, aceasta era doar prima din numeroasele nopţi pe care urma să le petreacă în singurătate. Nu avea de gând să forţeze o femeie care nu îl voia, indiferent cât de mult ar fi dorit-o el. Avea nevoie de timp şi de răbdare ca să ajungă din nou în patul Larei. Dar Dumnezeu ştia că merita efortul. Iar felul în care îi răspunsese la sărut, în acea după-amiază, era încă o dovadă.

Ea fusese reţinută dar nu şi rece. Preţ de o clipă îi răspunsese înflăcărat, cu o dulceaţă care îl copleşise. Chiar şi acum simţea cum i se înfiora pielea, doar aducându-şi aminte.

A încercat să-şi recapete stăpânirea de sine, cu un surâs amar. Un lucru era clar: celibatul lui fusese prea lung. În clipa aceea, orice femeie ar fi fost mai mult decât bună să-i satisfacă nevoile. Dar hotărâse să trăiască asemenea unui călugăr în timp ce soţia lui, nespus de frumoasă, dormea la numai câteva încăperi distanţă.

A aşezat miniatura cu portretul Larei pe măsuţa semicirculară lipită de perete şi a mângâiat-o uşor cu vârful degetelor. La vederea chipului ei s-a liniştit, aşa cum i se întâmplase de fiecare dată

Artistul care o pictase nu reuşise să-i surprindă dulceaţa unică a expresiei, bogăţia buzelor sau culoarea neobişnuită a ochilor. Nicio pensulă din lume, nicio pânză nu ar fi putut reda toate acestea. Lara era o femeie rară, care poseda o capacitate unică: îi păsa de cei din jurul ei. Era generoasă şi ştia să-l accepte pe fiecare, cu lipsurile lui. Celor care doreau să profite de ea nu le-ar fi fost prea greu – avea nevoie de un bărbat care să o protejeze şi să o susţină. Avea nevoie de o mulţime de alte lucruri, iar el era mai mult decât dornic să i le ofere.

A simţit deodată dorinţa să o vadă, să se asigure că ea era într-adevăr acolo. A ieşit din camera lui şi s-a îndreptat spre apartamentul cu trei încăperi aflat lângă al lui.

— Lara, a şoptit bătând uşor la uşă, atent la orice sunet ar fi venit de dinăuntru. Nu a auzit nimic. I-a repetat numele şi a încercat clanţa, dar a descoperit că uşa era încuiată.

A încercat să înţeleagă nevoia Larei de a pune o barieră între ei, dar un sentiment primitiv, de mascul, a pus stăpânire pe el. Ea era a lui, iar el nu putea fi împiedicat să o vadă.

— Deschide uşa, i-a spus apăsând ameninţător pe clanţă. Acum, Lara.

Ea i-a răspuns cu o voce mai ascuţită decât de obicei:

— Nu vreau să te văd în seara asta.

— Dă-mi voie să intru.

— Mi-ai promis, i-a spus ea pe un ton acuzator. Ai spus că nu mă vei forţa!

Hunter a pus umărul în uşă şi a deschis-o cu uşurinţă, descoperind că zăvorul din alamă era mai mult ornamental decât funcţional.

— Între noi nu vor exista uşi, i-a spus hotărât.

Lara stătea lângă pat, palidă, cu braţele încrucişate strâns la piept. Stătea foarte rigidă, semn că se folosea de toată stăpânirea de sine ca să nu tremure. Semăna cu un înger, cu trupul învăluit în straturi de muselină albă şi cu părul strâns într-o coadă, peste un umăr.

Şi-a amintit cât de fermi erau sânii ei şi cât de dulci erau buzele ei sub buzele lui şi a simţit un val de căldură în vintre. Nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată o femeie atât de mult, să mai fi tânjit după aroma şi gustul ei cu fiecare fibră din trup.

— Te rog să pleci, i-a spus cu glas nesigur.

— Nu am de gând să te siluiesc, Lara, i-a spus fără menajamente. Dacă asta aş fi avut de gând, aş fi fost deja pe tine.

Cuvintele crude au făcut-o să tresară.

— De ce ai venit, atunci?

— M-am gândit că-mi poţi spune unde sunt celelalte lucruri ale mele.

Lara s-a gândit câteva clipe înainte să-i răspundă:

— Arthur a vândut sau a distrus multe dintre ele atunci când s-a mutat aici. Iar eu nu am avut cum să mă împotrivesc.

Hunter a făcut o grimasă, blestemându-l în gând pe Arthur. Spera ca ticălosul să nu fi găsit jurnalele şi să nu fi descoperit secretele din ele… Era mai bine să le fi aruncat.

— Le-am spus servitorilor să-ţi aducă totul în cameră, a murmurat Lara. Cauţi ceva anume?

El a ridicat din umeri, dar a păstrat tăcerea. Exista posibilitatea ca jurnalele să fi fost ascunse pe undeva prin casă. Dacă era aşa, nu era cazul ca Lara să afle de

existenţa lor.

A făcut câţiva paşi, conştient de faptul că Lara se tot dădea înapoi, încercând să păstreze distanţa între ei. Privirea îi rămăsese însă aţintită pe halatul lui iar Hunter şi-a dat seama din expresia ei că îi trezea amintiri neplăcute.

— Ce este? a întrebat-o.

Ea s-a încruntat.

— Nu-ţi aminteşti?

El a clătinat din cap.

— Spune-mi tu.

— Ai purtat halatul atunci când m-ai… vizitat ultima oară.

Era clar că experienţa fusese departe de a fi plăcută. Hunter s-a trezit murmurând ceva ce semăna a scuză.

Au rămas tăcuţi şi stânjeniţi. Hunter şi-a privit soţia cu un amestec de furie şi regret, întrebându-se cum ar fi putut să-i şteargă durerea din privire.

— Ţi-am spus că nu voi mai fi aşa.

— Da, domnule, a şoptit ea, deşi era clar că nu-l credea.

Murmurând o înjurătură, Hunter a străbătut covorul oriental. Ştia că ea ar fi răsuflat uşurată dacă l-ar fi văzut plecând dar nu se îndura încă. Trecuse multă vreme de când nu se mai bucurase de compania cuiva. Se simţea singur, iar prezenţa ei îl liniştea, chiar dacă ea nu-l plăcea prea tare.

Camera ei era decorată în acelaşi stil cu a lui, dar rezultatul era şi mai dezastruos. Patul era un adevărat monument, cu scoici aurii şi delfini – şi cu o oglindă imensă împodobită cu sirene cu sânii dezgoliţi.

Văzând ce îi atrăsese atenţia, Lara a încercat să spulbere tensiunea dintre ei:

— Probabil că lui Janet îi făcea mare plăcere să se privească. Dar de ce să-ţi placă să te vezi adormind?

Inocenţa ei l-a impresionat.

— Nu cred că acea oglindă trebuia să reflecte somnul, ci mai curând altceva.

— Vrei să spui că voia să se privească în timp ce… Ideea

a tulburat-o evident, pentru că a roşit. Dar de ce?

— Unora le face plăcere să se privească în timpul actului.

— Dar Janet nu pare deloc genul de femeie care ar fi…

— Ai fi surprinsă de ce fac oamenii în intimitatea dormitorului lor, i-a spus el şi s-a aşezat lângă ea.

Se aşteptase ca ea să se ferească, dar ea nu s-a clintit. S-a mulţumit să-l privească cu ochii ei verzi translucizi. I-a intuit curiozitatea.

— Tu ai… vreodată…, a început ea, dar s-a oprit.

— Sub oglindă, nu, i-a răspuns, deşi ideea începea să-i surâdă.

Şi-o imagina pe Lara întinsă pe pat, cu cămaşa de noapte, ridicată, iar trupurile lor reflectându-se în oglinda de deasupra lor.

— Mi se pare o prostie, a spus Lara.

— Motto-ul meu este să nu te pronunţi înainte de a încerca.

Ea a izbucnit în râs.

— Motto-ul acesta ar putea să-ţi aducă multe necazuri.

— Mi-a şi adus, i-a răspuns el.

Din expresia lui, Lara a înţeles că-şi amintea experienţele lui în India, unele din ele nefiind tocmai plăcute.

— Ai găsit ceea ce ai căutat, în călătoria ta? l-a întrebat cu timiditate. Emoţia, exaltarea şi aventura pe care ţi le doreai atât de tare?

— Am aflat că exaltarea şi aventura nu sunt deloc ceea ce par a fi. Singurul lucru pe care l-am învăţat din călătoria mea a fost să-mi văd căminul cu alţi ochi. Să-mi doresc să aparţin unui loc. A privit-o în ochi. Să-ţi aparţin ţie.

— Dar cât timp va dura? l-a întrebat ea încet. Te vei sătura curând de locul acesta, de cei din jurul tău şi de mine, aşa cum ai mai făcut-o.

Te voi dori mereu, a auzit o voce venind dinăuntrul lui, speriindu-l pe Hunter cu insistenţa ei. Dorea toate astea. O dorea pe ea. Şi avea de gând să lupte, atâta vreme cât era încă în viaţă.

— Crede-mă, i-a spus. Aş putea petrece o mie de nopţi în braţele tale şi tot nu m-aş plictisi.

Ea i-a aruncau o privire stânjenită şi sceptică deopotrivă.

— După un an de celibat, sunt convinsă că orice femeie ţi se pare atrăgătoare.

S-a aşezat la măsuţa de toaletă şi a început să-şi perie părul. Era un semnal subtil că trebuia să plece, dar l-a ignorat. S-a sprijinit cu un umăr de perete şi a privit-o.

— Celibatul este o virtute admirată de hinduşi.

— Chiar aşa? l-a întrebat cu răceală.

— Demonstrează că bărbatul poate fi stăpân pe el însuşi şi pe tot ce-l înconjoară, iar asta îl aduce aproape de spiritualitate. Hinduşii practică autocontrolul umplându-şi templele cu artă erotică. Vizitarea unui templu este un test de credinţă şi disciplină. Doar cei mai devotaţi le pot privi fără să fie stârniţi.

Lara îşi împletea părul cu deosebită grijă.

— Ai vizitat şi tu asemenea locuri?

— Bineînţeles. Dar mă tem că nu m-am numărat printre cei evlavioşi.

— Surprinzător! a exclamat Lara, făcându-l să râdă ironic.

— Tovarăşii mei de călătorie mi-au spus că am avut un răspuns tipic pentru un englez. Hinduşii sunt maeştri în a-şi limita plăcerea şi durerile şi reuşesc să obţină controlul suprem asupra minţii şi trupului.

— Nişte păgâni, a conchis Lara terminând de împletit coada.

— Este adevărat. Divinizează mulţi zei, printre care şi pe Shiva, zeul animalelor şi al fertilităţii. Mi s-a spus că lui i se datorează milioane de poziţii sexuale, dar că le-a împărtăşit urmaşilor lui doar vreo câteva mii.

— M-milioane de… Contrariată, Lara s-a întors cu faţa spre el. Dar există una singură… Îl privea cu ochi mari, nedumerită.

Lui Hunter i-a pierit brusc dorinţa de a o mai tachina. Nu-şi mai găsea cuvintele. Asta însemnase deci dragostea

pentru ea: un act de complezenţă, lipsit de plăcere.

Nu era de mirare că îl primise înapoi cu atâta reticenţă.

— Lara, i-a spus cu blândeţe, există o mulţime de lucruri pe care nu ţi le-am arătat... lucruri pe care ar fi trebuit să le fac.

— Nu-i nimic, i-a răspuns ea stânjenită. Te rog, nu vreau să discutăm despre trecut, în special despre asta. Vreau să merg la culcare. Sunt foarte obosită.

A început să împăturească uşor cuvertura, iar degetele subţiri îi alunecau pe materialul brodat. Hunter ştia că ar fi trebuit să plece, dar s-a trezit apropiindu-se de ea şi prinzând-o de mână. I-a dus-o la gură şi a sărutat-o fierbinte în palmă. Lara s-a înfiorat dar nu şi-a retras mâna.

— Cândva îmi vei face loc lângă tine, i-a şoptit el privind spre patul gol. I-a eliberat mâna, iar ea şi-a frecat-o uşor, de parcă ar fi durut-o. Ţi-am făcut vreun rău? a întrebat-o îngrijorat.

— Nu, numai că...

Şi-a lăsat braţele să atârne de o parte şi de alta a corpului, privindu-l ciudat.

Hunter a înţeles. A clătinat din cap, zâmbind melancolic şi a părăsit imediat încăperea. Ştia că nu s-ar mai fi putut abţine, că ar fi făcut-o a lui dacă mai rămânea o clipă măcar.

A închis uşa în urma lui, aruncându-i o ultimă privire. Ea stătea nemişcată, iar chipul îi era asemenea unui măşti frumoase.

Capitolul 5

Spre consternarea Larei, mulţimea de vizitatori din ziua care tocmai se încheiase nici nu s-a putut compara cu potopul de a doua zi. Părea că toate cele şaptezeci şi patru de încăperi ale conacului erau pline până la refuz. Politicieni locali, mică nobilime şi orăşeni, veniseră cu toţii atraşi de curiozitate şi îşi manifestau bucuria faţă de întoarcerea lui Hawksworth.

Echipaje cu câte şase sau patru cai umpluseră aleea lungă, iar holul destinat servitorilor era plin de valeţi şi de călăreţi înaintaşi în livrele de diferite culori.

— Să le spunem să plece? l-a întrebat Lara pe Hunter de dimineaţă, atunci când au început să sosească primii vizitatori. Doamna Gorst le poate spune tuturor că nu te simţi bine.

— Lasă-i să intre. Stătea aşezat în fotoliu, în bibliotecă, cu un aer nerăbdător. Îmi face plăcere să revăd câteva chipuri familiare din trecut.

— Dar doctorul Slade ţi-a prescris câteva zile de repaus, să te obişnuieşti.

— Am avut parte de câteva luni de odihnă.

Lara îl privea mirată. Hunter, care era mereu atent la fiecare gest, trebuia să ştie prea bine că decenţa îl obliga să mai rămână câteva zile izolat şi apoi să revină cu prudenţă în societate.

— Va fi un adevărat circ, a reuşit ea să spună. Nu-i poţi primi pe toţi deodată.

Hunter continua să-i zâmbească, dar tonul îi era inflexibil:

— Insist.

A început să-şi întâmpine oaspeţii cu o relaxare care a uimit-o pe Lara. Deşi Hunter fusese mereu o gazdă agreabilă, nu păruse să se achite cu prea mare plăcere de această sarcină, mai ales când trebuia să-i primească pe cei din mica nobilime sau oameni obişnuiţi, din sat.

— Nişte nătângi, îi numise cândva cu dispreţ. Iar astăzi

se străduia să-l întâmpine pe fiecare cu tot entuziasmul.

Plin de farmec, i-a delectat cu poveşti despre călătoria lui în India, susţinând câte două-trei conversaţii în acelaşi timp sau străbătând galeriile sau grădina în compania câte unui prieten mai apropiat.

Pentru că se apropia ora prânzului, a desfăcut câteva sticle de coniac fin şi câteva cutii cu ţigări de foi. Toţi bărbaţii s-au strâns imediat în jurul lui. Între timp, în bucătărie era mare agitaţie. Servitorii se străduiau să pregătească gustări de ajuns pentru atât de mulţi oameni. Tăvi cu sandvişuri delicate şi cu prăjituri au fost aduse şi devorate cât ai clipi.

Lara îşi făcea şi ea datoria de gazdă, servindu-şi musafirii cu zeci de ceşti de ceai şi răspunzând la întrebările doamnelor agitate:

— La ce te-ai gândit când l-ai văzut prima oară? a întrebat una din ele.

— Care au fost primele lui cuvinte, când v-aţi revăzut? s-a interesat o alta.

— Ei bine… Lara era stânjenită. Cum este de aşteptat, a fost o mare surpriză…

— Ai plâns?

— Ai leşinat?

— Te-a luat în braţe şi…

Asaltată din toate părţile, Lara şi-a coborât privirea spre ceaşca ei, de ceai. A auzit vocea amuzată a surorii ei, venind dinspre uşă:

— Cred că nu ar trebui să vă intereseze asemenea lucruri, doamnelor.

Lara a ridicat privirea şi aproape că i-au dat lacrimile când a dat cu ochii de faţa înţelegătoare a surorii ei. Mai mult decât oricine, Rachel înţelegea ce însemna pentru ea întoarcerea lui Hunter. Străduindu-se să-şi ascundă uşurarea, Lara şi-a cerut scuze de la cercul de bârfitoare şi a tras-o pe Rachel afară din cameră. S-au oprit într-un colţ retras, sub scara mare şi şi-au strâns mâinile cu căldură.

— Mă gândeam eu că aveţi o mulţime de vizitatori, i-a spus Rachel. Am vrut să mai aştept, dar nu m-am putut

abţine să nu vin imediat.

— Nimic nu mi se pare real. Lara vorbea şoptit, de teamă să nu fie auzită. Lucrurile s-au schimbat atât de repede că nici nu am avut vreme să-mi trag răsuflarea. M-am trezit dintr-odată că Arthur şi Janet au plecat iar eu sunt din nou aici, cu Hunter… cu un străin.

— Străin în sens figurat sau la propriu? a întrebat-o Rachel pe un ton grav.

Lara i-a aruncat o privire mirată.

— Ştii bine că nu l-aş fi recunoscut drept soţul meu dacă nu aş fi fost convinsă de asta.

— Bineînţeles, dragă, dar… e complet diferit. Era o constatare, nu o întrebare.

— Înţeleg că v-aţi întâlnit.

— Ne-am văzut din întâmplare. Tocmai îi conducea pe domnul Cobbett şi pe lordul Grimston spre salon. M-a recunoscut imediat şi s-a oprit să mă salute cu o caldă afecţiune frăţească. M-a tras deoparte şi am stat puţin de vorbă. Mi-a spus că îşi face griji pentru că ai avut multe de pătimit în absenţa lui. M-a întrebat ce face soţul meu şi a părut sincer încântat când i-am spus că Terrell va veni mâine să-l vadă.

Rachel părea foarte mirată.

— A părut să reacţioneze aşa cum ar fi trebuit să o facă lordul Hawksworth dar…

— Ştiu, i-a răspuns Lara. Nu mai este acelaşi. Era de aşteptat să fie schimbat în urma experienţelor trăite, dar sunt anumite lucruri pe care nu le pot înţelege sau explica.

— Cum s-a purtat cu tine până acum?

Lara a ridicat din umeri.

— Foarte bine. Încearcă să se facă agreabil şi… are un farmec şi o sensibilitate pe care nu-mi amintesc să le fi avut înainte.

— Ciudat, nu-i aşa? a spus Rachel, gânditoare. Şi mie mi s-a părut la fel. Acum este genul de bărbat care ar da gata orice femeie. Şi nu era aşa înainte.

— Nu, a spus şi Lara. Nu mai seamănă cu bărbatul pe care-l ştiam eu.

— Sunt curioasă ce va spune Terrell. Erau prieteni foarte buni. Dacă este un impostor…

— Nu poate fi, a răspuns imediat Lara îndepărtând din minte posibilitatea înfricoşătoare ca ea să trăiască alături de un actor mincinos.

— Dacă există cea mai mică posibilitate ca el să fie un impostor, ai putea fi în pericol. Nu-i cunoşti trecutul, nu ştii de ce poate fi în stare…

— Este soţul meu, a repetat hotărâtă Lara, deşi mai palidă ca înainte. Sunt sigură de asta.

— A încercat cumva azi-noapte să…?

— Nu.

— Bănuiesc că atunci când te va ţine în braţe vei şti dacă el este sau nu bărbatul cu care te-ai măritat.

Lara a dat să-i răspundă, dar şi-a amintit de răsuflarea lui fierbinte pe piele, de textura părului lui răsfirat de degetele ei, de aroma fină de lemn de santal care îi umplea nările. Simţise că între ei era o legătură stranie, elementară.

— Nu ştiu cine este, a şoptit Lara nesigură. Dar trebuie să cred că este soţul meu, pentru că ar avea sens. Niciun străin nu ar putea şti lucrurile pe care le ştie el.

Se apropia seara, dar musafirii zăboveau, în ciuda cuvintelor doctorului Slade.

— Este suficient pentru prima zi, i-a spus el Larei. S-au uitat amândoi spre Hunter, care stătea în cealaltă parte a încăperii, lângă un bufet. Trebuie să se odihnească, lady Hawksworth.

Lara şi-a urmărit cu privirea soţul care îşi turna acum coniac în pahar, râzând la o glumă spusă de unul dintre oaspeţii lui. Abia atunci i-a observat cearcănele adânci şi cutele din jurul gurii.

Totul fusese doar o reprezentaţie, şi-a dat ea seama. Un spectacol executat la mare artă pentru a-şi atrage sprijinul vecinilor şi prietenilor… care fusese încununat de succes.

Lara l-a privit cu compasiune. În ciuda faptului că era înconjurat de o mulţime de oameni, părea foarte singur.

— Arată într-adevăr foarte obosit, i-a spus doctorului

Slade. Poate că ar fi mai bine să încercaţi să-l convingeţi să se retragă.

— Am făcut deja o încercare, i-a răspuns bărbatul în vârstă, trăgându-se de unul din perciunii lungi. Este la fel de încăpăţânat ca întotdeauna. Probabil că-şi va juca rolul de gazdă până când va cădea din picioare din cauza epuizării.

Lara şi-a privit lung soţul.

— Nu a ascultat niciodată de sfatul nimănui, a spus. Se simţea uşurată. Măcar în această privinţă, Hunter era neschimbat. Îmi voi încerca şi eu norocul.

Arborând un zâmbet larg, s-a apropiat de Hunter şi de cei trei bărbaţi care îi stăteau alături. A început cu cel mai apropiat, cu sir Ralph Woodfield, un pasionat al vânătorii.

— Sir Ralph! a exclamat încântată. Ce plăcere să te văd!

— Mulţumesc, lady Hawksworth. Îmi dai voie să te felicit pentru marele noroc? Băiatul acesta de ispravă ne-a lipsit tuturor. Sunt convins că te bucuri de întoarcerea lui mai mult decât oricine. Şi-a încheiat fraza făcându-i cu ochiul.

Lara s-a îmbujorat auzindu-i cuvintele fără perdea. Nu era nici pe departe prima remarcă de acest gen pe care o auzise în ziua aceea, de parcă toată lumea o considera o văduvă tânjind după dragoste. A încercat să-şi mascheze iritarea cu un zâmbet.

— Sunt cu adevărat binecuvântată, domnule. La fel vor fi şi alţii, pentru că vreau să-ţi împărtăşesc o idee recentă de-a mea. Sunt sigură că o vei adora.

— Oh?

Sir Ralph a înclinat capul. Vorbele Larei păreau să-i fi risipit din norul de aburi de alcool din jurul lui.

— Mă gândeam la colecţia ta de cai pur-sânge şi la felul extraordinar în care ai grijă de animalele tale şi atunci mi-a venit ideea… Ce-ar fi dacă sir Ralph ar înfiinţa un adăpost pentru caii bătrâni şi bolnavi chiar aici, în Market Hill?

El rămăsese cu gura căscată.

— Un adăpost p-pentru…

— Un loc în care să poată fi aduşi atunci când nu-şi mai

pot face datoria. Sunt convinsă că eşti foarte întristat la gândul că atât de mulţi cai loiali sunt ucişi după toţi anii în care şi-au servit cu nădejde stăpânii.

— Da, dar…

— Ştiam că ideea mea de a salva vieţile unor biete animale te va entuziasma. Eşti un om minunat. Trebuie doar să discutăm detaliile.

Vădit tulburat, sir Ralph i-a spus că trebuie să se ducă acasă, pentru că era aşteptat de soţia lui. Şi-a luat rămas-bun şi a ieşit grăbit.

Lara s-a îndreptat spre următorul domn, un burlac convins în vârstă de patruzeci şi cinci de ani.

— În ceea ce te priveşte pe tine, domnule Parker, să ştii că m-am gândit mult la situaţia ta.

— Situaţia mea, a repetat el, încruntându-se.

— Mă îngrijorează faptul că eşti lipsit de compania şi de confortul pe care ţi le poate aduce o soţie. Ei bine, am găsit femeia care ţi se potriveşte.

— Te asigur că nu este nevoie, lady Hawksworth.

— Este perfectă, a insistat Lara. Este vorba de domnişoara Mary Falconer. Aveţi caractere asemănătoare; sunteţi independenţi, practici, cu păreri ferme… este partida ideală. Am de gând să vă fac cunoştinţă fără întârziere.

— O cunosc deja pe domnişoara Falconer, i-a răspuns Parker strângând zgomotos din dinţi. O fată bătrână arţăgoasă nu este tocmai femeia pe care o doresc eu.

— Bătrână? Arţăgoasă? Te asigur, domnule că domnişoara Falconer este un adevărat înger. Insist să te întâlneşti cu ea şi să te convingi că ţi-ai format o părere greşită.

Înjurând printre dinţi, Parker s-a îndepărtat grăbit, aruncându-i lui Hunter o privire sumbră peste umăr, de parcă i-ar fi sugerat să-şi ţină în frâu nevasta.

Numai că Hunter s-a mulţumit să-i zâmbească şi să ridice din umeri.

Lara a încercat să-şi îndrepte atenţia spre alţi oaspeţi, dar fiecare a găsit imediat câte un motiv să plece. Şi-au

luat grăbiţi pălăriile şi mănuşile şi s-au urcat în trăsuri.

După ce şi ultimul musafir a plecat, Hunter i s-a alăturat Larei în holul de la intrare.

— Ai un talent aparte de a goli o încăpere.

Pentru că nu-şi dădea seama dacă era un compliment sau un reproş, Lara i-a răspuns cu grijă:

— Cineva trebuia să te scape de ei, altfel ar fi rămas până dimineaţă.

— Ei bine, mi-ai alungat toţi vizitatorii aşa că acum mă ai doar pentru tine. Mă interesează să aflu care este planul tău pentru restul serii.

Tulburată de luminiţa ironică din ochii lui, Lara şi-a frânt nervoasă degetele:

— Dacă doreşti să te retragi, voi porunci să ţi se aducă o tavă cu cina în cameră.

— Îmi sugerezi să mă duc la culcare devreme, şi încă singur? Speram într-o ofertă mai bună. Cred că voi merge în bibliotecă. Am de scris câteva scrisori.

— Să-ţi trimit cina acolo?

El a clătinat scurt din cap.

— Nu mi-e foame.

— Dar trebuie să mănânci ceva, a protestat ea.

A privit-o cu un zâmbet care a făcut-o să simtă o căldură plăcută în stomac.

— Pari hotărâtă să mă hrăneşti. Bine. Vom lua cina în salonul de la etaj.

Lara a ezitat şi a clătinat din cap, gândindu-se la salonul intim, plăcut, aflat chiar în apropierea dormitorului ei.

— Aş prefera să rămânem la parter, în salonul mare.

Hunter s-a strâmbat:

— Mi-aş pierde de tot pofta de mâncare. Am văzut ce a făcut Janet cu salonul acela.

Lara a zâmbit ironic.

— Tema egipteană este ultima modă. Aşa mi s-a spus.

— Crocodili şi şerpi sculptaţi pe post de picioare de mese, a bombănit el. Credeam că holul de la intrare este cel mai rău. Vreau ca totul să redevină aşa cum a fost. Mi se pare ciudat să te întorci în casa ta şi să n-o mai

recunoşti. Peste tot dai de corturi turceşti, de dragoni chinezeşti. Este un coşmar.

Lara nu s-a putut abţine să nu râdă văzându-l cât era de serios.

— Şi mie mi s-a părut la fel, i-a mărturisit. Când am văzut ce au făcut din casă nu am ştiut dacă să râd sau să plâng. Mama ta a avut un şoc! A refuzat să mai pună piciorul aici.

— Bănuiesc că acesta ar fi un argument ca să păstrezi totul aşa cum este acum, i-a spus el sec.

Lara şi-a dus mâna la gură, dar un sunet de veselie îi scăpase deja printre buze, rezonând cu pereţii acoperiţi cu marmură.

Hunter a zâmbit şi a luat-o de mână înainte ca ea să apuce să reacţioneze în vreun fel. A strâns-o uşor, frecându-şi degetul mare de palma ei.

— Vino sus să luăm cina împreună.

— Nu mi-e foame.

El şi-a sporit strânsoarea.

— Ai mai multă nevoie de hrană decât aş avea eu. Uitasem cât eşti de slăbuţă.

— Nu sunt slabă, a protestat ea, încercând în van să-şi retragă mâna.

— Ai începea cu uşurinţă în buzunarul meu. S-a dat cu un pas mai aproape de ea şi a zâmbit văzând-o atât de stânjenită. Haide sus. Doar nu te temi să rămâi singură cu mine?

— Bineînţeles că nu.

— Te temi că te voi săruta din nou, nu-i aşa?

Lara s-a uitat în jur, temându-se că vor fi auziţi de vreun servitor.

— Nu vreau să discut despre…

— Nu te voi săruta, i-a răspuns el grav. Promit să nu te ating. Haide, spune da.

— Hunter…

— Spune.

Ea a râs stânjenită.

— Bine, dacă este atât de teribil de important să ne

aşezăm amândoi la masă…

— Teribil, i-a spus arborând un zâmbet triumfător.

* * *

În ciuda multor schimbări făcute de lordul Arthur şi de doamna lui, o păstraseră pe bucătăreasă, lucru pentru care Lara era recunoscătoare. Doamna Rouille, bucătăreasa, lucra pentru familia Hawksworth de mai bine de zece ani.

Folosind tehnici franţuzeşti şi italiene, ea reuşea să prepare mâncăruri de fineţe care rivalizau cu preparatele celor mai mari bucătari din Londra.

Lara se obişnuise cu mâncărurile simple pe care şi le prepara în căsuţa ei şi cu supele de piper foarte sărate pe care i le aducea când şi când o bucătăreasă din sat. I se părea un adevărat deliciu să ia din nou masa la Hawksworth Hall. În cinstea întoarcerii lui Hunter, doamna Rouille îi pregătise mâncarea preferată: potârniche la cuptor cu sos de lămâie şi garnitură de vinete cu smântână şi budincă de macaroane cu unt şi brânză.

— Ce dor mi-a fost de toate astea! nu s-a putut abţine să nu exclame atunci când le-a fost servit primul fel de mâncare. A inspirat aroma plăcută şi a oftat. Trebuie să recunosc că cel mai greu mi-a fost să mă lipsesc de mâncarea doamnei Rouille.

Hunter a zâmbit. Faţa îi era scăldată în lumina blândă a lumânărilor. Trăsăturile ar fi trebuit să pară mai blânde, dar niciun joc de lumini şi umbre nu ar fi putut atenua linia fermă şi elegantă a pometilor sau insistenţa bărbiei. I se părea ciudat să vadă astfel chipul soţului, atât de familiar şi totuşi atât de schimbat.

Lara se întreba dacă îşi mai privise vreodată soţul într-atât de aproape şi de lung de când se căsătoriseră. Şi nu reuşea să-i evite privirea intensă şi cercetătoare, de parcă el încerca să-i afle şi cele mai ascunse gânduri.

— Ar fi trebuit să-ţi aduc din mâncarea pe care am avut-o pe vapor, pe drumul de întoarcere, i-a spus Hunter. Carne pusă la sare, mazăre uscată şi grog. Ca să nu mai pomenesc de brânza tare ca piatra şi de berea amară şi de

ajutorul ocazional al gărgăriţelor.

— Gărgăriţe! a exclamat Lara oripilată.

— Infestaseră tot, inclusiv biscuiţii. A râs văzându-i expresia. După un timp am învăţat să le fim recunoscători. Găurile pe care le dădeau în biscuiţi îi făceau mai uşor de rupt.

Lara s-a strâmbat.

— Nu vreau să mai aud. Îmi strici toată cina.

— Scuze. A încercat să ia un aer pocăit, amintindu-i de ştrengarii de la orfelinat. Să schimbăm subiectul.

Privirea i s-a oprit pe mâna ei, atunci când ea a întins-o să ia o felie de pâine.

— Spune-mi de ce nu porţi inelul pe care ţi l-am dăruit.

— Oh, eu… A făcut o pauză, încercând să tragă de timp în timp ce sângele îi năvălea în obraji.

— Unde este? a insistat el cu blândeţe.

— Nu-mi mai amintesc.

— Ba eu cred că-ţi aminteşti.

Lara aproape că se înecase din cauza sentimentului de vinovăţie. Inelul, o bandă de aur gravat, fusese singura bijuterie pe care i-o dăruise el vreodată.

— Ştiu că nu ar fi trebuit, dar l-am vândut, i-a spus grăbită. Nu aveam nimic altceva de valoare şi aveam nevoie de bani. Nu m-am gândit că vei mai afla vreodată sau că…

— Pentru ce ai avut nevoie de bani? Pentru mâncare? Pentru haine?

— Banii nu erau pentru mine, erau… A tras aer în piept. Pentru copiii de la orfelinat. Sunt aproape patruzeci, de vârste diferite şi au nevoie de atât de multe lucruri! Nu aveau pături suficiente şi când mă gândeam cum tremură bieţii de ei, noaptea… Nu am putut sta nepăsătoare. Am venit la Arthur şi la Janet, dar mi-au spus că… în fine, nu mai contează. Trebuia să fac ceva, iar inelul nu-mi mai era de niciun folos. I-a cerut scuze din privire: nu ştiam că te vei întoarce.

— Când ai început să te duci la orfelinat?

— Doar cu câteva luni în urmă, când Arthur şi Janet s-au

mutat la conac. Mi-au cerut să mă mut, iar eu…

— Dar titlul le-a revenit abia acum două luni.

Lara a ridicat din umeri.

— Dacă insistam să rămân aici nu făceam decât să amân inevitabilul. Şi mi-a făcut bine să locuiesc acolo. Toată viaţa mea am fost apărată, protejată. Când am fost obligată să părăsesc Hawksworth Hall şi să trăiesc în condiţii modeste am reuşit să văd ce probleme au cei din jurul meu. Orfanii, bătrânii, cei rămaşi singuri…

— Am auzit azi, şi nu numai de la o singură persoană, că te-ai fi transformat în peţitoarea oraşului.

Lara a roşit.

— Am ajutat două perechi. Nu se poate spune despre mine că sunt o peţitoare adevărată.

— Am mai auzit şi că ai fi cam băgăcioasă.

— Băgăcioasă! a exclamat indignată. Te asigur că nu mă amestec acolo unde nu sunt solicitată.

— Draga de Lara! a spus el, cu o strălucire amuzată în privire. Chiar şi sora ta a recunoscut că nu te poţi abţine să nu încercă să rezolvi problemele tuturor. O după-amiază pe săptămână mergi să citeşti câteva ore unei femei oarbe – doamna Lurriley, dacă nu mă înşel. Două zile le petreci la orfelinat, într-o alta faci comisioane pentru un cuplu în vârstă, iar în restul timpului te ocupi cu peţitul şi încerci să-i convingi pe alţii să facă fapte bune pentru cei din jurul lor.

Lara era uimită. Cum de Rachel îi povestise toate aceste lucruri despre ea?

— N-am ştiut că este o crimă să încerci să-i ajuţi pe cei care au nevoie, i-a răspuns ea cu toată demnitatea de care era în stare.

— Ce se întâmplă însă cu nevoile tale?

Întrebarea era într-atât de intimă şi de neprevăzută încât Lara a făcut ochii mari.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Mă simt o femeie împlinită. Iar zilele mele sunt pline de prieteni şi de activităţi interesante.

— Şi nu ţi-ai dorit niciodată mai mult?

— Dacă mă întrebi dacă mi-am dorit să mă mărit din nou, răspunsul este nu. Am descoperit că pot duce o viaţă plăcută şi utilă fără să fiu neapărat soţia cuiva. Un impuls lăuntric a făcut-o să adauge: mie nu-mi place să am soţ.

El a devenit brusc serios. Lara s-a gândit că se supărase pe ea, dar el i-a răspuns de un ton încărcat de autoreproşuri:

— Este greşeala mea.

Tonul lui amar a făcut-o să se simtă stânjenită.

— Nu este vina nimănui. Adevărul este că nu ne potrivim. Nu împărtăşim aceleaşi interese, nu pot fi lady Carlysle. Ar trebui să te duci la ea, zău…

— Nu pe lady Carlysle o vreau, a întrerupt-o el.

Lara se juca cu furculiţa în farfurie. Plăcerea de a mânca îi dispăruse.

— Îmi pare rău pentru inel, i-a spus.

El a făcut un semn nerăbdător cu mâna.

— Îţi voi cumpăra altul.

— Nu este nevoie. Nu vreau alt inel.

Lara i-a aruncat o privire discretă dar sigură. Întreg trupul îi fremăta, rebel. Acum urma să o convingă, să încerce să-i zdrobească voinţa.

El s-a mulţumit însă să o privească lung, de parcă ar fi fost un puzzle fascinant.

— Înseamnă că trebuie să te tentez cu altceva.

— Nu mă interesează bijuteriile, domnule.

— Mai vedem.

— Dacă ai de gând să cheltui o sumă de bani – deşi mă îndoiesc că ai avea de unde – mi-ar face mai mare plăcere dacă ai face nişte îmbunătăţiri la orfelinat.

El i-a privit mâna stângă cu degetele încleştate pe furculiţă, de parcă ar fi fost o armă.

— Orfanii au mare noroc cu tine. Le eşti foarte dedicată. Foarte bine. Fă o listă cu ce este nevoie acolo şi o vom discuta.

Lara a încuviinţat şi şi-a împăturit şerveţelul în poală.

— Îţi mulţumesc. Acum te rog să mă scuzi, aş dori să mă retrag.

— Înainte de desert? I-a aruncat o privire plină de subînţeles. Să nu-mi spui că nu-ţi mai plac dulciurile.

Lara i-a zâmbit.

— Îmi plac încă, a recunoscut.

— Am rugat-o pe doamna Rouille să facă o tartă cu pere. Hunter s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de ea. I-a pus mâinile pe umeri, de parcă încerca să o reţină. S-a aplecat spre urechea ei şi i-a şoptit:

— Mai rămâi doar cât să guşti o dată.

Vocea lui catifelată a înfiorat-o. El şi-a dat probabil seama, pentru că şi-a sporit strânsoarea. Atingerea lui o tulbura profund, ca şi cum el ar fi încercat să o revendice ca pe o proprietate. A făcut un gest automat de respingere, dar s-a oprit la jumătate, sub căldura mâinilor lui. I-a atins temătoare degetele lungi, încheieturile.

Liniştea era tot mai profundă, singurul sunet care se mai auzea era cel al lumânărilor care ardeau.

L-a auzit râzând slab şi şi-a retras imediat mâinile, de parcă ar fi ars-o.

— Îmi pare rău, i-a spus Lara încet, roşie la faţă. Propriul gest o surprindea. Nu ştiu de ce am făcut asta.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze. De fapt… A îngenuncheat lângă scaunul ei, privind-o intens. Vocea îi părea nesigură. Mi-ar plăcea să mai faci asta.

Privirea lui o fascina. A rămas nemişcat, încurajând-o parcă să îl atingă din nou. Ea şi-a încleştat mâinile în poală, ca să reziste tentaţiei.

— Hunter? a întrebat şoptit.

Expresia lui s-a schimbat, i-a zâmbit cu subînţeles.

— De câte ori îmi rosteşti numele o faci de parcă te-ai întreba cine sunt cu adevărat.

— Poate că aşa şi este.

— Şi cine aş putea fi?

— Nu ştiu, i-a răspuns serioasă, privindu-l în ochi. Cu mult timp în urmă, visam… Vocea i s-a stins când şi-a dat seama ce era pe cale să mărturisească. Avea o putere fantastică asupra ei, o făcea să-şi dorească să-i împărtăşească secretele ei, să devină vulnerabilă în faţa

lui.

— La ce visai, Lara?

Visa la un bărbat care să fie aşa cum părea să fie el acum… visase să fie curtată, fermecată, mângâiată… erau lucruri pe care nu îndrăznise să i le mărturisească nici măcar lui Rachel. Dar toate aceste fantezii pieriseră atunci când îl cunoscuse pe Hunter şi dăduse piept cu realităţile căsniciei. Datorie, responsabilitate, dezamăgiri, durere… pierdere.

Şi-a dat seama că toate emoţiile i se citeau pe chip abia în clipa în care i-a vorbit Hunter:

— Înţeleg că toate visele s-au terminat.

— Nu mai sunt o tânără mireasă, i-a răspuns.

El a râs.

— Nu, eşti o doamnă respectabilă de douăzeci şi patru de ani care ştie să dirijeze viaţa oricui, mai puţin a ei.

Lara s-a ridicat de la masă.

— Mă descurc destul de bine, mulţumesc!

— Aşa este, i-a răspuns Hunter. Orice urmă de ironie dispăruse. Dar de acum încolo am de gând să fie şi mai bine. Vreau să le aranjez pe toate, ca să te ştiu protejată în cazul în care aş mai păţi ceva. Să fiu sigur că nu vei mai avea parte de cocioabe, rochii sărăcăcioase sau pantofi găuriţi în talpă.

Îi observase deci şi pantofii. Îi scăpa oare ceva? Lara s-a apropiat de uşă şi a deschis-o, oprindu-se să-l mai privească o dată.

— Nu rămân şi la desert. N-aş mai putea înghiţi nimic. Noapte bună, domnule.

Spre marea ei uşurare, el nu a urmat-o.

— Vise plăcute, i-a şoptit.

Lara s-a forţat să-i zâmbească.

— La fel şi ţie. Şi a ieşit.

Abia atunci s-a mişcat şi Hunter. S-a apropiat de uşă iar mâna lui mare a cuprins clanţa din alamă, căutând parcă o urmă din căldura atingerii ei. Şi-a lipit capul de uşă şi a închis ochii. Tânjea după trupul ei, după dulceaţa ei, după mâinile ei atingându-l, după picioarele ei desfăcându-se să-

l primească, după strigătele ei de plăcere. A încercat să alunge aceste gânduri, dar era prea târziu. Rămăsese cu o erecţie dureroasă care nu mai voia să dea înapoi.

Cât timp mai dura până să-l accepte? Şi ce naiba mai voia de la el? N-avea decât să-i dea o sarcină demnă de Hercule pe care să o ducă la bun sfârşit, ca dovadă. Spune-mi ce să fac, şi-a spus el şi a gemut. Pentru numele lui Dumnezeu, avea să facă înzecit ceea ce-i cerea.

Furios pe el însuşi pentru că devenise atât de sentimental, s-a tras de lângă uşă şi s-a apropiat de bufetul din mahon în stil Chippendale, împodobit cu frunze delicate, aurite. Pe el era aşezată o tavă din argint cu câteva sticle şi pahare. Şi-a turnat o porţie zdravănă de coniac şi a dat-o pe gât dintr-o înghiţitură.

Cu capul plecat, Hunter a aşteptat ca focul din gât să ajungă în stomac. S-a sprijinit cu ambele mâini de bufet, încleştându-şi degetele de margini… şi atunci a simţit-o.

O balama minusculă, aproape imposibil de observat. Curiozitatea nu-i dădea pace. A luat tava de pe bufet, a aşezat-o pe jos şi a început să pipăie, căutând zăvoare sau alte balamale. A dat de ceva şi a apăsat. S-a auzit imediat un clic. Partea de sus a bufetului s-a desprins iar el a ridicat-o.

Era un compartiment secret, iar conţinutul l-a făcut să ofteze uşurat. Chiar în clipa aceea, un valet a intrat cu desertul.

— Nu acum! a strigat Hunter. Vreau să rămân singur.

Servitorul a închis imediat uşa, murmurând o scuză. Respirând adânc, Hunter a adunat toate jurnalele legate în piele şi le-a luat cu el pe scaunul de lângă foc. Le-a aşezat în ordine şi a început să citească, dând rapid paginile. Pe măsură ce citea rândurile scrise mărunt, rupea paginile în două sau trei fâşii şi le arunca în foc.

Când şi când, Hunter făcea o pauză şi privea gânditor spre foc, privind cum cuvintele scrise se transformau în cenuşă.

Capitolul 6

Lara a intrat în sala în care se servea micul dejun şi a descoperit că Hunter era deja acolo.

El sorbea cafea din ceaşcă – fără zahăr sau frişcă, aşa cum o băuse întotdeauna – şi a lăsat deoparte ziarul *Times* atunci când a văzut-o intrând. Valetul i-a adus Larei o farfurie cu căpşuni şi o ceaşcă cu ciocolată fierbinte şi s-a retras în bucătărie, iar Hunter a ajutat-o să se aşeze.

— Bună dimineaţa, i-a şoptit şi a privit-o atent. Nu i-au scăpat cearcănele de sub ochii ei. Nu ai dormit bine.

Lara a clătinat din cap.

— Am stat trează mare parte din noapte.

— Ar fi trebuit să vii la mine, i-a spus cu o figură inocentă. Numai ochii îi străluceau drăceşte. Te-aş fi putut ajuta să te relaxezi.

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns imediat Lara. A dus o căpşună la gură, dar înainte să o guste a izbucnit în râs, aproape înecându-se. A pus furculiţa deoparte.

— Ce este? a întrebat Hunter.

Ea şi-a lipit buzele, dar a continuat să chicotească.

— Tu, i-a răspuns. Mă tem că ai nevoie disperată de un troltor.

Hunter era îmbrăcat cu vechile lui haine. Totul îi era mult prea larg, vesta şi jacheta îi atârnau, iar pantalonii stăteau pe el doar printr-un miracol la care prefera să nu se gândească.

El a făcut o grimasă şi i-a răspuns pe un ton plin de tristeţe.

— Mă bucur să te aud râzând, draga mea. Chiar dacă râzi de mine.

— Îmi pare rău, dar… A împins scaunul şi s-a apropiat de el. A tras de cutele de material din talie şi de pe laterale. Nu poţi să ieşi în lume arătând aşa… poate că dacă am face câteva pliuri aici şi aici, ar fi mai bine…

— Cum zici tu. S-a sprijinit de spătar şi a zâmbit văzând-o cum se agita pe lângă el.

— Arăţi ca un vagabond! i-a spus ea.

— Am fost un vagabond, i-a răspuns. Până m-am întors acasă, la tine.

Lara i-a întâlnit privirea. Ochii lui străluceau amuzaţi. Şi-a ţinut răsuflarea când l-a atins din greşeală în zona taliei şi i-a simţit căldura radiind prin materialul subţire al cămăşii. Şi-a tras imediat mâna.

— Scuză-mă, eu…

— Nu, i-a spus el prinzând-o de mână.

Au rămas o clipă uitându-se unul la altul, ca într-un tablou tăcut.

Hunter nu o ţinea prea strâns de încheietură. Chiar şi aşa, i-ar fi fost foarte uşor să o tragă spre el, să o ia în braţe, dar nu a făcut niciun gest. Arăta de parcă ar fi vrut totuşi ceva, pieptul i se ridică şi-i cobora într-un ritm alert, mai rapid ca de obicei. Lara a simţit că, dacă ar fi făcut un pas spre el, ar fi luat-o imediat în braţe… Era speriată şi încântată în acelaşi timp. I-a privit gura, amintindu-şi căldura şi gustul lui… Da, şi-ar fi dorit să o sărute… dar înainte să apuce să-şi mişte picioarele care îi păreau de plumb, el i-a dat drumul, cu un zâmbet ironic.

Lara se aştepta să se simtă uşurată, dar a fost cuprinsă de dezamăgire. Tulburată de reacţia inexplicabilă faţă de el, ea s-a întors pe scaunul ei şi şi-a plecat capul deasupra farfuriei cu căpşuni.

— Mâine dimineaţă plec la Londra, l-a auzit pe Hunter spunându-i în treacăt.

L-a privit speriată.

— Atât de curând? Dar abia ai sosit.

— Trebuie să mă ocup de anumite afaceri şi în plus am stabilit o întâlnire cu domnul Young şi cu avocaţii şi bancherii noştri. Văzându-i expresia întrebătoare, a continuat: voi încerca să obţin nişte împrumuturi.

— Avem datorii, deci, a spus Lara serioasă, deloc surprinsă de veste.

Hunter a dat din cap:

— Mulţumită lui Arthur.

— Dar e bine să faci noi datorii? l-a întrebat ea, ezitând.

Nu va fi o povară şi mai mare?

El i-a zâmbit încurajator.

— Este singura şansă de a ieşi la suprafaţă. Nu te teme, doamnă. Nu am nici cea mai mică intenţie să te dezamăgesc.

Ea a continuat să-l privească încruntată, dar când i-a vorbit, subiectul era cu totul altul.

— Acesta este singurul motiv pentru care pleci la Londra? Bănuiesc că doreşti să-ţi revezi vechile cunoştinţe. A făcut o pauză şi a sorbit din ciocolată, încercând să pară indiferentă. Pe lady Carlysle, de exemplu.

— Îi tot pomeneşti numele, i-a spus el. Nu mi se pare deloc flatantă dorinţa ta de a mă împinge în braţele altei femei.

— Am întrebat pur şi simplu. Lara nu-şi dădea seama ce anume o împinsese să pomenească numele femeii. A încercat să înghită încă o căpşună şi a aşteptat răspunsul lui.

— Ţi-am spus că nu o doresc, i-a răspuns sec.

Lara se lupta cu valul de bucurie care o cuprinsese, deşi mintea îi spunea că ar fi fost în interesul ei ca Hunter să reînnoade legătura cu lady Carlysle, scutind-o astfel de atenţiile lui nedorite.

— Mă aşteptam să-i faci o vizită după o absenţă atât de îndelungată, i-a spus. La un moment dat eraţi foarte apropiaţi.

Hunter a făcut o grimasă şi şi-a îndepărtat scaunul de masă.

— Dacă acesta este sensul în care se îndreaptă discuţia noastră, mă tem că voi fi nevoit să plec.

În timp ce se ridica s-a auzit o bătaie respectuoasă în uşă. Un valet mai în vârstă şi-a făcut apariţia.

— Aveţi un vizitator, lord Hawksworth.

La semnul lui Hunter, valetul s-a apropiat cu cartea de vizită pusă pe o tavă din argint. A citit-o cu o expresie impasibilă.

— Poftește-l imediat. Îl voi primi aici.

— Da, domnule.

— Cine este? a întrebat Lara după plecarea servitorului.

— Lonsdale.

Soţul lui Rachel. Lara l-a privit curioasă pe Hunter, întrebându-se de ce părea atât de lipsit de entuziasm. Ani întregi, Terrell, lord Lonsdale îi fusese cel mai bun prieten şi totuşi acum părea că se achita de o datorie neplăcută.

Hunter privea spre uşă şi de îndată ce a auzit zgomot de paşi a arborat un zâmbet larg… şi fals.

Era expresia unui actor care se pregătea pentru un rol.

Lordul Lonsdale a intrat în încăpere, cu faţa strălucind de bună-dispoziţie – fapt obişnuit pentru Lonsdale, recunoscut pentru verva lui. Era fără îndoială foarte bucuros să-l revadă pe Hunter.

— Hawksworth! a exclamat el, apropiindu-se să-l îmbrăţişeze cu căldură.

Au izbucnit amândoi în râs şi s-au îndepărtat puţin unul de celălalt, să se privească mai bine. Lordul Lonsdale era de înălţime medie, robust şi plin de muşchi şi iubea sportul la fel de mult ca şi Hunter.

Cu părul negru, pielea albă şi ochi albaştri adânci, moştenire de la bunica de origine irlandeză, Lonsdale era un bărbat frumos şi foarte agreabil, atunci când voia. De multe ori, însă, îşi dădea frâu liber temperamentului şi pierdea controlul, iar rezultatele nu erau deloc plăcute. Dar îşi cerea scuze întotdeauna, după aceea, cu un farmec şi o sinceritate care îi determinau pe ceilalţi să-l ierte fără întârziere.

Lara l-ar fi plăcut şi mai mult dacă nu ar fi fost căsătorit cu sora ei.

— Dumnezeule, omule, eşti pe jumătate faţă de cât erai! a exclamat Lonsdale, râzând. Şi negru la faţă, ca un sălbatic.

— În timp ce tu eşti neschimbat, i-a răspuns Hunter. Complet neschimbat.

— Ar fi trebuit să ştiu că-l vei înşela chiar şi pe diavol. Lonsdale îl privea cu admiraţie. Eşti foarte schimbat. Nu cred că te-aş fi recunoscut dacă Rachel nu mi-ar fi spus la ce să mă aştept.

— Mă bucur să te revăd, vechiul meu prieten.

Lonsdale i-a răspuns cu un zâmbet, continuând să-l cerceteze cu privirea. Lara l-a înţeles perfect atunci când plăcerea de a-l revedea a început să pălească.

Lonsdale nu era un prost. Se confrunta cu aceeaşi dilemă ca şi ceilalţi. Dacă bărbatul acela era într-adevăr Hunter, era foarte schimbat… iar dacă era un străin, era extrem de convingător.

— Vechiul meu prieten, a repetat precaut Lonsdale.

Hunter a râs, simţind parcă dorinţa bărbatului de a găsi o dovadă a identităţii lui.

— Hai să bem ceva, i-a spus lui Lonsdale. Nu contează cât este ceasul. Mă întreb dacă mai găsim vreo sticlă de Martell din nouăzeci şi şapte sau dacă neisprăvitul de unchi al meu nu le-a terminat pe toate.

Lonsdale a părut convins:

— Da, Martell. A răsuflat uşurat. Ţi-ai adus aminte cât de mult îmi place.

— Îmi amintesc şi de o seară anume, la un han, când am luat o bătaie soră cu moartea exact din cauză că-ţi place atât de mult coniacul.

Lonsdale a râs cu poftă.

— Eram beat turtă! Şi o voiam neapărat pe târfa aceea în rochie roşie…

Hunter l-a avertizat, tuşind.

— Hai să păstrăm aceste amintiri pentru altă dată, când soţia mea nu va fi prezentă.

Lonsdale a îngăimat o scuză, observând-o abia atunci pe Lara.

— Iartă-mă, Lara. Am fost atât de şocat să-l revăd pe Hawksworth că nu am mai văzut nimic în jur.

— Este de înţeles, i-a răspuns Lara, forţându-se să-i zâmbească. La vederea celor doi, în minte îi reveneau amintiri nefericite. Cei doi se încurajau reciproc să fie cât mai egoişti şi să afişeze o superioritate masculină insuportabilă. L-a privit stânjenită pe Hunter. Dacă nu era cu adevărat soţul ei, însemna că avea abilitatea unui cameleon de a se transforma în cel pe care ceilalţi se

aşteptau să-l vadă.

Lonsdale i-a adresat un zâmbet larg.

— Draga mea cumnată… spune-mi, cum te simţi acum, când soţul tău iubit s-a întors acasă? În ochii lui albaştri se citea ironia. Era la curent, bineînţeles, cu infidelităţile lui Hunter, pe care le încurajase.

Lara i-a răspuns fără să se uite la niciunul.

— Sunt încântată, bineînţeles.

— Bineînţeles, a repetat ironic Lonsdale. Hunter a râs laolaltă cu el, iar amuzamentul lor a făcut-o pe Lara să se tensioneze, plină de resentimente.

Dar când l-a văzut pe Hunter cum îl studia pe Lonsdale într-un moment în care acesta nu era atent, a avut senzaţia că nici el nu-l plăcea prea tare. Ce se întâmpla oare, pentru numele lui Dumnezeu?

Uimită, Lara a rămas la masă, jucându-se cu mâncarea din farfurie, iar cei doi s-au retras curând. Hunter avea să o înnebunească, cu siguranţă. Ce ar fi trebuit să creadă? Sentimentele, dar şi dovezile erau contradictorii.

S-a apropiat de locul pe care îl ocupase el la masă şi a ridicat ceaşca lui, atingând-o acolo unde o atinsese el, împletindu-şi degetele în jurul porţelanului delicat.

Cine este? şi-a spus, frustrată.

* * *

Aşa cum îi spusese, Hunter a plecat a doua zi dimineaţă, în zori. A intrat în camera Larei când ea era pe punctul de a se trezi, iar razele soarelui îşi făceau loc printre draperiile trase. Ea s-a speriat când şi-a dat seama că nu era singură în cameră şi şi-a tras imediat cearşaful până sub bărbie.

— Hunter, a spus cu vocea răguşită de somn. Şi-a afundat şi mai tare capul în pernă când el s-a aşezat pe marginea patului.

El i-a zâmbit.

— Nu puteam să plec înainte să te văd.

— Cât timp vei lipsi? A clipit stânjenită, fără să îndrăznească să facă vreo mişcare, atunci când Hunter i-a atins coada împletită.

— Nu mai mult de o săptămână, cred. S-a jucat cu părul ei, după care l-a aşezat cu grijă pe pernă.

— Îţi doresc drum bun. La revedere.

Hunter a zâmbit văzând-o cât de nerăbdătoare era să scape de el.

— Nu-mi dai un sărut de rămas-bun? S-a aplecat peste ea, amuzându-se de chipul ei speriat şi a aşteptat un răspuns. Cum ea a rămas tăcută, a continuat: prea bine. Te trec la răboj. La revedere, draga mea.

Lara a continuat să ţină strâns cearşaful până când uşa s-a închis în urma lui. Câteva minute mai târziu a sărit din pat şi s-a apropiat de fereastră. Trăsura vopsită în verde şi auriu la care erau înhămaţi patru cai se îndepărta, ajungând în capătul aleii străjuite de copaci.

Încerca sentimente amestecate: uşurare pentru că-l văzuse plecat dar şi o umbră de tristeţe.

Când Hunter o părăsise, data trecută, ştiuse cumva că nu avea să-l mai revadă niciodată. Cum de reuşise să găsească din nou drumul spre casă?

Capitolul 7

Foarte aproape de zona prosperă a Londrei se întindeau o mulţime de străzi şi alei care duceau spre mahalale. Acestea erau dens populate de oameni fără adăpost, fără mijloace de a se întreţine, fără moralitate, oameni care nu aveau nimic în comun cu ideea de căsnicie sau familie. Străzile erau pline de bălegar şi de şobolani care ieşeau şi intrau cu uşurinţă peste tot.

Noaptea se lăsa cu repeziciune, iar razele soarelui erau pe cale să dispară pe după clădirile sărăcăcioase.

Hunter şi-a croit drum printre prostituate, hoţi şi cerşetori şi a ajuns în piaţa pe care o căuta.

Era un loc foarte populat, plin cu hălci de carne de furat şi cu tot felul de alte mărfuri, tot furate. Locul i-a amintit de o piaţă indiană: tot un furnicar, numai mirosurile erau diferite. Acolo mirosea a condimente şi mango putrezit, a mac şi opiu. Nu-i era dor de Calcutta, dar îi era dor de peisajul rural indian, cu drumuri largi de pământ, păduri dese şi temple liniştite. De acel *dolce farniente* care caracteriza orice aspect al vieţii.

Indienii erau de părere că englezii erau o rasă murdară, mâncătoare de vaci, băutoare de bere şi plină de plăceri carnale şi dorinţe materiale. Privind ironic în jur, Hunter nu s-a putut abţine să nu-şi spună că indienii aveau dreptate.

O prostituată beată i s-a agăţat de mânecă, cerându-i un bănuţ. El a dat-o deoparte cu bruscheţe, ştiind că dacă ar fi dat dovadă de milă, toţi cerşetorii din jur ar fi sărit pe el. În plus, locul era înţesat de hoţi de buzunare, adunaţi în pâlcuri, care îl priveau ca nişte şacali.

Piaţa se deschidea la adăpostul nopţii, deşi niciun poliţist nu era într-atât de inconştient să se aventureze acolo. Locul era luminat cu lămpi de ulei, al căror miros umplea aerul.

Hunter a mijit ochii din cauza fumului care îl irita şi s-a oprit lângă un bărbat în straie ciudate care era aşezat pe

un scaun şubred. Bărbatul cu pielea întunecată, cel mai probabil de origine polineziană era îmbrăcat într-un anteriu albastru din catifea cu nasturi din os sculptat. Pe unul din obraji avea un desen straniu, o pasăre exotică în zbor.

Privirile li s-au întâlnit iar Hunter i-a făcut semn spre desenul de pe chip.

— Poţi să faci aşa ceva? l-a întrebat iar bărbatul a încuviinţat.

— Se numeşte tatuaj, i-a răspuns cu un puternic accent franţuzesc.

Hunter a dus mâna la buzunar şi a scos din el o bucată de hârtie ruptă din jurnal, singura pe care nu o arsese.

— Poţi copia asta? l-a întrebat direct.

Francezul i-a luat hârtia din mână şi a privit-o îndeaproape.

— *Bien*… este un desen simplu. Nu ar trebui să dureze prea mult.

S-a ridicat de pe scaun şi i-a făcut semn lui Hunter să-l urmeze. Au traversat piaţa şi au coborât într-o pivniţă luminată de câteva luminări. Câteva prostituate se rezemau de uşa de la intrare, aşteptându-şi eventualii clienţi.

— Daţi-vă deoparte, le-a spus francezul. Am un client.

Prostituatele s-au dus ceva mai încolo, chicotind. Înăuntru, două perechi şi-au văzut în continuare de treabă, pe nişte paturi mizere. Francezul i-a cerut scuze din priviri şi au mai aşteptat câteva clipe să-şi termine cuplurile ritualul împerecherii.

— Este camera mea, i-a spus. Le mai las să o folosească, în schimbul unei cote din profit.

— Şi artist şi codoş, a spus Hunter. Eşti un bărbat cu multe talente.

Francezul a făcut o pauză, de parcă nu se putea decide dacă să fie amuzat sau să se simtă jignit. Într-un final a izbucnit în râs. S-a apropiat de o masă dintr-un colţ şi a început să-şi pregătească uneltele şi să toarne cerneala într-o farfurie.

— Unde vrei tatuajul?

— Aici. Hunter i-a arătat un loc pe antebraţ.

Bărbatul a ridicat o sprânceană, mirat de locul ales, după care a dat din cap.

— Dă-ţi cămaşa jos, te rog.

Patru sau cinci prostituate se apropiaseră iar de intrarea în pivniţă, ignorându-l pe francezul care tot încerca să le alunge.

— Eşti tare frumuşel, i-a spus una din ele, cea cu părul roşu şi cu dinţi stricaţi. N-ai chef de o tăvăleală după ce termină Froggie?

— Nu, mulţumesc, i-a răspuns Hunter, încercând să-şi înfrâneze repulsia. Sunt însurat.

Cuvintele lui au atras strigăte de încântare şi de apreciere:

— Oh, ce drăguţ!

— Te tăvălesc pe gratis, s-a oferit o blondă cu sânii mari.

Spre neplăcerea lui Hunter, femeile l-au urmărit cu privirea când şi-a dezbrăcat haina, vesta şi cămaşa. De îndată ce şi ultima a fost dată jos, s-au auzit din nou strigătele de admiraţie.

— Arată bine, fetelor, a strigat una din ele şi s-a aventurat spre el, atingându-i braţul gol. Iisuse, uite ce muşchi are! E puternic ca un taur!

— Şi pieptul îl are tare, a spus alta, împungându-l.

— Ce-ai aici? l-a întrebat roşcata care îi descoperise o cicatrice pe umăr, o alta pe lateral şi pe cea în formă de stea, de pe şold. Le-a examinat curioasă. Ai avut parte de ceva acţiune la viaţa ta, aşa-i? l-a întrebat, zâmbindu-i aprobator.

Deşi Hunter încerca să-şi mascheze emoţiile, a simţit cum obrajii i-au luat foc. Încântate de stânjeneala lui vădită, femeile au continuat să chicotească şi să sporovăiască până când artistul în tatuaje a terminat pregătirile şi le-a dat afară.

— Nu pot lucra dacă e zgomot, s-a plâns el. Plecaţi, fetelor şi să nu vă mai întoarceţi până nu termin.

L-a privit apoi pe Hunter:

— S-ar putea să-ţi fie mai comod dacă te-ai întinde pe un pat, *monsieur*.

Hunter a aruncat o privire spre aşternutul pătat şi a clătinat din cap, dezgustat. S-a aşezat pe un scaun fără spătar şi a ridicat braţul, lipindu-şi spatele de perete

— *D'acord*, a spus francezul. Te previn, însă: dacă te mişti, desenul va ieşi tremurat.

— Nu mă mişc.

Hunter l-a privit apropiindu-se cu două instrumente din fildeş. În capătul unuia avea un ac scurt. După ce a mai studiat puţin desenul de pe hârtie, a înmuiat acul în cerneală, l-a lipit de pielea lui Hunter şi a ciocănit cu celălalt instrument.

Hunter a încremenit când a simţit înţepătura. Artistul a mai înmuiat o dată acul şi a început să traseze un şir lung de puncte. Această repetiţie s-a dovedit curând extrem de dureroasă.

Înţepăturile luate una câte una nu dureau prea tare, dar şirul lor nesfârşit însoţit de zgomotul înnebunitor al instrumentelor din os care se loveau unul de altul a făcut ca nervii să i se întindă la maximum.

Simţea cum sudoarea i se aduna pe frunte, pe piept, chiar şi pe glezne. Curând, braţul parcă i-a luat foc. Se concentra să respire ritmic, să accepte durerea în loc să i se împotrivească.

Francezul s-a oprit ca să-i acorde un moment de respiro.

— Durerea îi face pe toţi bărbaţii să plângă, indiferent cât de tare s-ar împotrivi, i-a spus el. N-am mai văzut pe nimeni care să suporte atât de bine durerea.

— Haide, termină odată, a murmurat Hunter.

Francezul a ridicat din umeri şi a luat din nou instrumentele în mână.

— Nu mi s-a întâmplat prea des să tatuez un scorpion. Este o alegere neobişnuită. Ce semnifică pentru tine?

— Totul, i-a răspuns Hunter strângând din dinţi până când au început să-l doară fălcile.

Francezul s-a oprit atunci când acul a atins un nerv sensibil, făcându-l pe Hunter să tresară.

— Nu te mişca, *monsieur*.

Hunter a rămas neclintit. Nicio durere nu mai conta, atâta vreme cât din viitorul lui făcea parte şi Lara. Era un preţ prea mic de plătit.

Capitolul 8

Urmând instrucţiunile lui Hunter, Lara a apelat la serviciile unui designer ca să schimbe interioarele din Hawksworth Hall.

Domnul Smith a fost însoţit într-un tur al casei de domnul Young şi de Lara.

— După cum vezi, domnule Smith, nu am exagerat deloc atunci când ţi-am spus că aceasta va fi cea mai mare provocare a carierei tale.

Smith era un bărbat masiv cu o chică de păr argintiu, care a mormăit neîncetat cât timp a scrijelit într-un carnet cu margini aurii. Deşi numele lui adevărat era Hugh Smith, era cunoscut ca „Possibility” Smith din cauză că spunea mereu: „locul acesta are mari posibilităţi”. Numai că acum Lara a aşteptat în zadar să audă fraza magică.

Îl dusese la început în sala de mese egipteană, cu bufetele în formă de sarcofag, apoi în holul de la intrare în stil baroc, în saloanele chinezeşti cu imitaţie de bambus sculptat, sfârşind cu sala de bal marocană cu figurine din marmură acoperite cu togi roz. Cu fiecare încăpere vizitată, Possibility Smith devenea tot mai încruntat, tot mai tăcut.

— Crezi că mai merită salvat ceva? l-a întrebat Lara într-o deşartă încercare de a apela la umor. Sau ar fi mai bine să ardem totul din temelii şi să o luăm de la început?

Bărbatul grizonant s-a întors spre ea.

— Nu poate rivaliza cu nicio reşedinţă văzută de mine vreodată, din punct de vedere al prostului-gust.

Domnul Young a intervenit cu tact:

— Te asigur, domnule, că lady Hawksworth are un bun-gust desăvârşit şi că nu a avut nicio contribuţie la decorul pe care îl vezi acum.

— Sper să nu fi avut, a murmurat Smith şi a oftat. Trebuie să mai văd o dată sala de bal, apoi vom vizita şi etajul. S-a îndepărtat clătinând din cap, cu un dispreţ regesc.

Lara şi-a dus mâna la gură, încercând să nu râdă. Îşi imagina expresia lui atunci când va trece pragul dormitorului plin cu oglinzi. Oh, ar fi trebuit să-i pună pe servitori să dea jos oglinda de pe tavan, înainte de sosirea lui!

Văzând-o că se îmbujorase, domnul Young a intervenit, plin de înţelegere:

— Lordul Arthur şi doamna lui şi-au lăsat cu siguranţă amprenta, nu-i aşa?

Lara a dat din cap.

— Mă tem că nu ne vom putea permite să schimbăm totul… dar cum să trăieşti printre asemenea orori?

— Eu unul nu mi-aş face griji pentru cheltuieli, a încurajat-o Young. Am discutat împreună planurile să am fost foarte impresionat. Cu o reorganizare a proprietăţilor, cu un împrumut extrem de necesar şi cu câteva investiţii bine gândite, cred că domeniul va deveni mai prosper ca niciodată. Lara a devenit dintr-odată serioasă şi l-a privit plină de curiozitate.

— Lordul Hawksworth ţi se pare neschimbat?

— Da… şi nu. A făcut progrese, în umila mea opinie. Mi se pare că este mai responsabil decât altă dată. După cum ştiţi, niciodată nu s-a arătat prea interesat de afaceri. Nu la fel de mult cum îl interesa vânătoarea, de exemplu.

— Ştiu, i-a răspuns Lara dând ochii peste cap. Dar în privinţa caracterului? Crezi că schimbarea poate fi permanentă?

— Eu aşa cred, după cele prin care a trecut, a continuat domnul Young. A văzut moartea cu ochii, a văzut mai apoi ce s-a ales din familia şi din proprietăţile lui. Este un mare dar. Da, cred că schimbarea este permanentă. Acum a înţeles câtă nevoie avem cu toţii de el.

Nedorind să-i spună lui Young că ea nu avea neapărată nevoie de Hunter în viaţa ei, Lara a dat scurt din cap.

— Domnule Young, ai vreo îndoială în ceea ce-i priveşte identitatea?

— În niciun caz! Ideea părea să-l uimească. Să nu-mi spuneţi că aveţi semne de întrebare în ceea ce-l priveşte!

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Possibility Smith li s-a alăturat în holul mare.

— Ei bine, a spus el cu un oftat, să vedem şi restul casei.

— Domnule Smith, i-a spus Lara, pari destul de înspăimântat.

— Înspăimântat eram acum o oră. Acum sunt îngrozit. I-a oferit braţul. Mergem?

* * *

Domnul Smith şi cei doi asistenţi ai săi au venit în fiecare zi, toată săptămâna. Au făcut schiţe, s-au consultat, au umplut podelele cu cărţi şi cu mostre de materiale. În mijlocul acestui tumult, Lara şi-a făcut timp să-şi viziteze prietenii din Market Hill şi – cel mai important – să meargă la orfelinat.

Toate grijile şi problemele i s-au şters din minte atunci când i-a văzut pe cei şase elevi la ora de botanică, desenând plante în grădină sub supravegherea domnişoarei Chapman, una din profesoare. Chipul i s-a luminat de un zâmbet când a mers spre ei, fără să ia în seamă noroiul şi iarba udă care îi pătau poalele fustei gri.

Copiii i-au ieşit în întâmpinare, abandonând creioanele şi caietele şi strigându-i nerăbdători numele.

Lara a îngenuncheat râzând şi i-a îmbrăţişat pe toţi:

— Tom, Meggie, Maisie, Paddy, Rob… A făcut o pauză şi l-a ciufulit pe unul din ei. Şi tu, Charlie, ai fost cuminte?

— Destul de cuminte, i-a răspuns zâmbind copilul.

— S-a străduit, lady Hawksworth, i-a spus profesoara. Nu a fost chiar un înger, dar nici foarte departe.

Lara a zâmbit şi l-a îmbrăţişat pe Charlie, fără să-i ia în seamă protestele. După ce le-a privit desenele s-a tras deoparte împreună cu domnişoara Chapman, să stea de vorbă. Profesoara, o femeie micuţă cu păr blond, de o vârstă apropiată de a ei, o privea cu ochi prietenoşi.

— Mulţumim pentru tot ce ne-aţi trimis, lady Hawksworth. După cum vedeţi, ne sunt de mare folos.

— Mă bucur, i-a răspuns Lara. M-am întrebat dacă este înţelept din partea mea să cumpăr acuarele, hârtie şi cărţi când ar fi mare nevoie de haine şi de alimente.

— Cărţile sunt la fel de necesare ca şi hrana, cred eu. Domnişoara Chapman a înclinat capul, privind-o cu curiozitate. L-aţi văzut pe băiatul cel nou, lady Hawksworth?

— Băiatul cel nou, a repetat uimită Lara. Nu ştiam… Cum… când?

— A sosit aseară, bietul de el.

— Cine l-a trimis aici?

— Am impresia că doctorul de la închisoarea Holbeach. L-a trimis pe băiat încoace imediat după ce tatăl lui a fost spânzurat. Nu prea ştim ce să facem cu el. Nu mai este niciun pat liber.

— Tatăl lui a fost spânzurat? Lara s-a încruntat. Pentru ce anume?

— Nu ştiu amănunte. Domnişoara Chapman a coborât tonul. Băiatul stătea cu el, la închisoare. Este evident că nu avea unde să locuiască.

Lara a fost cuprinsă de o senzaţie de rău. Un copil inocent fusese nevoit să trăiască alături de cei mai înrăiţi prizonieri. Ce persoană întreagă la minte putea permite aşa ceva?

— Câţi ani are băiatul?

— Pare să aibă patru sau cinci, deşi copiii crescuţi în asemenea condiţii sunt de obicei mult mai firavi decât ceilalţi.

— Trebuie să-l văd.

Domnişoara Chapman i-a aruncat un zâmbet încurajator.

— Să sperăm că veţi avea mai mult succes ca noi. Până acum nu a scos niciun cuvânt. Şi s-a transformat într-o fiară atunci când am încercat să-i facem baie.

— Dumnezeule. Lara şi-a luat la revedere de la clasa de botanică şi s-a îndreptat spre clădirea veche. Înăuntru era destul de linişte, pentru că toţi copiii erau la ore. Doamna Davies, bucătăreasa, era foarte ocupată cu curăţatul legumelor pe care le punea la fiert într-o oală mare. Nimeni nu părea să ştie unde era copilul.

— Este o creatură tare ciudată, a spus domnişoara Thornton, directoarea. Ieşise de la oră imediat ce aflase că

sosise Lara. Ne este imposibil să-l găsim. Tot ce ştim cu siguranţă este că preferă să stea înăuntru. Pare să se teamă să iasă în curte, lucru neobişnuit pentru un copil.

— Aveţi unde să-l culcaţi? a întrebat Lara îngrijorată.

Domnişoara Thornton a clătinat din cap cu convingere.

— Şi-a petrecut noaptea pe un pat improvizat, într-una din sălile de clasă. Mă îndoiesc că a reuşit să închidă ochii. Nu m-ar surprinde, dat fiind locul unde a trăit. A oftat. Va trebui să-l trimitem de aici. Întrebarea este cine-l va primi?

— Nu ştiu, i-a răspuns Lara tulburată. Va trebui să mă gândesc la asta. Dar până atunci aş putea să merg să-l caut?

Domnişoara Thornton a privit-o sceptică.

— Doriţi să vă însoţesc, lady Hawksworth?

— Nu este nevoie. Cred că voi reuşi să-l găsesc şi singură.

— Bine, lady Hawksworth, i-a răspuns uşurată femeia.

Lara a scotocit metodic toată casă, cameră cu cameră, convinsă că băiatul ar fi căutat mai mult ca sigur un colţ în care să se ascundă, departe de copiii gălăgioşi.

L-a găsit într-un final ascuns sub un birou, de parcă acolo s-ar fi simţit în siguranţă. Cum a intrat în cameră, l-a văzut cum se chircea, cu genunchii la gură. Era doar un morman de zdrenţe peste care trona un smoc de păr lung, negru şi murdar.

— Aici erai, i-a spus încet Lara, îngenunchind în faţa lui. Nu vrei să vii lângă mine?

El s-a ferit, continuând să o privească atent.

— Nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Lara s-a aşezat pe podea şi i-a zâmbit, în timp ce copilul continua să stea ca împietrit în faţa ei. Nu-şi imaginase niciodată că ochii unui copil puteau fi atât de suspicioşi, de răniţi. A observat că ţinea o mână în buzunar, ca şi cum ar fi încercat să protejeze ceva. I-a zâmbit întrebător.

— Ce ai acolo? l-a întrebat, crezând că era vorba de vreo jucărie la care braţul ţinea foarte mult.

Încet, el a scos din buzunar un şoricel viu care a privit-o cu ochi strălucitori, ca două mărgele, printre degetele

băiatului.

— Este… foarte interesant. L-ai găsit aici?

Băiatul a clătinat din cap.

— A venit cu mine. L-a mângâiat cu blândeţe pe cap. Îi place când îi fac aşa. Încurajat de privirea caldă a Larei, a continuat: facem totul împreună, Mousie şi cu mine.

— Mousie? Aşa îl cheamă?

Băiatul îl privea deci ca pe un animal de companie… ca pe un prieten. Lara nu ştia dacă să râdă sau să-l compătimească.

— Vrei să-l mângâi şi tu? a întrebat-o băiatul întinzând creatura spre ea.

Lara nu s-a încumetat să atingă şoarecele.

— Îţi mulţumesc, dar nu.

— Bine. L-a băgat la loc în buzunar.

Privindu-l, Lara a simţit că i se strângea inima. Bietul copil nu avea nimic – nici familie, nici prieteni, niciun viitor. Dar chiar şi aşa, avea grija cuiva. Chiar dacă era vorba doar de un şoarece din închisoare.

— Eşti tare drăguţă, i-a spus băiatul şi s-a cuibărit în poala ei, luând-o prin surprindere. Câteva secunde mai târziu, Lara l-a îmbrăţişat. Era slab şi arcuit ca o felină. Hainele şi trupul lui emanau un miros acru, dar Lara nu s-a putut abţine să nu-l mângâie pe părul negru. S-a întrebat de când nu mai avusese parte de o îmbrăţişare maternă. Era un copil atât de mic… şi era complet singur.

— Care este numele tău? l-a întrebat. El nu i-a răspuns, ci a închis ochii şi a părut să se relaxeze. Doar pe jumătate, însă, pentru că o ţinea în continuare strâns de mânecă. Dumnezeule, ai neapărată nevoie de o baie, i-a spus ea continuând să-l mângâie pe păr. Sub toată această mizerie se ascunde cu siguranţă un copil frumos.

A continuat să-l ţină în braţe şi să-i şoptească cuvinte liniştitoare până când l-a simţit cum şi-a lipit capul de umărul ei. Era complet epuizat. Nu mai dura mult şi adormea. S-a desprins de el, s-a ridicat în picioare şi i-a făcut semn să o însoţească.

— Te duc la domnişoara Thornton, i-a spus. Este o

femeie foarte bună. Trebuie să-mi promiţi că o vei asculta, îţi vom găsi un cămin, îţi promit.

A ascultat-o şi au mers împreună spre micul birou al domnişoarei Thornton. Aceasta le-a zâmbit când i-a văzut.

— Aveţi un fel anume de a vă purta cu copiii, lady Hawksworth. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-l veţi găsi imediat. S-a apropiat şi l-a luat de mână pe băiat. Vino cu mine, tinere domn. Ai deranjat-o destul pe lady Hawksworth.

Băiatul s-a lipit de Lara şi a scrâşnit din dinţi spre domnişoara Thornton, ca un animal sălbatic.

— Nu, a strigat.

Profesoara l-a privit surprinsă.

— Ei, se pare că ştie să vorbească, totuşi. A reîncercat să-l tragă lângă ea. Nu trebuie să te împotriveşti, băiete. Nu are nimeni de gând să-ţi facă vreun rău.

— Nu, nu… Băiatul a izbucnit în lacrimi şi a prins-o şi mai strâns pe Lara de poalele rochiei.

Întristată, ea s-a aplecat să-l mângâie.

— Mă întorc mâine, copil dulce. Îţi promit. Dar tu trebuie să rămâi aici.

Băiatul continua să se tânguie şi să se agaţe de ea, aşa că domnişoara Thornton a apelat la ajutorul unei alte profesoare.

— Sunteţi remarcabilă, lady Hawksworth. Nimeni altcineva nu i-ar fi putut spune „copil dulce” cu aerul că într-adevăr crede asta, i-a spus cealaltă femeie, în timp ce se străduia să-l ia pe băiat cu ea.

— Nu este un băiat rău, a spus Lara, încercând în van să se desprindă de copil.

Cele două profesoare au reuşit într-un final să-l ia de lângă ea, în urlete asurzitoare. Lara a rămas privind ca hipnotizată copilul care se zbătea şi gemea ca un pui de animal sălbatic.

— Nu-l luaţi în seamă, i-a spus domnişoara Thornton. V-am spus că este un nefericit ciudat. Numai Dumnezeu ştie că aţi trecut deja prin destule în ultima vreme, nu era nevoie să asistaţi şi la o asemenea scenă.

— Nu-i nimic, eu… Glasul i s-a frânt.

— Vom avea grijă de el, i-a spus domnişoara Thornton. Va fi bine.

— Nuuu! a strigat încă o dată băiatul, zbătându-se cu putere. În miezul încleştării, şoarecele i s-a furişat afară din buzunar şi a aterizat pe podea. Văzându-l, cele două profesoare au ţipat la unison şi i-au dat drumul.

— Mousie! a strigat băiatul, îngenunchind să-l caute. Întoarce-te, Mousie!

Dar şoarecele a găsit o gaură în perete şi s-a furişat, dispărând. Băiatul se uita stupefiat la mica gaură, plângând în hohote.

Lara privea copilul înlăcrimat şi s-a auzit spunând, dintr-un impuls:

— Îl iau eu pe băiat.

— Lady Hawksworth? a întrebat în şoaptă domnişoara Thornton, de parcă ar fi bănuit-o că şi-a pierdut minţile.

Lara s-a grăbit să continue:

— Îl voi lua cu mine, pentru moment. Apoi îi voi găsi şi lui un loc.

* * *

Servitorii de la Hawksworth Hall au fost uimiţi când au văzut-o apărând cu o creatură slabă şi zdrenţăroasă atârnată de poalele rochiei. Copilul nu părea să observe grandoarea locului în care se afla. Întreaga lui atenţie era concentrată pe Lara.

— Johnny este destul de timid, i-a şoptit ea lui Naomi, camerista personală, care părea destul de speriată de copil. Va dura un timp până când se va obişnui cu noi toţi.

Naomi l-a privit cu neîncredere:

— Arată de parcă ar fi crescut în pădure, milady.

Lara şi-a spus cu tristeţe că pădurea ar fi fost un loc mult mai bun decât cel în care crescuse Johnny. L-a mângâiat uşor pe părul murdar.

— Naomi, vreau să mă ajuţi să-i facem baie.

— Da, milady, a murmurat camerista deşi nu părea prea încântată de idee.

În timp ce cada Larei era umplută ce găleţi de apă

fierbinte aduse de o mulţime de servitoare, pe scări, ea a cerut să i se aducă nişte biscuiţi şi un pahar cu lapte. Copilul a devorat totul, până la ultima firimitură, de parcă nu ar fi mâncat de zile întregi. Când a părut să se fi săturat, Lara şi Naomi l-au ajutat să se dezbrace.

Cel mai greu a fost să-l convingă să intre în apa pe care o privea cu suspiciune. Stătea gol în faţa căzii, spunând:

— Nu vreau!

— Dar trebuie, i-a spus Lara încercând să-şi stăpânească râsul. Eşti foarte murdar.

— Tata zice că te îmbolnăveşti de friguri dacă faci baie.

— Tatăl tău greşea, i-a răspuns Lara. Eu fac baie foarte des şi să ştii că este foarte plăcut să te simţi curat. Intră în apă până nu se răceşte, Johnny.

— Nu, a repetat el cu încăpăţânare.

— Trebuie să faci baie, a insistat Lara. Toţi cei care locuiesc la Hawksworth Hall trebuie să facă baie în mod regulat. Nu-i aşa, Naomi?

Camerista a dat din cap cu convingere.

După o altă rundă de rugăminţi, l-au luat pe sus şi l-au băgat în cadă. Copilul stătea rigid, cu spatele încordat. Lara a început să-i cânte, ca să-i distragă atenţia în timp ce-l spălau cu nădejde din cap până în picioare.

Apa devenise deja gri, după ce l-au clătit de câteva ori.

— Cât îi este de încâlcit părul! a spus Naomi, atingându-i o şuviţă care părea imposibil de descurcat. Va trebui să-l tundem.

— Ce piele albă are! s-a minunat Lara. Eşti la fel de alb ca un fulg de zăpadă, Johnny.

El îşi privea cu interes pieptul şi braţele.

— Mi s-a dus pielea de pe mine, le-a spus.

— Nu este piele, a râs Lara. Doar mizerie.

Copilul a ascultat-o şi s-a ridicat în picioare, ca ea să-l poată lua din cadă. L-a înfăşurat într-un prosop gros şi a început să-l şteargă bine. Johnny s-a tras mai aproape şi şi-a sprijinit capul pe umărul ei, udându-i rochia.

— Te-ai purtat foarte frumos, Johnny, l-a încurajat ea. Ai fost foarte cuminte la baie.

— Ce să fac cu astea, milady? a întrebat Naomi arătând spre mormanul de haine murdare de pe podea. Cred că se vor destrăma dacă încerc să le spăl.

— Arde-le, i-a spus Lara. A întins mâna după un rând de haine împrumutate de la unul dintre grăjdari. Îi erau foarte mari şi atârnau pe el.

— Va trebui să ne mulţumim cu ele, a spus Lara strângându-i pantalonii cu un cordon, ca să nu-i cadă. S-a uitat în jos, la picioarele lui goale. O să-ţi comand pantofi şi nişte haine pe măsură. De fapt… S-a încruntat, amintindu-şi brusc de vizita modistei. Dumnezeule, sper că nu era azi, nu-i aşa?

— Ei bine, nu încetezi niciodată să mă surprinzi, s-a auzit vocea surorii ei care apăruse în prag, întrerupându-i şirul gândurilor.

Lara a ridicat ochii spre ea, zâmbitoare:

— Am uitat că te-am invitat să mă ajuţi să-mi aleg noile modele de rochii. Nu te-am făcut să aştepţi, nu-i aşa?

Rachel a clătinat din cap.

— Deloc. Nu trebuie să-ţi faci griji, am ajuns eu mai devreme. Modista nu a sosit încă.

— Slavă Domnului! Lara şi-a îndepărtat o şuviţă care îi căzuse pe frunte. Nu mi se întâmplă să uit ce program am, dar am fost foarte ocupată.

— Văd. Rachel a înaintat în încăpere, zâmbindu-i băiatului cu părul răvăşit. Johnny o privea copleşit de admiraţie.

Probabil că nu mai văzuse niciodată o femeie ca Rachel, nu într-atât de aproape, în orice caz. Rachel era de-a dreptul frumoasă în ziua aceea, cu buclele negre strălucitoare ridicate într-un coc, dezvelindu-i gâtul frumos. Purta o rochie din muselină crem, brodată cu boboci de trandafiri roz şi frunze verzi, iar la bonetă avea panglici roz şi câţiva trandafiri. Lara a zâmbit, plină de mândrie. Era convinsă că în toată Anglia nu exista o altă femeie a cărei frumuseţe delicată să rivalizeze cu a ei.

— Eşti de speriat, Larissa! a exclamat Rachel. Văd că-ţi petreci tot mai mult timp la orfelinat. Chiar eşti aceeaşi

fată care punea atâta preţ pe felul în care arăta?

Lara a privit în jos la rochia udă, închisă la culoare şi a făcut un efort inutil de a-şi aranja puţin părul.

— Copiilor le pasă prea puţin de felul în care arăt, i-a răspuns zâmbind. Pentru mine doar asta are importanţă acum. L-a aşezat pe băiat pe un scaun şi i-a pus un prosop pe umeri. Stai liniştit, Johnny. Trebuie să te tund.

— Nu!

— Ba da, i-a răspuns ferm Lara. Iar dacă vei fi cuminte îţi voi comanda o pelerină de ofiţer cu nasturi din alamă. Nu ţi-ar plăcea?

— Bine, atunci… Copilul s-a aşezat pe scaun, resemnat.

Lara a început să-l tundă, mânuind cu grijă foarfeca prin părul zburlit. Înainta încet şi se oprea des să-l liniştească pe Johnny, care tresărea la fiecare sunet al foarfecii.

— Lasă-mă pe mine, i-a spus Rachel după câteva minute. Am fost întotdeauna mai bună ca tine la asta. Îţi aminteşti? Doar eu îl tundeam pe tata, înainte să-şi fi pierdut complet părul.

Lara a râs şi l-a încredinţat pe Johnny mâinilor ei experte.

Rachel s-a dat un pas înapoi şi a privit părul căzut pe podea.

— E chiar frumos, a murmurat ea. Negru ca pana corbului şi uşor cârlionţat la vârfuri. Stai liniştit, copile, termin cât ai clipi.

Sora ei avea dreptate, şi-a dat seama Lara. Johnny era de-a dreptul frumos, cu trăsături ferme, un nas puternic, părul strălucitor şi ochi vii, albaştri. A încercat să-i zâmbească Larei, dar zâmbetul i s-a transformat într-un căscat. S-a foit pe scaun, încercând să-şi îndrepte spatele.

— Nu te mişca! a exclamat Rachel. Eram cât pe ce să-ţi tai urechea!

— Este obosit, i-a spus Lara luându-i prosopul de pe umeri şi ridicându-l de pe scaun. Este de ajuns pentru moment, Rachel. L-a dus în braţe până la canapeaua cu tapiţerie din catifea. Îţi mulţumesc pentru ajutor, Naomi. Poţi să te retragi.

— Da, milady, a spus camerista şi a ieşit, după ce a făcut o reverenţă.

Copilul s-a cuibărit lângă ea. I se părea natural ca el să-şi lase mica greutate pe braţul ei, să-şi lipească fruntea de umărul ei.

— Culcă-te, Johnny. L-a mângâiat pe păr. Voi fi aici când te trezeşti.

— Promiţi?

— Da.

Părea să fie singura asigurare de care avea nevoie. S-a lipit şi mai tare de ea şi în curând a adormit.

Rachel stătea aşezată pe un scaun, lângă ei. I-a aruncat Larei o privire întrebătoare.

— Cine este, Larissa? De ce l-ai adus aici?

— Este orfan, i-a răspuns ea, sprijinindu-şi mâna pe spatele copilului. Nu i-au găsit nicăieri un loc. A fost trimis de la închisoarea Holbeach, după ce tatăl lui a fost spânzurat.

— Copilul unui criminal! a exclamat Rachel, făcându-l pe Johnny să tresară în somn.

— Şşt, Rachel! i-a spus Lara cu reproş. Nu este vina lui. S-a aplecat protector deasupra copilului, mângâindu-l pe spate până când el s-a relaxat din nou.

Rachel a clătinat din cap.

— Nu mă aşteptam la asta, deşi credeam că mă obişnuisem cu felul tău de a fi. Dar să-l aduci aici! Ce va spune lord Hunter?

— Nu ştiu. Sunt convinsă că nu va fi de acord, dar copilul acesta are ceva care mă determină să am grijă de el.

— Lara, tu gândeşti aşa despre fiecare copil pe care-l întâlneşti.

— Da, dar el este deosebit. Lara se simţea stânjenită pentru că încerca să găsească explicaţii raţionale. Când l-am văzut prima oară, avea un şoarece în buzunar. Îl luase cu el din închisoare.

— Un şoarece, a repetat Rachel, cutremurându-se. Viu sau mort?

— Foarte viu, i-a răspuns Lara. Johnny avea grijă de el. Nu ţi se pare remarcabil? Era închis în temniţa aceea, avea parte de orori inimaginabile… şi totuşi a găsit o creatură pe care să o iubească şi să o ocrotească.

Rachel a continuat să clatine din cap, zâmbind de această dată.

— Deci asta te-a atras la el. Aveţi amândoi obiceiul de a aduna rătăciţi. Sunteţi suflete gemene.

Lara s-a uitat la copilul adormit, copleşită de tandreţe. Avea încredere în ea şi ar fi preferat să moară în loc să-l dezamăgească.

— Ştiu că nu pot salva toţi copiii din lume, a spus. Dar pot ajuta câţiva. Îl pot salva pe acesta.

— Şi ce ai de gând să faci cu el?

— Nu am deocamdată vreun plan.

— Doar nu te gândeşti să-l ţii cu tine?

Tăcerea Larei a fost răspunsul pe care şi-l imagina.

Rachel s-a tras mai aproape şi i-a vorbit cu sinceritate:

— Eu nu l-am cunoscut prea bine pe Hunter nici înainte, iar acum cu atât mai puţin. Dar ştiu câtă suferinţă ţi-a provocat când nu ai reuşit să-i oferi un copil. Îşi doreşte copilul lui, nu vreunul adunat de pe drumuri.

— Rachel, a murmurat uimită Lara.

Rachel părea ruşinată, dar hotărâtă.

— Poate că nu-ţi sunt pe plac cuvintele mele, dar trebuie să-ţi vorbesc direct. Te-ai obişnuit să iei singură hotărâri, fără amestecul unui soţ. Dar acum Hunter s-a întors şi lucrurile stau complet diferit. O soţie trebuie să asculte de cuvântul bărbatului ei.

Lara o privea cu încăpăţânare.

— Nu încerc să-i ofer acest băiat în schimbul copilului pe care nu-l pot avea.

— Cum crezi că va vedea Hunter lucrurile?

— Aşa cum le văd şi eu: este un copil care are nevoie de ajutor.

— Draga mea… Rachel i-a zâmbit trist. Nu vreau să fii dezamăgită. Nu cred că este cazul să ai probleme cu Hunter atât de curând de la întoarcerea lui. O căsnicie

liniştită este cea mai mare binecuvântare.

Ceva în tonul lui Rachel i-a atras atenţia. A privit-o îndeaproape, observându-i cearcănele de sub ochi, cutele de pe frunte şi tensiunea din postură.

— Ce s-a întâmplat, Rachel? Ai din nou probleme cu lordul Lonsdale?

Sora ei a clătinat din cap, stânjenită.

— Nu chiar... numai că... în ultimul timp, lui Terrell îi sare ţandăra din orice. Este mereu plictisit şi nefericit şi a început să bea. Este mereu agitat...

— Agitat? a întrebat şoptit Lara. Sau abuziv?

Rachel a coborât privirea în pământ. Părea să fie în cumpănă. După un timp, şi-a desfăcut gulerul din dantelă care îi acoperea decolteul rochiei.

Lara privea siderată la gâtul surorii ei şi la decolteu, unde se vedeau două vânătăi mari şi urmele a patru degete. Lordul Lonsdale îi făcuse asta... dar de ce? Rachel era cea mai dulce şi mai docilă făptură cu putinţă, mereu atentă să se achite de îndatoririle ei. Trăia doar pentru confortul soţului şi a celor din jurul ei.

A simţit cum ochii i se umpleau de lacrimi de furie.

— Este un monstru!

Rachel s-a grăbit să-şi încheie gulerul.

— Nu, nu, Larissa... Nu vreau să te fac să-l urăşti. Nici nu ştiu de ce ţi-am arătat. Este doar vina mea. M-am tot plâns că joacă şi l-am enervat. Trebuie să fiu o soţie mai bună. Dacă aş reuşi să-l înţeleg mai bine...

— Când se întoarce Hunter, îl voi ruga să discute cu soţul tău, i-a spus Lara ignorându-i protestele.

— În niciun caz! O s-o păţesc din nou, poate chiar mai rău.

Lara a tăcut, luptându-se cu lacrimile. Şi ea şi sora ei fuseseră crescute în ideea că bărbatul era superior, înţelept, că el era cel care trebuia să-şi protejeze soţia. În inocenţa ei de copil, nu-şi imaginase niciodată că un bărbat ar fi putut fi în stare să-şi lovească soţia sau să-i facă rău în vreun fel. De ce i se întâmpla asta lui Rachel, cea mai blândă şi mai dulce fiinţă pe care o cunoscuse vreodată? Şi

cum de putea Rachel să pretindă că era doar vina ei?

— Rachel, i-a spus cu glas nesigur, nu ai făcut nimic să meriţi aşa ceva. Iar soţul tău va continua să te chinuiască dacă nu intervine nimeni.

— Să nu-i spui lordului Hawksworth, a implorat-o Rachel. Aş fi atât de umilită! În plus, dacă soţul tău va discuta cu el despre asta va nega totul şi mă va pedepsi mai târziu. Te rog să rămână secretul nostru.

— Atunci insist să le spui măcar părinţilor noştri.

Rachel a clătinat din cap a neputinţă.

— Ce-ar putea face? Mama ar plânge şi m-ar implora să mă străduiesc mai mult să-mi mulţumesc soţul. Iar tata sar închide în biroul lui. Ştii cum sunt ei.

— Deci nu este nimic de făcut? a protestat Lara.

Rachel i-a luat mâna în mâna ei.

— Îl iubesc, i-a spus încet. Vreau să rămân cu el. În majoritatea timpului este foarte drăguţ cu mine. Doar când şi când pare să nu mai fie în stare să se controleze şi lucrurile… devin dificile. Dar clipele acelea trec foarte repede.

— Cum să vrei să rămâi alături de cineva care îţi face rău? Lordul Lonsdale este un bărbat rău, egoist…

— Nu. Rachel şi-a retras mâna iar chipul i-a devenit de gheaţă. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt rău la adresa lui, Larissa. Nu ar fi trebuit să te împovărez cu aşa ceva.

O cameristă a intrat să anunţe sosirea modistei şi cele două femei s-au pregătit să coboare să o întâmpine în salonul de la parter. Rachel a ieşit prima iar Lara a mai zăbovit câteva clipe lângă copilul adormit. L-a învelit cu un şal şi l-a mângâiat pe cap.

— Odihneşte-te, i-a şoptit privindu-i chipul senin. Îi părea neputincios, aflat la cheremul lumii nemiloase. În minte i-au revenit problemele lui Rachel şi ale prietenilor ei din Market Hill. A închis ochii. Dumnezeule din ceruri, a spus în şoaptă, sunt atâţia cei care au nevoie de mila şi de protecţia Ta. Ajută-mă să-mi dau seama ce pot face pentru ei. Amin.

Capitolul 2

Era ziua în care se spălau rufele, o activitate care implica jumătate din casă şi din servitori. Aşa cum obişnuise încă de la începuturile căsniciei, Lara supraveghea personal totul şi participa cot la cot cu ceilalţi la spălat, împachetat şi cârpit. Într-o casă atât de mare ca Hawksworth Hall, era nevoie ca fiecare faţă de pernă, cearşaf sau pătură să aibă câte o etichetă cusută, din pânză, ca să se ştie de unde erau. Lucrurile care erau prea uzate erau strânse în saci, urmând să fie vândute negustorilor de haine vechi, iar banii obţinuţi erau împărţiţi între servitori.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, milady, i-a spus una din cameriste pe când împătureau cearşafurile proaspăt uscate. Am dus lipsa banilor luaţi de pe urma hainelor vechi. Lady Janet îi oprea pentru dânsa. Mulţumesc lui Dumnezeu că v-aţi întors, a mai spus cu ardoare fata şi a plecat după un alt coş cu rufe.

Lara s-a încruntat şi a dat să-şi strângă mai bine şnurul şorţului alb. Aerul din spălătorie era umed, nori de aburi se ridicau din vasele imense pline cu rufe. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că se întorsese la datoriile ei de stăpână a casei.

Se mândrise întotdeauna cu faptul că Hawksworth Hall era administrat eficient şi foarte bine organizat. Totuşi, în ultimele zile, această bucurie începuse să pălească.

Înainte de „văduvie” fusese mereu prea ocupată cu rolul de stăpână a casei ca să mai vadă ce se afla dincolo de hotarele domeniului. Acum, timpul petrecut la orfelinat i se părea mai important decât orice altceva.

Şnurul şorţului i-a scăpat printre degete şi a început să-l caute orbeşte. Cineva s-a apropiat de ea, din spate. Nu a apucat să se întoarcă. A simţit degetele calde, masculine, împletindu-se cu ale ei. A rămas nemişcată, deşi inima îi bătea cu putere, gata să-i sară din piept.

Avea să recunoască până în ultima zi a vieţii ei atingerea

acelor mâini.

Hawksworth i-a legat şorţul cu meticulozitate. Lara îi simţea respiraţia în păr.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat cu voce stinsă.

— Aici locuiesc, i-a răspuns el cu glas catifelat, trimiţându-i fiori pe şira spinării.

— Ştii bine ce voiam să spun. În spălătorie. Până azi nu ai mai pus piciorul aici.

— Abia aşteptam să te văd.

Lara a văzut cu colţul ochiului cum două servitoare se codeau dacă să mai intre sau nu, văzând că stăpânul era acolo.

— Puteţi intra, fetelor, a spus tare dar ele au dispărut chicotind, gândindu-se mai mult ca sigur că cei doi aveau nevoie de câteva clipe de intimitate. Ar fi trebuit să-mi dai timp să mă aranjez, a protestat în timp ce Hunter o întorcea cu faţa spre el. Părul i se despletise şi i se lipise de obrajii îmbujoraţi, trupul îi fusese înghiţit cu totul de şorţul mult prea mare. Să fi putut măcar să-mi schimb rochia şi să-mi perii… Vocea i s-a stins când l-a privit.

Hawksworth era uimitor de frumos. Ochii întunecaţi aveau sclipiri de culoarea scorţişoarei, părul brăzdat de raze de soare îi stătea perfect. Hainele bine croite îi puneau în evidenţă forţa trupului. Pantalonii strâmţi bej îi urmăreau muşchii şi-i scoteau în relief bărbăţia, făcând-o să roşească. Cămaşa era de un alb orbitor, iar vesta elegantă şi haina completau un ansamblu care crea impresie. În plus, culoarea pe care o căpătase pielea lui îl făcea să iasă şi mai mult în evidenţă. Lara nu avea nici cea mai mică îndoială că orice femeie ar fi întors capul după el.

Iar ea era cuprinsă de agitaţie.

Probabil că asta avea legătură cu felul în care o privea – nu cu amabilitate sau respect, ci aşa cum îşi imagina ea că un bărbat se uita la o prostituată. De ce o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost goală în faţa lui, deşi era înfăşurată în haine şi într-un şorţ uriaş cât un cort?

— Şederea la Londra a fost plăcută? l-a întrebat, încercând să se adune.

— Nu în mod special. A ţinut-o şi mai strâns de talie când ea a încercat să se desprindă. Dar a fost utilă.

— Şi eu mi-am petrecut timpul în mod util, aici. Trebuie să stăm de vorbă, mai târziu.

— Spune-mi acum. Hawksworth a luat-o pe după talie şi a încercat să o scoată afară din spălătorie.

— Trebuie să dau o mână de ajutor aici…

— Lasă-i pe servitori să se ocupe.

A coborât cele două trepte care dădeau în tunelul ce lega spălătoria de casă.

— Aş prefera să stăm de vorbă la cină, i-a spus Lara oprindu-se pe treapta de sus. Feţele le erau acum la acelaşi nivel. După ce vei bea câteva pahare cu vin.

Hawksworth a izbucnit în râs. A luat-o pe sus şi a aşezato cu uşurinţă pe pardoseala din piatră.

— Veşti proaste, nu-i aşa?

— Nu sunt proaste, i-a spus ea, incapabilă să-şi desprindă privirea de la gura lui. Aş vrea însă să fac nişte schimbări majore pe aici şi mă tem că nu vei fi de acord.

— Schimbări… I-a zâmbit ironic. Ei bine, sunt oricând dispus să cad la învoială.

— Nu am nimic să-ţi ofer în schimb.

Hawksworth s-a oprit înainte să ajungă în faţa casei şi a tras-o la adăpostul gardului viu. În aer plutea parfumul florilor încălzite de soare.

— Pentru ce ai tu de oferit, scumpa mea soţie, eu ţi-aş aşterne lumea la picioare.

Dându-şi seama care îi erau intenţiile, Lara a încercat să se îndepărteze dar s-a trezit lipită de pieptul lui ferm. Îi putea ghici muşchii prin straturile de pânză care îi despărţeau. Iar ceva mai jos, bărbăţia lui parcă o ardea.

— Domnule, a gemut ea. Hunter, să nu cumva să îndrăzneşti…

— Nu e cazul să te prefaci atât de şocată. Eşti o femeie măritată, la urma-urmei.

— N-am mai fost de multă vreme. Încerca fără succes să se dezlipească de el. Dă-mi drumul imediat!

El a zâmbit şi şi-a sporit strânsoarea.

— Mai întâi sărută-mă.

— De ce aş face-o?

— Cât am fost la Londra nu am atins nicio femeie, i-a răspuns el. M-am gândit doar la tine.

— Şi te aştepţi la o recompensă? Chiar eu te-am încurajat să-ţi găseşti o amantă.

A tras-o şi mai aproape de el, ca şi cum ea nu ar fi fost conştientă deja de erecţia lui.

— Te vreau doar pe tine.

— Nu ţi s-a spus niciodată că în viaţă nu le poţi avea pe toate?

I-a răspuns, cu un zâmbet ironic:

— Nu-mi amintesc.

În ciuda forţei pe care o emana, părea un băieţel ştrengar. Lara şi-a dat seama, uimită, că nu teama era cea care îi făcea inima să bată cu putere. Ci faptul că descoperea, pentru prima oară, fascinaţia de a fi ţinută în braţe de un bărbat care o dorea. I-a refuzat deliberat ceea ce-i cerea, ferindu-şi obrazul:

— Şi ce câştig dacă te sărut? l-a întrebat pe un ton provocator, pe care nici ea nu şi-l recunoştea.

O dorea mult prea mult ca să-i reziste. S-a lipit şi mai tare de ea, iar braţele i-au devenit parcă de oţel.

— Spune-mi preţul, i-a şoptit. Dar să fie rezonabil.

— Sunt aproape convinsă că ceea ce-ţi voi cere nu ţi se va părea deloc rezonabil, i-a răspuns ea cu tristeţe.

Hawksworth şi-a trecut mâna prin părul ei şi i-a înclinat uşor capul spre spate.

— Sărută-mă mai întâi. Vom discuta mai târziu despre ce este rezonabil sau nu.

— Un singur sărut? l-a întrebat ea precaută.

El a dat din cap. Lara şi-a dus mâna la ceafa lui, să-l tragă mai aproape.

— Lara! Lara! O mogâldeaţă venea în fugă spre ei. Lara s-a desprins din îmbrăţişare şi s-a întors spre Johnny care i s-a agăţat imediat de fustă.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat îngenunchind în faţa lui şi îmbrăţişându-l.

După ce s-a lăsat consolat câteva clipe, Johnny a ridicat capul şi l-a privit pe Hawksworth cu un amestec de neîncredere şi dispreţ.

— Îţi făcea rău!

— Nu, dragule. Dânsul este lordul Hawksworth. Eu doar îi uram bun-venit acasă. Copilul continua să-l privească cu ochi mari, refuzând să se lase convins. Hawksworth nu s-a uitat deloc la el, ci doar la Lara. Părea un tigru înfometat care tocmai rămăsese fără pradă.

— Înţeleg că aceasta este una dintre „schimbările" despre care îmi spuneai.

— Da. Simţind că ar fi fost o greşeală dacă ar fi dat vreun semn că ar fi ezitat, Lara i-a răspuns cu fermitate: aş fi vrut să-ţi pot explica totul înainte să-l vezi… Vreau ca Johnny să locuiască cu noi de-aici încolo.

Pasiunea din ochii lui s-a stins. Hawksworth devenise impenetrabil.

— Un copil de la orfelinat?

A simţit cum Johnny îşi strecura mâna mică într-a ei şi l-a strâns uşor, ca să-l încurajeze. Nu şi-a dezlipit însă privirea de la Hawksworth.

— Îţi voi explica totul mai târziu, între patru ochi.

— Să fii convinsă de asta, i-a spus Hawksworth pe un ton care a îngheţat-o.

Lara l-a lăsat pe Johnny în grija domnului Moody, grădinarul cel vârstnic. Acesta tăia flori din grădină şi le aranja în vase pentru diferitele încăperi din Hawksworth Hall. Lara a zâmbit când a văzut cum copilul îşi făcea propriul buchet şi-l punea într-o veche carafă ciobită.

— Foarte bine, băiete, l-a lăudat grădinarul tăind cu grijă spinii unui trandafir pe care i I-a întins mai apoi. Ai ochi pentru culoare. O să te învăţ să faci un aranjament drăguţ pentru lady Hawksworth.

Văzând trandafirul alb, copilul a clătinat din cap.

— Nu e bun, a spus timid. Ea îşi doreşte un trandafir roz.

Lara s-a oprit în prag, plăcut surprinsă. Până în clipa aceea, copilul vorbise doar cu domnul Moody, cu excepţia ei.

— Aşa să fie? i-a zâmbit grădinarul. I-a făcut semn spre o tufă de trandafiri. Găseşte atunci cel mai frumos boboc iar eu ţi-l voi tăia.

Lara era copleşită de forţa sentimentelor ei faţă de acel copil, ca şi cum un torent de emoţii care fusese zăgăzuit ani întregi fusese acum eliberat. Fusese prea ruşinată şi plină de resentimente pentru că nu-i putuse dărui un moştenitor lui Hawksworth ca să-şi dea seama cât de mult îşi dorea ea un copil.

Pe cineva care să o accepte aşa cum era, care să-i întoarcă necondiţionat dragostea, pe cineva care să aibă nevoie de ea. Spera ca Hawksworth să nu-i interzică să-l păstreze pe Johnny. Era dispusă să-l înfrunte şi pe el şi pe oricine ar fi încercat să o despartă de copil.

Îi era prea cald în rochia de muselină gri închisă până la gât, aşa că a urcat în apartamentul ei şi a închis uşa.

Simţea nevoia să se schimbe într-o rochie mai uşoară şi să-şi dea jos ciorapii care îi produceau mâncărimi. Şi-a desfăcut şorţul şi l-a lăsat să cadă pe podea după care s-a aşezat pe un scaun, să-şi scoată pantofii.

A oftat uşurată când şi-a simţit degetele eliberate. A dat apoi să-şi desfacă nasturii rochiei. Din nefericire, aceasta se închidea la spate şi deci nu o putea da jos fără ajutor aşa că s-a apropiat de clopoţelul de lângă pat, să o cheme pe Naomi.

— Nu este nevoie, i-a spus Hawksworth făcând-o să tresară. Te ajut eu.

Inima Larei bătea cu putere. S-a refugiat într-un colţ al încăperii şi l-a privit pe Hawksworth, care stătea aşezat într-un fotoliu cu spătarul în formă de scoică.

— Dumnezeule! a exclamat ea. De ce nu mi-ai spus că eşti aici?

— Tocmai am făcut-o. Îşi scosese haina şi vesta iar cămaşa din pânză subţire îi scotea în evidenţă umerii laţi. Când s-a apropiat, ea i-a simţit mirosul pielii, amestecat cu cel de rom şi cu un iz slab dar plăcut de ceai.

Încercând să ignore atracţia pe care o simţea pentru el, Lara şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit cu toată

demnitatea de care era în stare.

— Aş prefera să pleci. Vreau să-mi schimb rochia.

— Îmi ofer serviciile, în locul cameristei.

Ea a clătinat din cap.

— Mulţumesc, dar o prefer pe Naomi.

— Te temi că voi profita de tine dacă te văd dezbrăcată? a ironizat-o el. Voi încerca să mă controlez. Întoarce-te.

Lara s-a încordat dar a făcut întocmai. El a început să-i desfacă nasturii cu o încetineală înnebunitoare. Rochia grea a început să-i alunece puţin câte puţin, aşa că a strâns-o la piept, ca să nu cadă de tot.

— Îţi mulţumesc, i-a spus. Mi-ai fost de mare ajutor. De aici încolo mă descurc şi singură.

Hawksworth a ignorat-o şi a început să-i desfacă corsetul. Lara s-a înfiorat şi a închis ochii.

— Este de ajuns, i-a spus cu glas nesigur dar el a continuat şi curând corsetul a ajuns şi el pe podea. Rămăsese doar în cămăşuţă şi în pantalonaşi. Palmele lui rătăceau pe deasupra umerilor şi braţelor ei, fără să o atingă, făcându-i pielea de găină.

Nu se mai simţise aşa din noaptea nunţii ei, când fusese o fată speriată care nu ştia ce trebuia să facă sau ce avea de gând soţul ei.

Continuând să stea în spatele ei, Hawksworth a întins mâinile spre nasturii din perle de la cămăşuţă ei pe care i-a desfăcut cu o îndemânare surprinzătoare. Aerul răcoros i-a atins decolteul iar materialul delicat îi mângâia sfârcurile, fără să reuşească să le acopere.

— Vrei să mă opresc? l-a auzit întrebând-o.

Da, ar fi vrut să spună, dar nu a reuşit să scoată niciun sunet.

Curiozitatea o paralizase. El i-a desfăcut părul şi l-a lăsat liber pe umeri, îndepărtându-i uşor şuviţele care i se lipiseră pe obraji. Degetele i-au alunecat sub părul negru, mătăsos şi i-au mângâiat pielea capului, făcând-o să scoată un geamăt slab de plăcere. Spatele i s-a arcuit şi a trebuit să se lupte cu tentaţia copleşitoare de a se lipi de el, de a-i cere mai mult.

El o mângâia acum pe spate, pe ceafă, eliberând-o de toată tensiunea acumulată şi provocându-i valuri de plăcere. I-a şoptit la ureche, înfiorând-o:

— Ai încredere în mine, Lara?

Ea a clătinat din cap, fără să scoată un cuvânt.

Hunter a râs încet.

— Nici eu nu am încredere în mine. Eşti foarte frumoasă şi te doresc prea mult.

Stătea aproape de ea dar singurul loc pe care-l atingea era gâtul ei, cu desăvârşită blândeţe. Dacă ar fi sărutat-o din nou, aşa cum o mai făcuse, cu gura lui cea fermă şi dulce…

O durere delicioasă i s-a răspândit prin sâni, adunându-se spre sfârcuri. Şi-a muşcat buza, ruşinată, rugându-se ca el să nu ghicească la ce se gândea.

— Lara, l-a auzit şoptind iar inima i-a stat în loc când l-a simţit ridicându-i cămăşuţa care îi ajungea până la genunchi şi strângându-i-o în talie. A început să tremure. Picioarele nu o mai susţineau, aşa că a fost nevoită să se sprijine de el. Pieptul îi era dur ca o rocă şi i-a simţit sexul întărit între fese.

I-a tras de banda care îi susţinea pantalonaşii iar aceştia i-au alunecat spre glezne. A auzit cum ritmul respiraţiei lui se schimba, i-a simţit tremurul mâinii atunci când i-a atins preţ de o clipă şoldul. După care a dat drumul cămăşii, lăsând-o s-o acopere, din nou.

A luat-o pe sus cu o uşurinţă surprinzătoare, copleşind-o cu forţa lui. Ea şi-a ţinut gâtul încordat, refuzând să-şi lase capul pe umărul lui şi a rămas tăcută atunci când a purtat-o în braţe prin cameră.

Oare avea de gând să facă dragoste cu ea? s-a întrebat panicată. N-are decât, şi-a răspuns. Să facă la fel ca altă dată. Să-i demonstreze că era la fel de îngrozitor cum îşi amintea… după care se elibera de el. Avea să-l privească apoi cu aceeaşi indiferenţă rece, simţind că el nu mai avea niciun fel de putere asupra ei.

Spre marea ei surprindere el nu a dus-o în pat ci a aşezat-o pe scaunul de la măsuţa de toaletă. A

îngenuncheat în faţa ei, cu picioarele uşor desfăcute. Lara îi privea chipul frumos, atât de aproape de al ei. De afară pătrundeau când şi când zgomotele casei: sunetul înfundat al unui clopoţel chemând o servitoare, lătratul unui câine, zgomotul făcut de servitori. I se părea imposibil ca în jurul lor ceilalţi să îşi vadă de treburi. Pe lume nu mai exista nimic în afara lor, în camera aceea.

A continuat să o privească în ochi când a atins-o, pornind încet, de la gleznă şi ridicându-i cămaşa până în talie. Când i-a desfăcut o jartea, Lara a suspinat, alarmată. El i-a lăsat ciorapul să alunece, atingând-o uşor pe coapsă, pe genunchi, trimiţându-i câte un fior în trup cu fiecare atingere.

S-a concentrat apoi pe celălalt picior, lăsând şi celălalt ciorap să alunece pe podea. Lara stătea în faţa lui, pe jumătate goală, cu degetele încleştate în scaun. Şi-a amintit cum fusese altă dată, cum îi mirosea răsuflarea a băutură atunci când venea la ea, cum se urca pe ea şi o pătrundea, fără vreun preludiu.

Dureros, stânjenitor… dar cel mai rău era sentimentul de după aceea: că fusese folosită şi apoi aruncată cât-colo. Urmând sfatul mamei, ea rămăsese mereu pe spate câteva minute după plecarea lui Hawksworth, pentru ca sămânţa lui să poată prinde rădăcină. Dar se bucurase mereu în secret că acest lucru nu se întâmplase.

Nu-i plăcea ideea de a purta un copil în pântece, un copil care să-i pună stăpânire pe trup, care să-i dea prilejul lui Hawksworth să o arate cu degetul ca pe o dovadă a importantei lui virilităţi.

Dar de ce nu o mai atinsese niciodată aşa cum o făcea acum?

Vârful degetului lui a trecut uşor deasupra locului unde era prinsă jarteaua, lăsând urme roşiatice. A întins apoi mâna după borcanul din sticlă albastră de Bristol de pe măsuţa de toaletă în care era crema cu esenţe de castraveţi şi trandafiri.

— Asta foloseşti? a întrebat-o în şoaptă.

— Da, i-a răspuns cu glas slab.

A deschis borcanul, lăsând ca aroma floral să se răspândească în aer. A luat puţină cremă, a întins-o în palme şi le-a trecut pe picioarele ei.

— Oh, a suspinat Lara, lăsându-se cu toată greutatea pe scaun.

El se concentra pe ce făcea, urmărindu-şi cu privirea mâinile mari, bronzate pe pielea ei albă. Cămaşa i se ridicase şi a încercat să o tragă în jos, să păstreze o ultimă urmă de decenţă. Dar încercarea s-a dovedit zadarnică.

Mâinile lui alunecau ritmic, înainte şi înapoi, tot mai sus, făcând ca respiraţia să i se oprească ori de câte ori o atingea pe interiorul coapselor. Nu mai reuşea să-şi înţeleagă reacţiile propriului trup, dorinţa de a se deschide în faţa lui, căldura care o cuprinsese în locul cel mai intim.

Degetele lui ajunseseră sus de tot, atingând în treacăt smocul de păr negru de sub cămaşă.

Lara a gemut şi l-a prins de încheietură.

— Opreşte-te, i-a şoptit.

La început, el nu a părut să o fi auzit. Privirea îi era absorbită de locul ascuns de materialul subţire. Mâinile lui s-au încleştat în carnea ei.

Să se oprească. Îi cerea imposibilul, dar a reuşit să facă întocmai, într-un târziu. A închis ochii, pentru că ceea ce vedea îl făcea să-şi piardă minţile…

Ea nu avea cum să înţeleagă cu câtă disperare dorea să o atingă, să o guste, să o muşte, să o devoreze, să-i sărute fiecare centimetru din trup. Era pe cale să explodeze.

Când a fost în stare să se mişte, şi-a retras mâinile şi s-a ridicat în picioare. A traversat încăperea, fără să vadă prea bine pe unde mergea, până când aproape că a intrat într-un perete. Şi-a lipit palmele de acesta şi a încercat să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Acoperă-te, i-a spus cu bruscheţe, ţinându-şi ochii aţintiţi pe peretele din faţa lui. Altfel nu mai răspund de mine.

A auzit-o mişcându-se ca un iepure speriat, căutând înfrigurată în dulap după un alt rând de haine.

— Îţi mulţumesc, a auzit-o spunând.

— Pentru ce? a întrebat-o fără să-şi ia privirea de la perete.

— Ai fi putut să-ţi ceri drepturile fără să ţii cont de dorinţele mele.

Hunter s-a întors cu faţa spre ea şi şi-a încrucişat braţele la piept. Lara îşi trăsese pe ea un halat alb fără formă, cu multe falduri, care o înghiţea cu totul. Dar chiar şi aşa, dorinţele lui nu păreau să scadă. Era atât de drăguţă acum, cu obrajii ei de un roz delicat!

— Când voi face dragoste cu tine vei fi mai mult decât dornică. Mă vei implora.

Ea a râs.

— Câtă aroganţă!

— Mă vei implora, i-a repetat el. Şi vei savura fiecare moment.

A părut alarmată dar a reuşit imediat să-i arunce o privire plină de răceală:

— Dacă îţi face plăcere să crezi asta…

Hunter a privit-o cum s-a aşezat la măsuţa de toaletă, în faţa oglinzii. A început să-şi perie părul şi l-a împletit într-o coadă groasă, părând să-şi recapete încet-încet stăpânirea de sine. Păstra însă o tristeţe în privire, părea tulburată. Orice bărbat ar fi dat toate averile din lume să o poată consola.

— Povesteşte-mi despre copil, i-a spus Hunter.

Degetele ei au rămas suspendate în aer.

— Johnny a fost trimis la orfelinat direct de la închisoarea Holbeach. Tatăl lui era un criminal. L-am adus aici pentru că la orfelinat nu mai era niciun loc disponibil.

— Şi ai de gând să-l ţii aici, cu noi? Ca servitor? Sau vrei să-l adopţi?

— Nu este neapărată nevoie să-l adoptăm dacă tu nu vrei asta, i-a răspuns Lara având grijă să vorbească pe un ton cât mai neutru. Avem însă mijloace… mă gândisem că am putea să-l creştem… ca făcând parte din familie.

Hunter privea uimit la reflexia ei din oglindă.

— Nu este ca şi cum ai fi adus în casa noastră copilul unei rude, Lara. El provine dintr-un lung şir de delincvenţi

şi de ucigaşi.

— Nu-i poţi imputa lui Johnny pedigriul, sau mai degrabă lipsa acestuia, a ripostat ea imediat, semn că se gândise deja la asta. Este un copil nevinovat iar dacă va creşte într-un cămin decent nu va ajunge să semene cu tatăl lui.

— Este doar o teorie, i-a răspuns Hunter fără să se lase impresionat. Spune-mi, ai de gând să deschizi uşa casei noastre tuturor orfanilor care îţi vor ieşi în cale? Sunt al naibii de mulţi, în toată Anglia. Iar eu nu am de gând să fac pe tatăl lor. Pentru niciunul dintre ei, de fapt.

— Nu trebuie să joci rolul de tată. Lara şi-a încleştat mâinile în poală. Eu voi fi de ajuns. Voi avea grijă de el şi îl voi iubi, fără ca acest lucru să mă facă să-mi neglijez celelalte responsabilităţi.

— Cum ar fi cele faţă de mine? i-a făcut semn spre pat. Dă-mi de veste când vei fi pregătită să-ţi faci, datoria de soţie şi voi accepta să discut atunci despre protejatul tău.

L-a privit ultragiată:

— Nu este posibil… doar nu vrei să spui că nu-mi vei permite să-l păstrez pe Johnny dacă nu mă culc cu tine?

Hunter îi zâmbea ironic, hotărât să-i facă pe plac, dar numai până la un punct. Al naibii să fie dacă îi va permite să facă tot ce-o tăia capul fără să-i ceară vreun preţ.

— Aşa cum ţi-am mai spus, sunt deschis oricăror negocieri. Dar mai întâi de toate aş vrea să subliniez un lucru la care probabil că nu te-ai gândit. Poţi să creşti băiatul ca şi cum ar face parte din familie, dacă vrei. Dar nu va fi acceptat niciodată în înalta societate, pentru că nu are sânge nobil. Şi nici nu va fi servitor, pentru că va fi prea bun ca să facă asta.

Lara strânse din buze, refuzând cu încăpăţânare să recunoască adevărul din cuvintele lui.

— Asta nu va conta. Îl voi ajuta să-ţi găsească locul în lume.

— Pe naiba nu va conta! i-a spus el cu sălbăticie. Nu ai cum să înţelegi ce înseamnă să trăieşti între două lumi şi să nu-ţi găseşti locul în niciuna din ele!

— Dar tu de unde ştii? Ai fost dintotdeauna un

Hawksworth şi toată lumea a făcut plecăciuni în faţa ta, încă din prima ta zi de viaţă.

Hunter îşi încleştase falca. Un torent de cuvinte clocotea înăuntrul lui. Îndrăznise să-l înfrunte. Îi vorbise ca unui ticălos fără inimă, în timp ce ea poza în ocrotitoarea celor oropsiţi.

Ei bine, era mai mult decât pregătit să răspundă provocării.

— Foarte bine, a spus într-un sfârşit. Ţine-l aici. Nu mă voi împotrivi.

— Îţi mulţumesc. Tonul îi era temător, parcă simţea că mai urma ceva.

— În schimb, a continuat el pe un ton mieros, vei face ceva pentru mine. S-a ridicat de pe scaunul Hepplewhite şi a luat un pachet pătrat, uşor, înfăşurat în hârtie maro pe care l-a aruncat spre ea.

Lara l-a prins cu un gest reflex.

— Ce este aici? a întrebat. Un cadou?

— Deschide-l.

L-a desfăcut încet, ca şi cum l-ar fi bănuit că încerca să o păcălească în vreun fel. Era convinsă că acel cadou era mai mult pentru el decât pentru ea. A pus pachetul pe măsuţa de toaletă şi a scos din el ceva lung şi delicat, din voal de mătase neagră şi dantelă. Hunter îi adusese un neglijeu de la o modistă londoneză care se pregătea să i-l trimită unei celebre curtezane. Făcea parte dintr-o comandă foarte mare şi doamna nu avea să-şi dea seama că lipsea, îl asigurase modista, fericită să-şi atragă un nou client important.

Neglijeul era complet transparent, partea de sus era dintr-o dantelă foarte subţire iar cea de jos era crăpată în două locuri, până în talie.

— Doar o prostituată ar putea purta aşa ceva, i-a şoptit Lara, făcând ochii mari de uimire.

— O prostituată aflată la mare, mare preţ, scumpa mea.

L-a bufnit râsul când a văzut-o cât era de îngrozită.

— N-aş putea niciodată să… Vocea i s-a frânt, de parcă nu ar fi putut nici măcar să rostească acele cuvinte.

— Ba vei putea, i-a spus el, distrându-se de minune. Îl vei purta în noaptea asta, pentru mine.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile! Cum să port aşa ceva? Este indecent, este… Roşise. Aş putea la fel de bine să fiu goală! a exclamat.

— Există şi această opţiune, i-a răspuns el gânditor.

— Eşti… un diavol! Un degenerat!

— Vrei ca Johnny să rămână? a întrebat-o.

— Şi dacă îl port? Ce garanţie am că nu…

— Voi sări pe tine, mânat de pasiune? a continuat el fraza.

— Taci, te rog! l-a implorat ea, cu obrajii arzând.

— Promit să nu te ating, i-a spus el zâmbind ironic. Fă-mi pe plac şi poartă nenorocitul acela de neglijeu o singură dată. E chiar atât de greu?

— Nu. L-a lăsat jos şi şi-a acoperit obrajii cu palmele. Îmi este de-a dreptul imposibil. Cere-mi altceva, te rog.

— Oh, nu. Nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să o vadă în neglijeul negru. M-ai întrebat ce vreau de la tine iar eu ţi-am răspuns. Şi ai scăpat uşor, să ştii. Copilul va rămâne în această casă ani buni, pe când tu te achiţi într-o singură seară de partea ta din înţelegere.

Lara a ridicat de un colţ al neglijeului şi l-a privit cu dezgust. Privirea ei a întâlnit-o pe a lui.

— Dacă încerci să mă atingi să ştii că nu te voi ierta niciodată. Voi găsi o modalitate să te fac să regreţi amarnic. Voi…

— Dragostea mea, a întrerupt-o el cu blândeţe, m-ai făcut deja să-mi pară rău. Eşti o sursă constantă de regrete, în ceea ce mă priveşte. Ştiu că acum aş fi fost în braţele tale, dacă m-aş fi purtat frumos cu tine în anii petrecuţi împreună. Pe când acum trebuie să mă târguiesc chiar şi doar pentru o privire.

Furia Larei se domolise. L-a privit uşor confuză.

— Nu a fost numai vina ta, i-a spus, nefericită. Nu pe mine mă doreai. Iar mie nu-mi plăcea deloc intimitatea de felul acela. Probabil că aşa sunt făcută, probabil îmi lipseşte ceva, un instinct anume…

— Nu, Lara. Dumnezeu mi-e martor că nu este nimic în neregulă cu tine. Hunter a închis ochii, cuprins de regrete. A încercat să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Dacă ai reuşi să-ţi imaginezi, chiar şi pentru o clipă, că nu trebuie neapărat să fie neplăcut sau dureros…

— Poate că dacă ai fi mai blând nu ar mai fi atât de dureros, i-a răspuns Lara plecându-şi genele. Dar chiar şi aşa nu mi-aş schimba părerea sau sentimentele faţă de… acest act.

Era atât de tristă că Hunter s-a înfrânat cu greu să nu o ia în braţe.

— Care sunt aceste sentimente?

Lara şi-a adunat tot curajul ca să-i poată răspunde.

— Pentru mine, ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie este atât de… sordid, de ruşinos… iar eu nu mă pricep deloc. Am şi eu mândria mea, să ştii. I-a făcut semn spre neglijeul pe care îl frământa în palmele transpirate. Mi se pare batjocoritor să mă pui să port aşa ceva. Îmi aminteşte că nu sunt o soţie aşa cum s-ar cuveni.

— Nu, s-a grăbit să spună Hunter. Vina a fost în totalitate a soţului tău, Lara. Nu a fost niciodată a ta.

Lara îl privea mirată. Folosise cuvintele „soţul tău” de parcă nu ar fi fost vorba despre el. Bineînţeles că se putea referi la el la persoana a treia, dar era un mod ciudat de a vorbi despre el. De spaimă, inima a început să-i bată mai repede şi s-a gândit înfrigurată cum să facă să nu-i observe tremurul din glas. Nu a apucat însă să spună nimic, pentru că Hawksworth se apropiase deja de uşă.

S-a oprit în prag şi s-a întors cu faţa spre ea.

— Asta este înţelegerea, Lara. Dacă vrei ca acel copil să rămână, va trebui să nu ai obiecţii. Ştii ce vreau de la tine, în schimb.

Lara a dat din cap, continuând să frământe neglijeul între degete.

* * *

După ce s-a schimbat într-o rochie uşoară de muselină, Lara a ieşit din cameră şi l-a găsit pe Hawksworth aşteptând-o. Părea că-şi cere scuze din priviri, dar Lara se

îndoia că regreta cu adevărat târgul pe care i-l propusese.

— Mă gândeam să facem un tur al casei şi să-mi povesteşti despre schimbările pe care le-ai discutat cu domnul Smith, i-a spus el.

— Poate că ar fi mai bine să discuţi direct cu el şi cu asistenţii lui. Sunt sigură că se va pricepe mai bine ca mine să-ţi explice totul, iar dacă nu vei fi de acord cu ce am dorit eu îi poţi spune direct lui.

— Sunt de acord cu tot ce ai ales tu. A luat-o de mână şi ia zâmbit în timp ce se juca cu degetele ei. Şi nu vreau să discut cu Smith. Ci cu tine. Aşa că hai să mergem… te rog.

A rostit ultimele cuvinte cu un zâmbet larg pe care ea l-a găsit irezistibil.

— Bine, i-a spus. Îţi voi spune ceea ce-mi amintesc, pentru că domnul Smith a folosit o mulţime de cuvinte în italiană pe care nu aş reuşi să le rostesc.

Hawksworth a râs şi a continuat să o ţină de mână în timp ce au străbătut coridoarele, împletindu-şi degetele cu ale ei. Era un sentiment ciudat dar şi plăcut să-şi simtă mâna mică cuprinsă de a lui.

Au început cu sala de bal, acolo unde statuetele marocane urmau să fie înlocuite cu coloane din marmură.

— Domnul Smith spune că va folosi o marmură cu irizări de ambră. Iar pe pereţi va pune lambriuri de culoarea fildeşului, pentru ca încăperea să fie mai luminoasă.

S-a întors cu faţa spre el ca să-i vadă reacţia. Ochii lui erau atât de negri, de fantomatici, că şi-a pierdut şirul gândurilor.

— Iar în ceea ce priveşte tencuiala…

A urmat o lungă tăcere.

— Da? a îndemnat-o cu blândeţe Hunter.

Lara a clătinat din cap, incapabilă să-şi amintească ce voise să spună. Continua să-l privească cu atenţie, fascinată de chipul lui, la fel de tipic englezesc şi de aristocratic ca de obicei… şi totuşi… ceva era diferit. În afară de pielea lui arămie, contrastând cu albul dinţilor. Părea străin de tot ce-l înconjura, ca şi cum locul lui nu era acolo, în acel conac civilizat, discutând despre amenajări

interioare.

Cu un efort, Lara s-a întors şi a reuşit să continue:

— Vor da jos tot auriul de pe pereţi şi-l vor înlocui cu ceva mai subtil. A tresărit când el i-a cuprins talia. Şi-a umezit buzele şi a reuşit să termine ce avea de spus: domnul Smith va aduce doi artişti – *stuccatori*, aşa i-a numit – chiar de la Veneţia.

— Foarte frumos, a murmurat el.

Era atât de înalt şi stăteau atât de aproape unul de celălalt încât aproape că-i atingea umărul. Brusc s-a simţit tentată să-şi sprijine capul pe pieptul lui şi să-i asculte bătăile inimii. Nu-i plăcuseră niciodată bărbaţii robuşti pentru că se simţea dominată de ei. Forţa lui o atrăgea însă şi şi-a dat seama cu surprindere că atingerea lui nu i se mai părea neplăcută.

S-a dat câţiva paşi mai departe cu un râs nervos.

— Sper ca Arthur şi Janet să nu redevină niciodată stăpânii acestei case, i-a spus zâmbind. Mă întreb ce ar mai putea inventa.

Hawksworth nu-i împărtăşea însă amuzamentul.

— Nu se va mai întâmpla asta, i-a spus serios, urmând-o. Nu ai motive să te temi de familia Crossland.

— Dar ştii că încearcă să demonstreze că legea este de partea lor…

— Mă voi ocupa de ei la timpul potrivit. A privit-o în ochi. Voi avea grijă de tine, Lara. Să nu te îndoieşti nicio secundă de asta.

— Bineînţeles că nu… Eu… S-a oprit brusc atunci când el a mângâiat-o, pornind din talie şi ajungând până la sâni.

Spre marea ei uimire, a simţit cum trupul răspundea atingerilor lui.

— Aş vrea să nu mă mai atingi aşa, i-a şoptit ea.

El a plecat capul şi i-a atins în treacăt gâtul cu buzele.

— De ce nu? i-a şoptit la ureche.

— Pentru că mă face să mă simt atât de… Îşi căuta cuvintele, dar el a tras-o şi mai aproape, alungându-i orice gând raţional. I-a cuprins sânul în palmă, cu o blândeţe înnebunitoare şi i-a prins lobul urechii între dinţi şi l-a

atins cu vârful limbii.

— Cum anume te face să te simţi? a murmurat el iar ea a gemut şi s-a lipit de el, cerându-i mai mult, fără să-şi dea seama.

El a sărutat-o lung, cercetând-o cu limba. A aţâţat-o şi a mângâiat-o, iar sărutul a fost într-atât de dulce încât ea nu a avut cum să nu-i răspundă. I se părea imposibil să simtă o asemenea plăcere în îmbrăţişarea soţului ei. S-a agăţat de el cu mâinile ei mici până când s-a lipit cu totul de trupul lui, gemând încetişor.

Hunter i-a dat drumul din îmbrăţişare cu un râs nesigur, inspirând adânc. I-a privit buzele umflate şi obrajii roşii ca focul şi a spus o înjurătură printre dinţi.

— Mi-e tot mai greu să mă gândesc la lambriuri şi cornişe, i-a spus Larei, iar ochii i-au strălucit amuzaţi.

Lara a inspirat adânc, încercând să se adune. Nu îndrăznea să se uite în ochii lui, temându-se să nu fie tentată să se arunce în braţele lui.

— Ne continuăm turul? l-a întrebat cu glas scăzut.

Hunter s-a apropiat de ea şi i-a ridicat bărbia cu două degete.

— Da, i-a spus zâmbind. Dar să nu-mi arăţi vreun dormitor dacă nu eşti pregătită să suporţi consecinţele.

Capitolul 10

Cina la care participau paisprezece invitaţi a fost extrem de lungă. Încântată de ideea că l-ar putea cunoaşte pe faimosul domn Possibility Smith, lumea bună din Market Hill cerşise practic o invitaţie la masă. Printre ei, primarul, parohul, doctorul Slade şi domnişoarele Withers, o pereche de surori vârstnice pasionate de grădinărit. În ultima clipă, Lara îi invitase şi pe căpitanul Tyler şi pe soţia acestuia. Cei doi închiriaseră o casă în apropierea oraşului.

Oaspeţii au început să sosească pe la ora şapte şi au fost conduşi în salon. Acolo, Lara i-a organizat discret în perechile potrivite pentru procesiunea obişnuită de intrare în sala de mese. Ultimii sosiţi au fost căpitanul Tyler şi soţia lui. Erau o pereche potrivită, amândoi erau minioni şi cu figuri plăcute.

Lara, care nu-i mai văzuse până atunci, s-a apropiat imediat de ei.

— Căpitane! Doamnă Tyler! a exclamat ea, întâmpinându-i cu căldură. Bun-venit la Hawksworth Hall.

Timidă, doamna Tyler a murmurat ceva şi a făcut o plecăciune. Căpitanul Tyler, un domn grizonant cu mustaţă neagră, tunsă scurt, a fost cel care a răspuns:

— Mă bucur să vă cunosc, lady Hawksworth. S-a aplecat respectuos deasupra mănuşii ei albe. Invitaţia dumneavoastră ne onorează… Mulţumim că ne-aţi inclus în rândul invitaţilor.

— Cu mare plăcere. Chiar avem mare nevoie de prieteni, să mai însufleţim acest oraş. A înclinat uşor capul şi i-a zâmbit întrebător: înţeleg că v-aţi întors de curând din India.

— Este adevărat, i-a răspuns el. Mă bucur nespus să mă aflu din nou pe pământ britanic.

— Aveţi multe lucruri în comun cu soţul meu. Şi el a locuit o vreme acolo.

— Mă tem că nu am avut plăcerea să-l cunosc pe lordul Hawksworth. Am auzit multe despre el, dar ne învârteam

în cercuri diferite.

Deşi chipul căpitanului Tyler era lipsit de expresie, Lara a avut senzaţia că vorbele lui ascundeau mai multe. Militar fiind, Tyler dezaprobase probabil stilul de viaţă al soţului ei, care locuise într-o casă imensă, înconjurat de cel puţin cincizeci de servitori indieni gata să-i facă oricând pe plac. Fără îndoială că Hunter nu se ferise să se afişeze în compania multor femei frumoase iar zvonurile despre orgiile şi petrecerile nesfârşite din Calcutta ajunseseră până la Londra. Lara era conştientă că soţul ei nu fusese nicidecum vreun sfânt.

Gândul la plăcerile carnale ale soţului ei au umplut-o de amărăciune. A încercat să depăşească repede momentul, cu un zâmbet.

— Trebuie să luăm imediat măsuri, dacă nu l-aţi cunoscut până acum pe lordul Hawksworth. A rotit privirea prin încăpere şi l-a zărit pe lordul Lonsdale stând de vorbă cu Hunter. Discutau fără îndoială despre vânătoare, despre băuturi sau despre alte ocupaţii preferate.

Hunter i-a surprins imediat privirea. Şi-a cerut scuze de la partenerul lui de conversaţie şi a venit spre ea, să-i întâmpine pe noii sosiţi.

În vesta de un alb strălucitor, cu cravata albă, pantalonii crem şi haina de culoarea ciocolatei, Hunter era imaginea perfectă a aristocratului englez, având în spate secole întregi de creştere aleasă. Doar culoarea arămie a pielii şi graţia de tigru a mişcărilor îl deosebeau de bărbatul care fusese cândva.

S-a apropiat cu zâmbetul gazdei care se achită de datoria faţă de oaspete… până când a văzut chipul căpitanului Tyler.

A încetinit iar Larei i s-a părut că vede o sclipire de recunoaştere în privirea lui, înainte ca faţa lui să se transforme într-o mască.

Căpitanul Tyler era şi el de necitit. Trupul i se tensionase însă şi era palid.

Se cunoşteau – Lara era sigură de asta. Dar se purtau ca şi cum nu s-ar mai fi văzut niciodată. Uimită, Lara a făcut

prezentările şi a asistat la încercările lor stângace de a face conversaţie.

Căpitanul Tyler îl fixa cu privirea pe soţul ei. Parcă ar fi văzut o fantomă.

— Felicitări pentru miraculoasa întoarcere, domnule. Aţi devenit erou de legendă.

Hunter a clătinat din cap.

— Tu eşti legenda, căpitane. Nu eu. Realizările tale din India, mai ales în prinderea tâlharilor şi a asasinilor sunt demne de toată lauda

Căpitanul s-a înclinat:

— Mulţumesc.

Lara s-a uitat la doamna Tyler, care părea la fel de mirată ca şi ea. De ce se prefăceau cei doi că erau doi străini când era evident că se cunoşteau? Se întâlniseră probabil în India sau poate că aveau un prieten comun prin intermediul căruia făcuseră cunoştinţă într-un mod misterios.

Deşi Lara îl privea întrebător pe Hunter, acesta nu s-a uitat deloc spre ea ci s-a ascuns sub un zid de politeţe impecabilă, atent să nu lase să se ghicească nimic din adevăratele lui gânduri. Oaspeţii au fost conduşi la masă, cu toţii scoţând sunete de admiraţie faţă de cristalurile, tacâmurile de argint, sfeşnicele şi aranjamentele florale deosebite.

Aşezată departe de soţul ei, Lara se străduia fără prea mare tragere de inimă să discute cu vecinii ei. A ascultat răbdătoare peroraţiile domnişoarelor Withers despre seminţele de zmeurică şi despre cum trebuie pregătit solul înainte de a planta, după care a trebuit să se întoarcă spre doctorul Slade, care voia neapărat să-i povestească despre ultimele lui realizări medicale.

Au fost aduse primele feluri de mâncare, supă şi peşte. Acestea au fost urmate de vânat cu legume, fripturi de raţă, potârniche şi prepeliţă, prăjituri, tarte şi fructe. Vinul a curs tot timpul în valuri iar valetul abia prididea să deschidă sticlele de Sauterne, Bordeaux şi şampanie în timp ce lacheii aveau grijă ca paharele oaspeţilor să fie

mereu pline.

Hunter bea mult, a observat Lara. Obişnuise mereu să bea, dar de data asta nu o făcea din plăcere… era ceva deliberat, ca şi cum încerca să facă să dispară o durere lăuntrică. I s-a adresat căpitanului Tyler o singură dată, când se discuta despre India iar Tyler a fost de părere că indienii nu erau capabili să se autoguverneze.

— Istoria a arătat că nativii sunt corupţi şi deloc de încredere, a spus căpitanul Tyler cu convingere. Doar datorită britanicilor indienii au ajuns în sfârşit în secolul al nouăsprezecelea. Şi chiar şi aşa, vor avea mereu nevoie de îndrumarea şi de supravegherea ofiţerilor noştri.

Hunter a lăsat paharul pe masă şi i-a aruncat lui Tyler o privire de gheaţă.

— Am cunoscut destui indieni care au îndrăzneala să creadă că se pot guverna şi singuri.

— Adevărat? A urmat o pauză lungă, după care Tyler a continuat, maliţios: ce interesant! Din câte ştiam, nu eraţi de acord cu autonomia provinciilor şi a nativilor.

— M-am răzgândit, i-a răspuns sec Hunter.

— Indienii au dovedit că nu sunt pregătiţi pentru asemenea responsabilităţi, a spus Tyler. O societate în care se practică arderea pe rug a soţiilor, adularea idolilor şi infanticidul nu poate fi…

— Noi britanicii ne-am amestecat în treburi care nu ne priveau, i-a răspuns Hunter, ignorând exclamaţiile oripilate ale celor din jurul lui.

— Dar în privinţa religiei creştine ce aveţi de spus? Doar nu veţi pretinde că indienii nu au avut nimic de câştigat din acest punct de vedere.

Hunter a ridicat din umeri.

— Trebuie lăsaţi în pace, cu zeii lor cu tot. Nu cred că un hindus sau un musulman este neapărat mai rău decât un aşa-zis creştin.

Toţi mesenii au tăcut auzindu-i declaraţia-sacrilegiu.

O clipă mai târziu, căpitanul Tyler a izbucnit în râs, risipind starea de tensiune. Ceilalţi au început să zâmbească la rândul lor, decişi să considere totul doar o

glumă.

Restul cinei s-a desfăşurat fără incidente. Larei îi era însă greu să-şi desprindă privirile de la soţul ei. Discutase doar rareori politică cu Hunter, pentru că pe el nu-l interesau opiniile unei femei în asemenea probleme. Ştia însă că el aprobase din toată inima, cândva, intervenţia britanică din India. Cum de era acum de o altă părere?

I s-a părut că a trecut o eternitate până când s-a terminat cina, ritualul ceaiului de după a trecut cu încetineala unui melc iar ospeţii au rămas până după miezul nopţii. În final, când a plecat şi ultimul dintre ei iar servitorii au început să strângă farfuriile, paharele şi argintăria, Lara a făcut o încercare discretă de a se strecura în camera ei, gândindu-se că Hunter băuse oricum prea mult şi că nu va observa că dispăruse. Când a ajuns la baza scării el a prins-o de mână, speriind-o.

S-a întors cu faţa spre el, simţind că inima îi bătea cu repeziciune. Răsuflarea lui mirosea a vin de Porto, privirea îi era uşor înceţoşată şi nu era tocmai sigur pe picioare. *Beat ca un împărat*, aşa ar fi spus tatăl ei. Unii bărbaţi aflaţi într-o asemenea stare erau blânzi pe când alţii erau irascibili şi gălăgioşi. Hunter nu era niciuna nici alta. Dar expresia lui avea ceva periculos în ea.

— Unde crezi că te duci? a întrebat-o, ţinând-o strâns de braţ.

Lara şi-a dat seama, alarmată, că se aştepta ca ea să-şi ţină făgăduiala, chiar în noaptea aceea. Trebuia să găsească o modalitate să-l amâne. Nu avea de gând să se afişeze în neglijeul acela provocator când el era într-o asemenea stare.

Aşa începuseră mereu cele mai rele nopţi din viaţa ei: cu Hunter bând mai mult decât trebuia şi apoi dând buzna peste ea.

— Mă gândeam să te las să-ţi savurezi în linişte paharul de Porto, i-a răspuns ea, încercând să-şi ascundă tremurul buzelor sub un zâmbet forţat.

— Şi sperai să mă îmbăt de tot, i-a terminat el fraza, imitându-i zâmbetul. Nu vei fi chiar atât de norocoasă,

scumpa mea.

A început s-o tragă după el în sus, pe scări, ca un tigru care-şi târa prada într-un loc adăpostit. Lara îl urma, împiedicându-se, nefericită.

— Nu ai părut deloc în apele tale în seara asta, s-a aventurat ea să spună. De ce i-ai vorbit aşa căpitanului Tyler?

— Oh, da, căpitanul Tyler. Vocea îi era controlată dar avea tăişul unui bici. Spune-mi, draga mea, cum de au ajuns să ia masa în casa mea, în seara aceasta?

— Au închiriat Morland Manor, i-a răspuns ea cu glas nesigur. Auzisem că au fost în India şi m-am gândit că-ţi va face plăcere să-l cunoşti pe căpitan.

Ajunseseră la etaj. Hunter a întors-o cu bruscheţe spre el. Lara a clipit des sub privirea lui necruţătoare. Părea furios, acuzator, de parcă ar fi învinuit-o că-l trădase.

— Am greşit cu ceva, Hunter? l-a întrebat încet.

Ceva din mânie a părut să-l părăsească, dar ochii lui continuau să aibă o strălucire periculoasă. Părea să se lupte cu amintiri urâte

— Gata cu surprizele, i-a murmurat, scuturând-o uşor. Nu-mi plac.

— Gata cu surprizele, a repetat ea, sperând ca furtuna să se fi risipit.

Hunter a inspirat adânc şi i-a dat drumul. S-a scărpinat în cap cu ambele mâini, trecându-şi degetele prin părul negru, răvăşindu-l. Părea obosit. Lara s-a gândit, preţ de o clipă, că el se îndrepta, poate, spre patul lui, să se culce.

Cu o frază scurtă, Hunter i-a spulberat imediat orice speranţă.

— Du-te şi pune-ţi neglijeul.

Ea a început să se bâlbâie:

— Dar nu s-ar putea… poate că în altă noapte…

— În noaptea asta! I-a zâmbit. Aducea cu un satir. Am aşteptat ziua întreagă să te privesc. Niciun butoi de vin nu m-ar putea opri, cu atât mai puţin o sticlă sau două.

— Ar trebui să mai aşteptăm…

— Haide, du-te, i-a şoptit el. Altfel voi înţelege că de fapt

vrei să te ajut să te dezbraci.

Lara şi-a îndreptat umerii. Avea să facă ce-i ceruse, doar ca să-i dovedească faptul că nu-i era teamă de el.

— Foarte bine, i-a răspuns. Vino în camera mea peste zece minute.

Hunter a mormăit ceva drept răspuns şi a privit-o cum se îndepărta, cu spatele drept şi paşi fermi.

* * *

Lara a intrat în dormitor şi a închis uşa în urma ei. Oare va reuşi să stea în faţa lui doar în acel neglijeu, conceput special ca să flateze corpul femeii… şi să stârnească bărbatul?

Era mai provocator decât goliciunea. Hunter nu-i mai ceruse niciodată să facă aşa ceva. Era probabil rezultatul unei experienţe sexuale trăite în India sau poate era doar o modalitate de a-i arăta că deţinea controlul asupra ei, că o putea obliga să se expună şi să se facă de ruşine până când renunţa la orice fărâmă de mândrie.

Ei bine, planul lui nu avea să funcţioneze. O putea umili în orice mod dorea, dar nu-i putea lua respectul de sine. Îşi va pune veşmântul acela vulgar şi-l va dispreţui în fiecare clipă în care-l va purta.

Tremurând de nervi, s-a dus la dulapul în care ascunsese neglijeul printre celelalte haine. L-a găsit imediat şi l-a tras afară, cu o grimasă de dezgust. Ţesătura fragilă din dantelă şi mătase era atât de fină că ar fi putut trece cu uşurinţă printr-un inel.

S-a dezbrăcat singură, cu stângăcie, pentru că nu voia să apeleze la ajutorul lui Naomi. Hainele i-au căzut pe podea, într-o grămăjoară.

A îmbrăcat neglijeul care i-a alunecat pe trup, rece, făcând-o să se înfioare. Acesta se închidea în faţă cu panglici înguste, iar fusta – dacă se putea numi astfel – se desfăcea în laterale atunci când păşea, dezvelindu-i întreg piciorul.

Oare să-şi desfacă părul? Era tentată să-şi scoată acele şi să lase ca şuviţele lungi să o acopere. Nu… Hunter se va amuza cu siguranţă văzând încercarea ei stângace de a

păstra cât de cât decenţa.

S-a încordat când a auzit pe cineva intrând fără să bată la uşă. S-a dat pe după dulapul masiv şi a privit în jur, cu grijă. Soţul ei se apropia de fotoliul Hepplewhite, aducând cu el o sticlă de vin. Îşi dăduse jos haina şi cravata. S-a aşezat dezinvolt şi i-a zâmbit ironic văzând-o cât era de încordată, cu buzele strâns lipite. Fără să-şi ascundă nerăbdarea, a luat o înghiţitură zdravănă din sticlă şi i-a făcut semn să iasă din ascunzătoare.

Comanda lui mută i-a sporit starea de agitaţie. La urma-urmei, era soţia lui, nu o prostituată.

— Ce trebuie să fac? l-a întrebat cu o voce încărcată de reproş.

— Vino spre mine.

Deşi era focul făcut în şemineu, era prea departe de el. Lara a simţit cum i se făcea pielea de găină. A strâns din dinţi şi s-a străduit să-l asculte, făcând un pas, apoi altul, simţind covorul Aubusson moale sub tălpile goale. Pe măsură ce se apropia de el, flăcările i-au luminat trupul, prin vălul de mătase. Ştia că el putea să vadă totul: pielea sidefie, conturul trupului, triunghiul întunecat dintre picioare.

Când s-a oprit în faţa lui, obrajii îi ardeau. Hunter stătea nemişcat, ca o statuie.

— Oh, Lara, i-a şoptit. Eşti al naibii de frumoasă. Eu… S-a oprit şi a înghiţit în sec. Zâmbetul i se şterse de pe chip. A lăsat deoparte sticla cu vin şi şi-a plimbat privirea de la picioarele ei goale la sâni, zăbovind pe sfârcurile rozalii care se conturau sub materialul delicat.

Deşi în cameră nu era rece, Lara continua să tremure.

— Ţi-am promis că nu te voi atinge, i-a spus el răguşit. Dar al naibii să fiu dacă mă pot ţine de cuvânt.

Dacă ar fi forţat-o în vreun fel, ea i s-ar fi împotrivit. Numai că el a întins încet mâna spre ea, atingându-i uşor pulpele, ca şi cum se temea că o mişcare bruscă de-a lui ar fi speriat-o.

Avea faţa întoarsă în jos, aşa că ei îi era imposibil să-i ghicească expresia. Îl auzea însă respirând repede şi greu.

— Mi-am imaginat asta de atât de mult timp… să te văd… să te ating… Palmele lui i-au cuprins fesele, degetele i s-au adâncit în carnea moale. O trăgea cu blândeţe spre el spre picioarele lui desfăcute. Ca prin vrajă, Lara îi simţea degetele călătorind de-a lungul trupului ei, alunecându-i pe spate, pe talie, pe pulpe, coborând în adânciturile din spatele genunchilor.

Inima îi bătea cu putere. S-a gândit să se dea înapoi un pas, dar trădătorul ei trup nu voia să o asculte. Ochii lui erau încărcaţi de o fierbinţeală întunecată atunci când mâinile au început să urce spre sânii ei. I-a cuprins şi i-a ridicat puţin prin materialul subţire. Genunchii îi tremurau, Lara abia mai reuşea să se ţină în picioare, să nu i se aşeze în poală. Cu vârful degetelor îi necăjea sfârcurile, făcându-le să se contureze, roz şi tari. S-a aplecat spre ea şi răsuflarea lui fierbinte i-a ars pielea. Gura i-a cuprins un sfârc. Îi simţea prin dantelă limba încercuindu-l cu mişcări umede, trimiţându-i valuri de plăcere prin tot trupul.

— Lara, i-a spus pe un ton grav, te doresc atât de mult. Lasă-mă să te sărut, să te gust… Graba îl făcea neîndemânatic. A încercat să-i tragă în jos neglijeul, reuşind doar să-i dezgolească un umăr.

Lara fremăta, indecisă.

— Ajunge, a gemut, încercând să-şi acopere umărul. Nu ar trebui să…

Hunter găsise însă una din panglicile de mătase şi i-o desfăcuse. Dantela largă a alunecat, dezvelindu-i sânii. I-a cuprins în palme şi a început să-i acopere de sărutări, apoi i-a prins un sfârc între buze şi a început să tragă cu lăcomie în timp ce ea încerca să se ferească.

— Spune-mi că nu-ţi doreşti şi tu asta, i-a spus el.

Lara nu-i putea răspunde atâta timp cât limba lui îi aluneca printre sâni iar mâinile lui îi rătăceau pe trupul gol. A doua panglică odată desfăcută, neglijeul îi alunecase până la mijloc. Cu un geamăt de plăcere, Hunter i-a înconjurat buricul cu limba. Uimită, Lara a gemut la rândul ei, înfigându-şi degetele în părul lui.

Hunter s-a ridicat brusc şi a prins-o de talie.

— Nu mă opri tocmai acum, i-a şoptit. Te rog.

A luat-o pe sus de parcă ar fi fost un copil şi a ajuns la pat în numai câţiva paşi, destul de ezitanţi. A aşezat-o pe saltea şi a urmat-o imediat, aşezându-şi trupul puternic deasupra ei. A sărutat-o fierbinte, explorând-o cu limba. Cu gesturi temătoare, ea i-a cuprins grumazul, făcându-l să geamă de plăcere. Mâna lui a coborât imediat spre triunghiul întunecat dintre picioarele ei, încă acoperit de neglijeu.

— Nu, aşteaptă, i-a spus ea, strângând cu putere picioarele. Şi spre marea ei surprindere el a ascultat-o. Mâna lui s-a oprit pe abdomenul ei şi şi-a îngropat fruntea în saltea, cu capul lipit de al ei. A oftat adânc şi au tăcut amândoi, lăsând ca fierbinţeala trupurilor lor să se amestece.

Altă dată, cu mult timp în urmă, el ar fi posedat-o cu forţa.

Uimită şi recunoscătoare, Lara şi-a sprijinit mâna pe braţul greu care îi cuprinsese talia. L-a mângâiat uşor, până la umăr, dorindu-şi ca şi el să-şi fi scos cămaşa, să-şi fi dezgolit pielea întunecată care o intriga atât.

— Îţi mulţumesc, i-a şoptit. Îţi mulţumesc că nu mă obligi.

Tăcerea lui i-a dat curaj. Era primul gest de mângâiere pe care îndrăznea să-l facă.

— Să nu crezi că te găsesc neatrăgător, i-a murmurat, roşind. De fapt, cred că eşti de-a dreptul… I-a sărutat în fugă gâtul. Mă bucur că te-ai întors, să ştii. Chiar mă bucur…

Un sforăit uşor i-a ajuns la ureche.

Uimită, Lara s-a dat puţin înapoi şi l-a privit. Ochii soţului ei erau închişi iar buzele îi erau întredeschise, ca ale unui copil.

— Hunter, a şoptit ea iar el a scos un sunet mulţumit şi s-a răsucit, continuând să sforăie.

Lara şi-a muşcat buza să nu izbucnească în râs. S-a desprins de el şi a coborât din pat, împingând cu piciorul

neglijeul care căzuse pe podea, în jurul gleznelor. S-a grăbit spre dulap şi a scos din el o cămaşă de noapte. Hunter continua să sforăie încetişor, împăcat.

Simţindu-se din nou în siguranţă la adăpostul cămăşii de noapte, Lara s-a apropiat de soţul ei. Zâmbind, i-a scos pantofii şi şosetele. A ezitat puţin înainte să-i desfacă nasturii vestei, aşteptându-se parcă să se trezească. L-a lăsat să doarmă în cămaşă şi l-a învelit cu cuvertura, să-l protejeze de aerul răcoros al nopţii.

Înainte de a stinge lampa l-a mai privit o dată pe soţul ei. Era un exemplar minunat, o fiară cufundată în somn a cărei vitalitate era acum amorţită, ghearele şi colţii îi erau ascunse. A doua zi de dimineaţă, însă, avea să redevină cel dinainte, ironic, dornic mereu să demonstreze ceva, fermecător… şi avea să reînceapă eforturile de a o seduce.

Şi-a dat seama, surprinsă, că de fapt îşi dorea ca el să facă asta. S-a încruntat şi s-a dus în camera lui. Urma să-şi petreacă singură şi această noapte.

Capitolul 11

Johnny stătea pe scaunul de lângă cel al Larei, cocoţat pe un teanc de cărţi ca să poată ajunge la masă. Şervetul alb din jurul gâtului era plin de stropi de ciocolată – ceva ce el nu mai gustase niciodată până atunci, era de părere Lara. După ce dăduse pe gât băutura fierbinte care îi arsese limba, mai mult ca sigur, ceruse imediat o a doua cană.

— Trebuie mai întâi să mănânci ceva, i-a spus Lara întinzându-i o farfurie cu ouă prăjite în unt. Încearcă-le. Sunt delicioase.

Johnny a privit ouăle aurii cu suspiciune.

— Nu mănânc din astea.

— Dacă le mănânci vei creşte mare şi puternic, a insistat Lara.

— Nu!

Lara s-a crispat văzând privirea dezaprobatoare pe care i-o arunca valetul. Ouăle erau considerate un lux de către toţi servitorii şi nu trebuiau irosite. Deşi erau bine instruiţi şi nu lăsau ca adevăratele sentimente să li se citească pe chip, unii servitori nu erau prea încântaţi să servească un băiat cu un trecut atât de tulbure ca acela al lui Johnny. Iar dacă acesta învăţa să se poarte şi ajungea să fie îndrăgit de servitori şi de stăpânul lor, putea fi mult mai sigur de locul dobândit în acea casă.

— Sunt convinsă că poţi lua o înghiţitură măcar, a încercat să-l convingă Lara, scobind oul cu o linguriţă din argint.

Johnny a clătinat violent din cap.

— Mai vreau ciocolată! a poruncit. Era clar că în dimineaţa aceea nu avea de gând să cedeze niciun pic.

— Mai târziu, i-a răspuns ferm Lara. Haide, mănâncă puţină pâine prăjită şi şuncă.

Privirile li s-au întâlnit, la fel de hotărâte. Într-un final, copilul a capitulat.

— Bine. A apucat cu ambele mâini felia de pâine şi a

muşcat un colţ, mestecând cu entuziasm. A înfipt apoi furculiţa în felia de şuncă, dar a renunţat. A rupt-o cu mâna şi şi-a îndesat-o în gură.

Lara a zâmbit şi s-a abţinut cu greu să nu-l ia în braţe şi să-l strângă cu putere. Deocamdată voia ca băiatul să mănânce bine, să se mai împlinească puţin. Avea timp mai apoi să se deprindă cu tacâmurile.

Era pentru prima oară că nu se mai simţea copleşită la gândul că nu putea avea copiii ei. Putea avea familia ei, chiar şi aşa.

În timp ce se gândea la posibila reacţie a soţului ei la ideea de a mai aduce şi alţi copii în casă, Hunter a intrat în încăpere, părând nefiresc de umil.

— Bună dimineaţa, a spus Lara, cu grijă.

Hunter nu i-a răspuns ci s-a mulţumit să arunce o privire la bufetul încărcat cu mâncare. A pălit şi s-a întors spre unul dintre lachei.

— Spune-i doamnei Gorst să-mi facă o fiertură de-a ei. Şi adu-mi şi nişte prafuri de durere de cap.

— Da, domnule, i-a răspuns servitorul şi a ieşit în grabă. Reţeta fierturii de după beţie era folosită în acea casă de ani de zile, dar numai doamna Gorst ştia ce anume conţinea.

Johnny îl privea cu ochi mari în timp ce el îşi turna un pahar cu apă. S-a întors întrebător spre Lara:

— E duce?

— Nu, dragule, i-a răspuns ea amuzată. Este conte.

Dezamăgit, Johnnny a continuat să-i fixeze spatele lat şi a tras-o pe Lara de mânecă.

— Ce este? i-a şoptit ea.

— Va fi tatăl meu de-acum?

Hunter s-a înecat cu apa. Lara a ezitat înainte să-i răspundă. L-a mângâiat pe păr:

— Nu, Johnny.

— Dar de ce nu spune nimic? a întrebat copilul cu glas ascuţit, zgâriind nervii lui Hunter.

— Şşt, dragule, i-a şoptit ea. Cred că-l doare capul.

— Oh. Johnny s-a uitat în farfuria sa, unde rămăseseră

câteva firimituri. Şi a oftat. Oare ce face Mousie?

Lara i-a zâmbit, gândindu-se cum să-i distragă atenţia de la animalul pierdut.

— Ce-ar fi dacă ai vizita azi grajdurile? Ai putea mângâia caii, le-ai putea da câte un morcov…

— Oh, da! Feţişoara copilului s-a luminat. S-a dat jos grăbit de pe stiva de cărţi.

— Aşteaptă! i-a spus Lara, luându-i şervetul de la gât. O chem imediat pe Noemi, să te ajute să te speli pe mâini şi pe faţă.

— Dar m-am spălat şi ieri, i-a răspuns indignat copilul.

Lara a izbucnit în râs şi i-a şters obrajii lipicioşi cu şervetul.

— Trebuie să scapi de urmele de ciocolată înainte de a ajunge la grajduri, ca să nu atragi toate muştele din Market Hill.

După ce Johnny a plecat împreună cu Noemi iar servitorul i-a adus lui Hunter un pahar plin cu vârf cu băutura misterioasă, Lara şi-a îndreptat atenţia spre soţul ei.

— Ia loc, l-a poftit ea. Poate că o felie de pâine prăjită ţi-ar face bine…

— Dumnezeule, nu! Hunter s-a strâmbat doar gândindu-se la mâncare. A sorbit cu grijă din leac şi a lăsat paharul deoparte după ce a băut jumătate din el. S-a ridicat, s-a apropiat de geam şi s-a întors spre Lara, evitându-i însă privirea. Părea… ei bine, era imposibil să se simtă stânjenit pentru că băuse prea mult cu o seară înainte. Lara a respins imediat ideea. Bărbaţii care beau prea mult nu se simţeau niciodată ruşinaţi. De fapt, Hunter şi amicii lui considerau că a-ţi turna cât de multă băutură pe gât era un ritual masculin.

Lara îi studia profilul, curioasă. I-a făcut semn lacheului să se retragă, să-i lase singuri. S-a ridicat apoi şi s-a apropiat de bufet, încercând să pară lipsită de orice grijă. Tăcerea se adâncea între ei.

— Eşti foarte tăcut în dimineaţa asta, domnule, a spus ea. Sper că nu eşti tulburat din cauza celor… întâmplate

aseară. A roşit, aşteptând ca el să-i răspundă.

Câteva clipe mai târziu, el i s-a alăturat şi au privit amândoi fix platourile cu bunătăţi de pe bufet. A inspirat adânc şi a spus:

— Lara… legat de azi-noapte… Nu-mi amintesc prea bine ce… S-a prins cu putere de marginea bufetului iar degetele i s-au albit. Sper că… nu ţi-am făcut vreun rău, nu-i aşa?

Lara a clipit, uimită. Credea că o abuzase. Şi ce altceva putea să creadă, când se trezise în patul ei, cu hainele răvăşite?

Dar de ce era tulburat tocmai acum, când o făcuse de atâtea ori în trecut? L-a privit în ochi. Părea cuprins de remuşcări.

Era o ironie: Hunter nu se simţise niciodată câtuşi de puţin vinovat pentru că o rănise iar acum era ruşinat de ceva ce nu făcuse. Situaţia i s-a părut amuzantă de-a dreptul şi s-a întors să-şi ascundă faţa.

— Băusei prea mult, i-a răspuns ea încercând să nu-şi piardă aerul plin de demnitate. Sunt sigură că nu ai ştiut ce faci.

L-a auzit înjurând în barbă şi s-a abţinut cu greu să nu chicotească, dar umerii i se scuturau de râs.

— Nu plânge, te rog, i-a spus Hunter cu glas nesigur. Trebuie să mă crezi că nu am vrut…

Lara s-a întors spre el şi a văzut cu uimire adevărul.

— Nu s-a întâmplat nimic, i-a răspuns ea printre sughiţuri de râs. Ai adormit…

— Eşti o diavoliţă, a explodat Hunter, urmărind-o prin cameră. Dar se vedea clar că era uşurat. Prin ce m-ai făcut să trec în dimineaţa asta…

— Mă bucur, i-a răspuns ea satisfăcută, aşezându-se la capătul opus al mesei. Meritai să te necăjesc, după ce m-ai pus să îmbrac neglijeul acela îngrozitor.

Hunter a încercat să micşoreze distanţa dintre ei din câţiva paşi, dar Lara l-a evitat şi s-a retras în spatele unui scaun.

— Nu-mi pare rău că te-am pus să îmbraci neglijeul,

numai că nu mi te prea amintesc în el. Va trebui să-l îmbraci din nou.

— În niciun caz!

— Nu se pune, pentru că nu mi te amintesc îmbrăcată cu el.

— Îmi amintesc eu suficient de mult pentru amândoi. Nu am trăit niciodată ceva atât de umilitor.

Hunter a renunţat să o mai urmărească în jurul mesei. S-a sprijinit cu palmele desfăcute şi a privit-o cu ochi strălucitori.

— Erai frumoasă. Asta îmi amintesc.

Ea a încercat să nu se simtă flatată, dar era greu. Între ei se instalase o atmosferă surprinzător de confortabilă. Lara s-a aşezat la masă iar Hunter a privit locul plin de firimituri unde stătuse Johnny.

— I-ai spus băiatului că de aici încolo va locui la noi?

Ea a zâmbit.

— Nu a mai fost nevoie. A părut convins de asta de la început.

— E al naibii de norocos. Un alt copil aflat în situaţia lui ar fi luat calea orfelinatului sau chiar mai rău.

Lara a luat furculiţa în mână şi a început să se joace cu mâncarea rămasă în farfurie.

— Domnule, a început ea, aş vrea să discutăm ceva. M-am tot gândit la ce i s-a întâmplat lui Johnny, care a fost nevoit să trăiască într-o închisoare pentru că nu avea cine să se îngrijească de el şi… sunt convinsă că nu este singurul. Ceea ce s-a întâmplat la Holbeach se întâmplă cu siguranţă şi în alte închisori. Trebuie să mai existe şi alţi copii care trăiesc după gratii şi nu-mi imaginez o nenorocire mai mare…

— Opreşte-te. Hunter şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa ei, prinzându-i mâinile într-ale lui. A privit-o direct în ochi.

— Eşti o femeie miloasă, Lara. Dumnezeu ştie că nu vei avea pace până când nu te vei ocupa de soarta fiecărui orfan, fiecărui cerşetor, fiecărui câine abandonat. Dar nu poţi începe acum o cruciadă.

Lara şi-a tras mâinile dintr-ale lui, iritată.

— Dar nu ţi-am propus nimic!

— Încă.

— Deocamdată vreau doar să aflu dacă mai există şi alţi copii în situaţia lui Johnny. Mă gândeam să le scriu celor care se ocupă de închisori şi să-i întreb dacă adăpostesc copiii vreunor prizonieri. Mă tem însă că nu vor recunoaşte, mai ales dacă întrebarea vine din partea unei femei. A făcut o pauză şi l-a privit plină de speranţă.

— Vrei să aflu eu, s-a strâmbat Hunter. La naiba, Lara, am şi aşa mult prea multe de făcut.

— Aveai cândva o mulţime de relaţii în rândul politicienilor, a insistat Lara. Dacă le vei cere informaţii câtorva oficiali guvernamentali…

— În Anglia sunt cel puţin trei sute de închisori. Să presupunem că vom descoperi că există într-adevăr zece – douăzeci – o sută de copii ai căror părinţi au fost condamnaţi. Ce vei face atunci? îi vei adopta pe toţi?

Lara a clătinat din cap.

— Scoate-ţi ideile astea din minte, Lara.

— Nu pot, i-a răspuns ea cu înflăcărare. Nu pot avea inima împietrită, aşa ca tine. Nu voi avea linişte până când nu voi afla ce vreau. Voi merge pe la toate închisorile, dacă va fi nevoie.

— Să dea naiba să calci în vreuna!

— Nu mă poţi opri!

Se înfruntau din priviri iar Lara a simţit cum se înroşea violent. Dacă nu ar fi aflat cum să se descurce şi fără un soţ, dacă nu ar fi luat singură toate deciziile după plecarea lui în India, poate că acum l-ar fi lăsat pe el să hotărască. Dar acum nu mai suporta ideea de a fi controlată, de a i se impune ce să facă. Cuvinte îngrozitoare îi treceau prin minte: că şi-ar fi dorit ca el să fi rămas în India, sau pe fundul mării, sau în oricare alt loc, dar nu acolo, lângă ea. S-a abţinut însă, deşi ochii i se umpluseră de lacrimi.

I-a auzit vocea gravă:

— Eşti mult prea preţioasă pentru mine ca să te las să-ţi rişti un singur fir de păr din cap. Ca să nu fiu nevoit să te

leg de piciorul patului ca să te împiedic să vizitezi nenorocitele alea de închisori… îţi fac o propunere.

Uimită de accesul lui brusc de tandreţe, Lara şi-a plecat capul şi a început să deseneze cercuri concentrice pe fustă, cu vârful degetului.

— Nu mă interesează nicio propunere de-a ta. Nu mă mai îmbrac cu neglijeul acela, în veci!

— Uite cum facem, iubirea mea… Eu îţi obţin informaţiile pe care le doreşti iar tu îmi promiţi că nu te apropii de Holbeach sau de vreun alt loc asemănător. Iar după ce vei strânge toate datele te vei consulta cu mine înainte de a lua vreo hotărâre.

Lara a ridicat privirea şi a deschis gura să protesteze.

— Nu am avut nimic de obiectat când m-ai anunţat că Johnny va locui sub acelaşi acoperiş cu noi, i-a amintit el. Ai luat hotărârea de una singură, fără să-mi spui vreun cuvânt, iar eu nu ţi-am stat în cale pentru că am înţeles cât de mult îţi doreai asta. Dar pe viitor vom acţiona ca doi parteneri. Ne-am înţeles?

Larei nu-i venea să creadă că Hunter Cameron Crossland, cel de-al şaselea conte de Hawksworth, îi propunea să fie parteneri. În trecut, îi repetase mereu că ea nu era decât o prelungire a lui… o proprietate ca oricare alta.

— Ne-am înţeles, a murmurat ea şi l-a privit cu suspiciune. De ce zâmbeşti?

— Din cauza ta. O privea cu un interes pur masculin cu care ea începea uşor-uşor să se obişnuiască. Pun pariu că toată lumea te consideră blândă, dulce şi supusă. Dar nu eşti deloc aşa.

— Dar cum sunt?

Hunter a mângâiat-o pe gât iar buzele aproape că li s-au atins.

— Eşti o leoaică, i-a răspuns. I-a dat drumul fără să o sărute… lăsând-o să se lupte cu dezamăgirea.

* * *

Din hol răzbăteau suspinele unui copil. Hunter a încetinit pasul. L-a găsit pe Johnny aşezat pe jos, într-un

colţ. Nu plângea dar îşi trăgea nasul şi avea obrajii roşii.

— De ce stai aici? l-a întrebat Hunter uşor iritat. Nu avea deloc experienţă cu copiii, nu reuşea să le înţeleagă dorinţele sau nevoile.

— M-am rătăcit, i-a răspuns copilul, nefericit.

— Dar de ce nu este nimeni cu tine? Trebuia neapărat ca unul dintre servitori să aibă permanent grijă de el, altfel cine ştie în ce bucluc mai intra. Pentru că nu a primit niciun răspuns, Hunter a încercat din nou: unde vrei să mergi?

Copilul a ridicat din umeri.

— Trebuie să fac pipi.

Hunter a zâmbit.

— Şi nu găseşti baia? Haide, îţi arăt eu unde este. Vino cu mine.

— Nu pot să merg.

— Te duc eu în braţe. Dar să nu-ţi dai drumul pe tine, ai grijă. Hunter l-a luat pe sus şi a străbătut holul. Copilul era surprinzător de uşor şi îl privea cu ochi stranii, de un albastru-violet.

— Eşti însurat cu doamna? l-a întrebat Johnny, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

— Da.

— Când mă fac mare mă însor eu cu ea.

— Nu poate fi măritată cu doi bărbaţi în acelaşi timp, i-a răspuns amuzat Hunter. Cu mine ce vei face?

— Poţi să rămâi aici, i-a răspuns generos copilul. Dacă vrea şi doamna.

Hunter i-a privit feţişoara serioasă.

— Îţi mulţumesc.

— Eşti foarte înalt, i-a spus Johnny. Chiar mai înalt decât tata.

— Spune-mi, băiete… de ce a fost spânzurat tatăl tău?

— Tata era hoţ de buzunare. A omorât pe cineva… dar a fost un accident.

— Şi mama ta?

— Mama e în rai.

Băiatul nu avea deci pe nimeni. Un zâmbet inocent a

răsărit pe chipul copilului, care a părut să-i citească gândurile.

— Acum rămân cu voi, cu tine şi cu doamna, nu-i aşa?

Hunter începea abia acum să înţeleagă de ce Lara fusese atrasă de el.

— Da, rămâi cu noi, i-a răspuns fără vreo urmă de sarcasm.

Au ajuns în baia mică, cu apă curentă iar Hunter l-a lăsat jos, cu grijă.

— Ai nevoie de ajutor… sau te descurci?

— Mă descurc. Băiatul a păşit în baie şi l-a privit temător peste umăr: te găsesc aici când ies?

— Voi fi aici, i-a răspuns Hunter şi a rămas privind la uşa închisă. Copilul îl înduioşase, era ca un pui de raţă rătăcit printre lebede. Dar nici Hunter nu era vreo lebădă.

Nu avea să-i fie deloc uşor să trăiască alături de un copil care să-i amintească în fiecare zi de marea lui vulnerabilitate. Un hindus ar fi ridicat din umeri şi ar fi spus că era voia zeilor. Fiecare om este dator să se salveze singur, îi spusese cândva un om pe care-l considera un sfânt. Era o blasfemie – ar fi spus orice creştin – dar lui Hunter i se părea că aceste cuvinte aveau sens. Iar Johnny trebuia să ajungă să gândească la fel dacă voia să supravieţuiască în acest colţ de lume numit Anglia.

* * *

Căpitanul Tyler stătea în fotoliul din piele de lângă şemineu. Ţinea paharul cu coniac cu ambele mâini şi sorbea tacticos, ca un om care ştia să aprecieze micile desfătări.

Morland Manor era o casă mică dar bine întreţinută, aşezată pe vârful unui deal. Era târziu, iar atrăgătoarea lui soţie dormea deja. Era însărcinată, iar talia începuse să i se îngroaşe uşor.

Bucuria sosirii pe lume a primului său copil ar fi trebuit să-l umple de bucurie. Iar după întoarcerea în Anglia, lucru pe care îl aşteptase timp de opt ani, ar fi trebuit să se simtă împăcat. Dar mult-dorita pace părea să-l ocolească din cauza ultimelor evenimente.

— Naiba să te ia! a murmurat, ţinând strâns paharul. De ce nu ai rămas în India?

Atunci s-a întâmplat ceva tulburător… ceva la care ar fi trebuit să se aştepte, şi-a dat seama mai târziu. O siluetă întunecată şi-a făcut apariţia dintr-un colţ al camerei.

Prea uimit ca să reacţioneze, Tyler l-a privit pe contele de Hawksworth apropiindu-se de el.

— Pentru că aveam alte planuri, a răspuns încet Hunter.

Tyler nu şi-a pierdut calmul, deşi paharul a început să-i tremure în mâini.

— Eşti un nenorocit! i-a sopus. Numai tu ai fi putut îndrăzni să dai buzna în casa mea.

— Voiam să ne vedem între patru ochi.

Tyler a dat pe gât tot paharul cu coniac.

— Până aseară te-am crezut mort, i-a spus. Ce naiba cauţi în Anglia?

— Asta nu este problema ta. Am venit doar să te avertizez: nu te amesteca!

— Îndrăzneşti să-mi dai ordine? Tyler devenise stacojiu. Cum rămâne cu lady Hawksworth? Biata femeie are dreptul să afle…

— Mă ocup eu de ea, l-a întrerupt Hunter pe un ton ameninţător. Iar tu vei păstra tăcerea, Tyler… într-un fel sau într-altul. Merit asta, după câte am făcut pentru tine.

Tyler a părut să-şi înghită restul reproşurilor, mânat de un amar simţ al obligaţiei. Într-un final s-a înclinat, înfrânt.

— Poate că meriţi într-adevăr. Pleacă acum, pentru numele lui Dumnezeu! Îmi aminteşti lucruri pe care am încercat din greu să le uit.

Capitolul 12

Spre frustrarea Larei, răspunsul aşteptat nu a sosit nici în săptămâna care a urmat, nici peste două săptămâni. Aproape că le era recunoscătoare lui Possibility Smith şi armatei lui de meşteri care îi solicitau întreaga atenţie cu lucrările de renovare a casei. Când avea o clipă liberă îşi vizita prietenele din Market Hill sau mergea la orfelinat, dar marea majoritate a timpului i-l dedica lui Johnny, încercând să-l ajute să se obişnuiască cu noua lume în care intrase.

Şi, desigur, lui Hunter.

El se ocupa de afacerile familiei, lua parte la evenimente şi asculta necazurile arendaşilor săi în acelaşi timp, reuşea să se implice tot mai mult în comerţ, o strategie deloc ortodoxă pe care majoritatea aristocraţilor o ocoleau.

Un om avea un statut social cu atât mai ridicat cu cât se ţinea mai departe de preocupările mercantile şi se concentra în a fi doar un moşier. Dar Hunter demonstrase o deosebită dorinţă de a-şi sacrifica mândria de dragul lucrurilor practice.

Era soţul la care visase cândva Lara: responsabil, curtenitor, blând… prietenos. Iar acest ultim aspect o neliniştea cel mai tare.

Hunter îşi schimbase complet tactica şi părea să caute doar prietenia ei, nimic altceva. Părea să nici nu bage de seamă faptul că era femeie.

Existaseră vremuri în care pe Lara ar fi încântat-o o asemenea situaţie. Avea tot ce-i putea dărui un soţ: siguranţă, confort, companie – toate astea fără o relaţie fizică, atât de neplăcută.

Şi atunci de ce era mereu agitată? De ce se trezea în miez de noapte, dorindu-şi ceva ce nu ştia să numească? Tânjea după prezenţa soţului ei, ajunsese să inventeze motive să-l vadă. Şi de fiecare dată când erau împreună, Hunter îi arăta aceeaşi prietenie care o înnebunea, o făcea să scrâşnească din dinţi.

Lara nu-şi dădea prea bine seama ce îşi dorea de la el. Visa la săruturile lui, dar nu la acelea frăţeşti, din vârful buzelor, pe care i le dădea câteodată, ci la cele dulci, fără sfârşit, care să o facă să-şi piardă echilibrul.

Da, îi dorea săruturile. Dar nu era prea sigură că-şi dorea mai mult. Iar dacă îi permitea să doarmă cu ea, probabil că el ş-ar fi cerut drepturile, oricând ar fi avut chef. Era mai bine să lase lucrurile aşa cum erau. Dar de ce o trata Hunter ca pe o soră mai mică?

Într-un impuls de moment, Lara i-a trimis vorbă croitoresei să-i modifice rochiile pe care tocmai i le făcea şi să-i adâncească decolteurile cu cel puţin cinci centimetri.

Rochiile au sosit în sfârşit, un curcubeu pastelat din mătăsuri, voaluri şi muselină, cu bonete asortate împodobite cu flori, cu eşarfe din mătase, mănuşi, pantofi, evantaie din fildeş, hârtie şi dantelă.

Încântată de noile ei haine, Lara s-a îmbrăcat cu o rochie de un verde pal care îi evidenţia culoarea ochilor şi făcea ca pielea să-i strălucească. Sânii conturaţi de decolteul generos erau acoperiţi doar cu o eşarfă transparentă. Ştiind că Hunter era singur în bibliotecă, s-a dus la el. Doar era un gest de politeţe să-i mulţumească pentru generozitate, nu-i aşa?

Soţul ei era aşezat la birou. Îşi dăduse jos haina, îşi suflecase mânecile şi îşi desfăcuse gulerul, încercând să profite de orice adiere răcoroasă care ar fi pătruns în încăpere. I-a aruncat o privire scurtă şi un zâmbet neutru, apoi s-a concentrat din nou asupra hârtiilor. O secundă mai târziu, totuşi, a privit-o din nou – iar de data asta nu şi-a mai luat ochii de la ea.

— E nouă rochia? a întrebat pe un ton blând, deşi ştia prea bine că aşa era.

Lara a mai înaintat câţiva paşi.

— Îţi place?

Expresia lui nu s-a schimbat, dar degetele i s-au încleştat pe toc, ameninţând să-l frângă. Privirea lui o absorbea cu totul, înregistra fiecare detaliu, aluneca pe trupul ei.

— Materialul este foarte frumos, i-a răspuns, învăluind-o în căldura tonului său. Încă o mai dorea, şi-a spus Lara. Nu înţelegea prea bine de ce gândul acesta îi făcea atâta plăcere, dar aşa era.

I-a zâmbit provocator.

— Materialul este frumos? Atât ai de spus?

O luminiţă periculoasă i-a apărut în ochi.

— Ţi-aş fi făcut şi un compliment legat de croială, dar mi se pare că mare parte din corsaj lipseşte.

— Acum se poartă decolteurile foarte adânci, i-a răspuns ea.

Hunter şi-a reîndreptat atenţia spre dosarul deschis din faţa lui. Lara s-a apropiat şi s-a aplecat spre el, prefăcându-se interesată de ce era scris acolo. S-a aplecat şi mai mult, atingându-i braţul cu sânii. Întreg trupul i-a fremătat drept răspuns la acea atingere şi a ştiut că şi el a simţit acelaşi lucru. Hunter a inspirat adânc şi a scăpat tocul din mână, împrăştiind câţiva stropi de cerneală pe hârtie.

— Încerc să lucrez, a mârâit el. Nu pot gândi când îmi fluturi sânii prin faţa ochilor.

Rănită, Lara s-a tras un pas înapoi.

— Tu ai insistat să-mi fac câteva rochii. Am vrut doar să ţi-o arăt pe una din ele. Îmi venise o idee ridicolă, cum că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru ele.

Hunter a prins-o înainte ca ea să apuce să se îndepărteze şi mai mult. I-a învăluit talia cu braţul, apucând-o ferm de fese. A lipit-o de el, privind-o lacom.

— Rochia este foarte frumoasă, i-a spus. Şi tu eşti la fel. Dar mă doare chiar şi numai să te privesc.

— Te doare?

— Mă doare peste tot. A prins un capăt al eşarfei şi i-a lăsat-o să cadă la podea. Cu o bruscheţe care a uimit-o, şi-a îngropat faţa în decolteul ei, lipindu-şi buzele de adâncitura dintre sânii ei. Mă scoţi din minţi, i-a spus. Nu, nu te feri, lasă-mă să…

Lara a tresărit şocată atunci când buzele lui i-au găsit sfârcul prin materialul delicat.

— Opreşte-te!

A eliberat-o cu un oftat, fără ca privirea lui să o părăsească vreo clipă.

— Ai ştiut foarte bine ce faci atunci când ai venit la mine îmbrăcată aşa. Nu da vina pe mine. Eu doar ţi-am căzut în cursă.

— Nu încercam să te provoc, i-a răspuns ea. Poate că-mi doream un sărut sau doar un compliment, dar…

— Nu mă pot opri după un sărut. La naiba, chiar crezi că mie mi-e uşor să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu tine şi să nu te pot atinge?

Lara îl privea tot mai uimită şi mai ruşinată. Se înşelase asupra lui, nu înţelesese că el încă o mai dorea, că-i era greu să trăiască alături de ea.

— Vreau să fac dragoste cu tine, a continuat el pe un ton uşor răguşit. Vreau să te văd goală, să te sărut peste tot… să mă implori să mă opresc. Să mă trezesc dimineaţa ţinându-te în braţe. Să-ţi aud vocea spunându-mi… S-a oprit, stăvilindu-şi cuvintele.

Lara nu mai ştia ce să spună.

— Îmi pare rău, a murmurat. Nu credeam că mă mai doreşti încă.

— Îţi dau un indiciu. A prins-o din nou în braţe şi i-a pus mâna dreaptă între picioarele lui. Ignorându-i protestele, a făcut-o să-i cuprindă în palmă bărbăţia întărită. Cu cealaltă mână o ţinea strâns lipită de el. Asta mi se întâmplă ori de câte ori mă aflu în aceeaşi încăpere cu tine. Este cel mai bun semn că încă te doresc.

Amintirile experienţelor trecute au părut să întunece mintea Larei. Nici nu se putea gândi la bărbăţia lui altfel decât ca la o armă. Nu-i era deloc greu să-şi amintească felul cum se împingea în ea provocându-i durere şi lăsând-o apoi înfrântă, umilită. Aşa ceva nu va mai trăi niciodată.

— Nu mă interesează părţile tale intime, i-a spus aproape înecându-se. A încercat să-şi elibereze mâna dar el nu a lăsat-o.

— Sunt bărbat, nu eunuc. Nu te pot atinge şi săruta fără să te am. Şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului ei, făcând-o

să se înfioare. Lasă-mă să vin la tine la noapte. Am încercat să fiu răbdător, dar nu mai pot.

Cu ochii în lacrimi, Lara a reuşit într-un final să se desprindă şi să se îndepărteze câţiva paşi.

— Îmi pare rău. Nu pot. Nu pot, nu ştiu de ce. Te rog, du-te la lady Carlysle.

Să audă numele fostei lui amante a fost prea mult pentru el. A privit-o cu dispreţ:

— Poate că o s-o fac.

Lara a rămas nemişcată, ca o statuie, iar el s-a dus la birou şi a înşfăcat o scrisoare.

— À propos, i-a spus, tocmai ce am primit o scrisoare de la lordul Newmarsh care este membru al comisiei parlamentare pentru investigarea închisorilor. Ai aici informaţiile pe care le doreai.

A aruncat scrisoarea spre ea iar Lara a încercat să o prindă. Hârtia i-a alunecat printre degete şi a căzut pe jos.

În timp ce se pregătea să iasă din cameră, Hunter a mai privit-o o dată peste umăr.

— Du-te să-i ajuţi pe cei necăjiţi.

Lara a ridicat scrisoarea şi s-a întors spre uşa pe care el tocmai o trântea cu zgomot.

— Ce ticălos! şi-a spus, dar se simţea vinovată. Hunter avusese dreptate – ea ştiuse încă de la început ce făcea. Îşi dorise ca el să o admire. Dar ce o făcuse să-l provoace astfel, dacă nu-şi dorea să se culce cu el? De ce nu reuşea să-l lase în pace şi să se bucure de relaţia distantă dar plăcută dintre ei?

Simţea o nevoie copleşitoare să facă pace cu Hunter dar era convinsă că la acel moment el avea de gând să accepte o singură scuză din partea ei, şi anume să împartă patul cu el.

Lara s-a aşezat oftând. A atins uşor spătarul din piele, care părea să-i păstreze căldura trupului. Dacă închidea ochii putea chiar să-i simtă parfumul cu un iz de lemn de santal, proaspăt şi exotic în acelaşi timp.

— Îmi pare rău, a murmurat, deşi nu mai avea cine să o audă. Îi părea rău că nu era ca alte femei pentru care

intimitatea cu un bărbat nu însemna mare lucru, îi părea rău pentru Hunter care îşi dorea mai mult decât îi putea dărui ea. Se simţea copleşită de remuşcări şi de singurătate. A plecat capul şi a început să citească scrisoarea.

* * *

Hunter a plecat călare, fără să spună unde se ducea. A lipsit toată după-amiaza şi seara. Lara l-a aşteptat în salon, ghemuită pe sofaua îmbrăcată în catifea. Îşi acoperise genunchii cu pătura cu pătrate roşii şi albastre pe care i-o împletiseră fetele de la orfelinat. Servitoarele încercaseră să i-o înlocuiască de trei ori cu altele, cu broderii elegante, dar Lara o ceruse înapoi pe aceasta, de fiecare dată.

— Îmi place cea cu roşu şi albastru, i-a spus ea lui Naomi care o privea nedumerită. Ştiu că nu este perfectă, dar fiecare ochi sărit, fiecare nod stângaci îmi aminteşte de copiii care au lucrat-o.

— Eu una nu mi-aş dori nimic din ce-mi poate aminti de vremurile când aţi fost alungată de rude, a îndrăznit Naomi să comenteze, privind cu dispreţ spre pătură. Au fost vremuri negre pentru noi toţi.

— Eu nu doresc să le uit. Lara a împăturit cu grijă pătura. Am învăţat multe lucruri importante atunci. Şi am devenit mai bună, cel puţin aşa sper.

Naomi i-a zâmbit:

— Aţi fost întotdeauna o comoară. Noi toţi credem asta.

— Dar despre lordul Hawksworth ce credeţi? a întrebat Lara. Îl plac mai mult servitorii acum, după ce s-a întors, sau din contră?

Naomi s-a încruntat gânditoare înainte de a-i răspunde.

— A fost dintotdeauna un stăpân bun. Dar acum e mai atent cu noi, servitorii. A trimis după doctor când a văzut că mâna unei cameriste se infectase, l-a lăsat pe George să-şi invite logodnica să ia ceaiul cu noi, la bucătărie, în ziua lui liberă… înainte nu ar fi făcut aşa ceva.

Gândurile Larei au fost întrerupte de bătăile pendulei din hol. S-a întins somnoroasă pe sofa, hotărâtă să se retragă la culcare. În clipa aceea, o siluetă întunecată a

trecut prin cadrul uşii, oprindu-se să vadă de unde venea lumină.

Era Hunter, bineînţeles. Avea hainele în dezordine. Băuse, dar nu era beat. A intrat în încăpere arborând zâmbetul unui ştrengar care făcuse o năzbâtie şi se mândrea cu asta.

Lara şi-a strâns genunchii la piept.

— Sper că acum te simţi mai bine, i-a spus sec. După cum miroşi a tutun, băutură şi parfum greu, înţeleg că ai găsit vreo femeie uşoară care să-ţi satisfacă nevoile.

Hunter s-a oprit în faţa ei, zâmbindu-i ironic.

— Pari foarte interesată să afli unde am fost, deşi nu eşti la fel de interesată de părţile mele intime.

— Sunt doar bucuroasă că mi-ai ascultat sfatul şi ţi-ai căutat o femeie.

— Am fost să beau ceva cu Lonsdale şi alţi prieteni. Au fost şi femei, dar nu m-am tăvălit cu niciuna.

— Ce păcat! a spus Lara, simţindu-se însă uşurată. Chiar mi-aş dori să-ţi faci o amantă şi să mă scuteşti de atenţiile tale.

— Adevărat? a întrebat-o pe un ton înşelător. Atunci de ce m-ai aşteptat?

— Nu te aşteptam… Nu puteam să dorm. Mă gândesc într-una la scrisoarea lordului Newmarsh şi la copiii aflaţi în condiţii groaznice, aşa cum era şi Johnny…

— Sunt doisprezece, a întrerupt-o el. Sunt doisprezece cu toţii. Şi-a arcuit o sprânceană. Iar acum bănuiesc că vei dori să faci ceva pentru ei.

— Discutăm mâine, când vei fi mai bine dispus.

— Câteva ore de odihnă nu-mi vor schimba dispoziţia. Hunter s-a aşezat lângă ea pe sofa întinzându-şi picioarele şi i-a făcut semn să continue.

Lara a ezitat puţin. Ceva în expresia lui o intriga: era atent, ca un animal de pradă. Aştepta o ocazie şi avea să profite imediat de ea. Nu-şi dădea seama ce-i trecea lui prin minte, dar era sigură că nu i-ar fi plăcut ce ar fi aflat.

— Sunt convinsă că şi închisorile ar dori ca acei copii să fie luaţi de acolo dacă cineva ar oferi o alternativă

potrivită, a început Lara, măsurându-şi cu grijă cuvintele.

Hunter s-a mulţumit să dea din cap.

— M-aş fi gândit să-i aduc la orfelinatul din Market Hill, a continuat ea. Dar este prea mic. Doisprezece copii… Locul ar trebui mărit, ar trebui să mai angajăm personal, să facem rost de mai multă hrană, de mai multe haine… nu este deloc uşor. Aş fi vrut să avem posibilităţile financiare pentru a…

— Dar nu le avem, a întrerupt-o el. Cel puţin nu acum.

— Sunt conştientă de asta. Lara şi-a dres glasul şi şi-a netezit cu grijă faldurile fustei. Tocmai de aceea trebuie să găsim fonduri din alte surse. De la prieteni şi cunoştinţe. Nu ar trebui să fie prea greu. Adică… dacă am organiza ceva în beneficiul orfanilor…

— La ce te gândeşti?

— La un bal. Unul grandios. L-am putea folosi şi ca ocazie… să-ţi urăm bun-venit. S-a chinuit din răsputeri să nu clipească sub privirea lui de oţel.

Era o idee bună, de fapt. Lumea bună murea de curiozitate să-l vadă pe lordul Hawksworth, cel care se întorsese în mod misterios acasă şi să-i asculte incredibila poveste. Aşa că s-ar fi înghesuit să ia parte la bal. Deja la Londra se discuta numai despre el iar balul avea să fie cu siguranţă evenimentul sezonului.

— Înţeleg că ai de gând să mă afişezi în faţa tuturor ca pe un monstru cu două capete, la târg, numai ca orfanii tăi să aibă ceva de câştigat.

— Nu e aşa, a protestat Lara.

— Ba chiar aşa va fi. S-a ridicat încet şi a fixat-o cu privirea lui fantomatică. După tot ce am avut de îndurat, acum trebuie să fac faţă unei seri de întrebări şi de priviri cercetătoare din partea unor neisprăviţi. Şi pentru ce?

— Pentru copii, i-a răspuns cu sinceritate Lara. Oricum va trebui să dai ochii cu toţi, mai devreme sau mai târziu. De ce să nu o faci acum? De ce să nu trăieşti satisfacţia de a fi salvat doisprezece copii care merită şansa de a duce o viaţă decentă?

— Mă supraestimezi, scumpa mea. Eu nu am nimic

caritabil în mine. Nu stau treaz nopţile gândindu-mă la orfani sau cerşetori. Am văzut mult prea mulţi. Şi nu vor dispărea niciodată. N-ai decât să salvezi o mie, zece mii, vor apărea mereu alţii.

— Nu te înţeleg, i-a spus Lara clătinând din cap. Cum poţi fi atât de atent cu servitorii tăi şi să fii atât de lipsit de inimă cu cei din afară?

— Nu-mi pot permite să am grijă decât de cei care se află sub acoperişul meu. Restul lumii se poate duce la naiba, din partea mea.

— Se pare că nu te-ai schimbat deloc. Dezamăgirea o copleşea. Eşti la fel de lipsit de inimă cum erai cândva. Nu ştiu de ce am crezut că mă vei lăsa să-i ajut pe acei copii…

— Eu nu ţi-am interzis să dai acel bal. Voiam doar să-ţi spun care sunt condiţiile mele.

— Ce condiţii? a întrebat ea, îngrijorată.

— Întreabă-mă mai bine de ce nu m-am dus cu niciuna din acele târfe, în seara asta, i-a spus Hunter. Aş fi putut să o fac, să ştii. Era una cu sânii cât pepenii care-şi tot băga limba în urechea mea…

— Nu vreau să ştiu nimic din toate astea.

— Lonsdale şi ceilalţi le înghesuiseră deja pe femeile acelea – dar eu am plecat, m-am întors acasă, la tine. Şi ştii de ce? Hunter a zâmbit amar. Pentru că prefer să stau la uşa ta şi să tânjesc după tine, în timp ce tu dormi singură în patul tău. Pentru că a te ţine de mână, a-ţi inspira parfumul sau aţi auzi vocea mi se pare mai excitant decât dacă m-aş culca cu o sută de femei.

— Mă doreşti numai pentru că mă consideri o provocare.

— Te doresc pentru că eşti dulce şi pură şi inocentă, i-a spus el răguşit. În ultimii ani am văzut lucruri pe care nici nu ţi le poţi imagina… Am făcut lucruri pe care niciodată… A oftat. Am nevoie de câteva ore de pace. De plăcere. Am uitat cum e să fii fericit, asta dacă am ştiut vreodată. Vreau să dorm în patul meu, lângă soţia mea şi al naibii să fiu dacă mi se pare că asta ar fi vreo crimă.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Lara uimită. Ce ţi s-a întâmplat acolo, în India?

El a clătinat din cap iar faţa i-a devenit o mască.

— Nu mai contează. După cum stau acum lucrurile, am ajuns să mă târguiesc pentru o noapte cu tine – şi voi fi al naibii de fericit când se va întâmpla.

— Dacă tu crezi că mă voi culca cu tine în schimbul… Făcuse ochii mari. Doar nu vrei să spui că nu-mi vei da voie să organizez balul dacă nu…

— Exact asta vreau să spun. Fă toate aranjamentele, invită o mie de persoane, dacă vrei. Sunt sigur că eforturile tale vor stârni admiraţie şi că orfanii îţi vor fi recunoscători. Toată lumea va fi mulţumită. Inclusiv eu. Pentru că în noaptea balului, la ora unu, vei merge cu mine în dormitor şi mă vei lăsa să fac ce vreau cu tine.

— Chiar nu te poţi gândi la nimic altceva decât la tine? Lara era roşie ca focul. Cum îndrăzneşti să te foloseşti de nenorocirile unor copii ca să mă determini să mă culc cu tine?

— Sunt disperat. I-a zâmbit ironic. Ne-am înţeles, dragostea mea?

Ea nu i-a răspuns.

— Nu e ca şi cum n-ai mai fi făcut-o până acum, i-a reamintit el.

— Dar nu mi-a plăcut deloc.

— Şi totuşi ai supravieţuit, a remarcat el, scurt. A rămas pe loc, aşteptând împietrit, ca un bloc de granit.

Ea nu avea ce spune, nu avea ce contraofertă să-i facă. Era un măgar înfumurat! Cum îndrăznea să transforme o cauză nobilă într-o modalitate de a găsi satisfacţie sexuală? Ar fi vrut să-l poată refuza, să-i poată spune că nimic pe lumea aceasta nu ar face-o din nou a lui. Dar gândul la cei doisprezece copii care sufereau… gândul că ar fi putut face atât de multe pentru ei… era mai mult decât putea suporta.

Era oare chiar atât de groaznic dacă petrecea o noapte în patul lui Hunter? El avea dreptate: supravieţuise de fiecare dată. Reuşise să ignore orice emoţie, orice sentiment sau senzaţie şi să se concentreze pe alte lucruri, ignorând ce se întâmpla cu ea.

— Bine, a spus cu tristeţe. În noaptea balului. O singură dată. După care… Şi-a căutat cuvintele. După care te poţi duce în iad!

— Sunt deja acolo, i-a răspuns el. Tot ce-mi doresc este o noapte în care să uit de toate.

Hunter şi-a părăsit soţia, reuşind cu greu să ajungă în camera lui. Şi-a scos doar ghetele şi s-a urcat în pat complet îmbrăcat. Creierul îi funcţiona greu, în parte din cauza băuturii dar şi din cauza emoţiilor încercate. Se aşteptase să aibă un sentiment de triumf dar nu simţea decât uşurare, îşi imagina că o ţinea pe Lara în braţe, că făcea dragoste cu ea, că se cufunda în dulceaţa sufletului ei.

— Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, a murmurat el, cu buzele lipite de pernă. Îţi mulţumesc.

* * *

— Nu pot să cred! Rachel făcuse ochii mari de uimire. N-am mai auzit ca un bărbat să negocieze astfel cu soţia lui. Am auzit de diverse aranjamente pe care le fac bărbaţii cu amantele lor, dar… Mi se pare foarte ciudat.

— Este extrem de ciudat, a fost de acord şi Lara. Ştiam că sunt văduvă, credeam că voi fi scutită pentru totdeauna de atenţiile atât de neplăcute din partea bărbaţilor şi mă trezesc nevoită să mă culc din nou cu Hunter. S-a ghemuit în fotoliu şi a privit spre foc, cuprinsă de amărăciune. Se aflau în salonul lui Rachel, luxos mobilat. Şi mi se pare cu atât mai cumplit cu cât mă anunţă cu atât de mult timp înainte.

Rachel o privea compătimitor.

— Ai de gând să-ţi ţii promisiunea?

— Bineînţeles că nu, s-a grăbit Lara să-i răspundă. Vreau să mă ajuţi să concep un plan. De asta am venit în vizită la tine.

Flatată la gândul că sora ei mai mare punea atât de mult preţ pe opinia ei, Rachel a lăsat deoparte lucrul de mână şi s-a concentrat asupra problemei.

— Ai putea încerca să devii neatrăgătoare sau să iei pojar de la cineva şi să speri că ţi se va întinde şi pe faţă.

Lara a strâmbat din nas.

— Ideea nu mă încântă prea mult.

— Ai putea să te prefaci bolnavă.

— Dar nu va dura o veşnicie.

— Poate că reuşim să-l facem impotent. Să-i dăm să bea o fiertură, ceva.

Lara nu era deloc convinsă.

— Nu vreau să risc să-i fac vreun rău.

— Hmm. Rachel a luat o panglică albastră şi a început să o înfăşoare pe deget. Poate că ar trebui să i te dăruieşti o dată şi să termini cu asta.

— Nu mă pot lăsa folosită astfel. Nu sunt proprietatea lui.

— Nu sunt de acord cu tine, Larissa. Nu ştiu de unde-ţi vin ideile astea. Lordul Hawksworth este soţul tău, îi aparţii. Ai jurat în faţa lui Dumnezeu să-l asculţi.

— Dar l-am ascultat. M-am purtat exact aşa cum a dorit, am frecventat doar oamenii pe care îi agrea. I-am cerut permisiunea pentru orice. I-am tolerat adulterul şi l-am primit mereu în patul meu. Dar după ce a plecat în India, după cei trei ani în care nu am ţinut cont decât de mine… nu mă mai pot întoarce la ce a fost.

— S-ar putea să fii nevoită, a şoptit Rachel. Asta dacă nu punem la punct în plan bun.

Un timp, au tăcut amândouă. Într-un final, Lara a fost cea care a vorbit:

— Singurul lucru la care mă pot gândi este să găsim o femeie pe care să o dorească mai mult decât pe mine. Să fie atât de absorbit de noua lui descoperire încât să uite de înţelegerea noastră.

— Dar… nu ţi-a spus că doar pe tine te vrea?

— Nu a vorbit serios, i-a răspuns scurt Lara. Ştiu prea bine că Hunter nu se poate mulţumi cu o singură femeie. Îi place varietatea.

— Şi care să fie femeia pe care să o găsească irezistibilă?

— Este partea cea mai uşoară, i-a răspuns Lara şi s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de geam. A privit afară, la

perdelele de ploaie care cădeau din cer. Ştii, Rachel, cred că planul acesta are toate şansele să funcţioneze.

Capitolul 13

Drumurile se acoperiseră cu noroi atunci când Lara a plecat de la reşedinţa familiei Lonsdale. Trăsura grea trasă de patru cai înainta cu greu printre pajişti, ferme şi garduri cu ţepi, ridicate pentru a împiedica animalele să rătăcească de colo-colo. Picăturile de ploaie loveau cu putere acoperişul trăsurii, de parcă cineva ar fi turnat găleţi întregi de apă.

Îngrijorată pentru soarta cailor şi a echipajului, Lara îşi dorea să-şi fi amânat vizita până când vremea se îmbunătăţea. Nu ar fi trebuit să se aventureze afară pe o asemenea vreme, dar cine s-ar fi aşteptat la un asemenea potop?

Roţile se târau pe drum, adâncindu-se tot mai mult în noroiul moale în timp ce caii se luptau din răsputeri să înainteze. La un moment dat, trăsura s-a înclinat şi s-a aşezat pe diagonală, aruncând-o pe Lara într-un colţ. Ea s-a ridicat şi s-a luptat să ajungă la uşă, întrebându-se ce se întâmplase.

Uşa s-a deschis şi chipul vizitiului s-a zărit printre picăturile de ploaie.

— V-aţi lovit, doamnă?

— Nu, sunt bine, i-a răspuns ea. Dar tu, George? Şi domnul Colby?

— Suntem bine, doamnă. Am dat peste o groapă mare şi trăsura s-a înţepenit. Domnul Colby spune că n-am fi foarte departe de Market Hill, totuşi. O să desham un cal şi o să mă duc doar eu la Hawksworth Hall, să aduc o trăsură mai uşoară. Domnul Colby va rămâne aici.

— Mi se pare un plan bun. Mulţumesc, George. Te rog să-i spui domnului Colby să vină înăuntru, să aşteptăm împreună. I-ar fi mult mai confortabil.

— Da, doamnă. Servitorul a închis uşa, s-a sfătuit cu vizitiul şi s-a reîntors un minut mai târziu. Domnul Colby spune că ar prefera să rămână afară. Are manta de ploaie şi umbrelă, aşa că nu se va uda prea tare. Se teme însă de

toţi nelegiuiţii care ar putea să treacă pe drum.

— Foarte bine, i-a spus Lara aşezându-se mai comod. Probabil că vizitiul se temea mai mult pentru reputaţia ei decât pentru siguranţă. Spune-i domnului Colby din partea mea că este un gentleman.

— Da, doamnă.

Ploaia continua să lovească cu putere trăsura. Picături mari, agresive, loveau din toate părţile iar fulgerele brăzdau cerul, urmate de tunete puternice care o făceau pe Lara să tresară.

— Ce aventură nefericită! a spus cu glas tare, sperând ca nici George şi nici domnul Colby să nu se îmbolnăvească după ce se udaseră până la piele. Doar ea era de vină dacă se întâmpla asta.

Aşteptarea părea nesfârşită. Într-un târziu a auzit că se apropia cineva. S-a apropiat de uşă şi a dat să o deschidă, să privească afară. Chiar în clipa aceea uşa s-a deschis larg iar vântul şi ploaia rece au pătruns înăuntru. Lara s-a refugiat în colţul opus şi a văzut apărând o siluetă imensă, întunecată.

Bărbatul înfăşurat într-o haină lungă, gri şi-a dat jos pălăria. Era Hunter, care îi zâmbea în ciuda picăturilor de ploaie care îi alunecau pe obraji.

— Am crezut că e vreun tâlhar! a exclamat Lara.

— Ar fi fost prea romantic, i-a răspuns el. E doar soţul tău.

Un soţ curajos şi imprevizibil, ca un tâlhar, şi-a spus ea.

— Nu trebuia să vii după mine pe o asemenea vreme, domnule. Puteau să mă aducă acasă servitorii.

— Oricum nu aveam altceva mai bun de făcut. Deşi tonul lui era indiferent, o privea intens iar Lara şi-a dat seama că-şi făcuse griji pentru ea. Inima a început să-i bată cu putere.

A căutat sub banchetă şi a scos o pereche de saboţi. Doar aşa îşi putea proteja cât de cât tivul rochiei, ca să nu o distrugă. Hunter i-a privit cu scepticism.

— Nu ai nevoie de ei.

— Ba da. Altfel mă umplu de noroi.

El a izbucnit în râs.

— În clipa asta, eu sunt în afundat până la glezne în noroi. Iar tu te-ai afunda până la genunchi. Lasă-i deoparte şi vino încoace.

Lara l-a ascultat fără prea mare tragere de inimă. Şi-a legat panglicile bonetei şi l-a întrebat:

— Nu ai adus o trăsură?

— Să risc să se împotmolească şi ea? A luat-o în braţe şi a purtat-o prin ploaie. Lara şi-a lipit fruntea de umărul lui, încercând să se apere de stropii care îi biciuiau faţa. L-a văzut pe domnul Colby ţinând frâiele calului lui Hunter şi aşteptându-i. Hunter a aşezat-o în şa de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg, după care s-a urcat în spatele ei. Şaua era alunecoasă, fără vreun mâner de care să se poată ţine. A simţit cum începea să alunece şi s-a încordat, dar un braţ puternic a prins-o imediat.

— Relaxează-te, i-a spus el lipindu-şi buzele de urechea ei. Chiar credeai că te las să cazi?

Lara nu i-a putut răspunde. Clipea des, orbită de ploaie, tremurând de frig, deşi era înfăşurată în pelerină. Cu o singură mână, Hunter şi-a scos haina şi a înfăşurat-o, ca pe un cocon. Căldura trupului lui a încălzit-o iar tremurul de disconfort s-a transformat într-unul de plăcere. A inspirat adânc, umplându-şi nările cu mirosul de lână udă şi de bărbat.

L-a cuprins pe după talie, simţindu-se în siguranţă. Boneta ei îl încurca vizibil, aşa că a tras nerăbdător de una din panglici şi a aruncat-o cât-colo în timp ce calul îşi începea galopul.

Lara s-a ivit din haina lui, indignată:

— Era preferata mea… O pală de stropi i-a lovit faţa şi s-a adăpostit din nou sub haina lui. Mai călărise o singură dată aşa, când era copil iar tatăl ei o luase cu el până la magazinul din sat, de unde îi cumpărase o panglică pentru bonetă. Tata i se păruse mare şi puternic, capabil să-i rezolve toate problemele. Pe măsură ce se mărise, tatăl ei căpătase proporţii mai mici, mai umane şi se îndepărtase cu totul de fetele lui după ce ele se măritaseră. Ca şi cum

nici ea şi nici Rachel nu mai erau responsabilităţile lui.

Lordul Hawksworth este soţul tău, îi răsunau în urechi cuvintele lui Rachel. *Îi aparţii…*

Simţea braţul ferm al lui Hunter susţinând-o, îi simţea coapsele mişcându-se ca să strunească armăsarul. Stomacul i s-a strâns la gândul că era complet la cheremul acestui bărbat masiv ce părea invulnerabil. Îi promisese că va fi blând cu ea… dar atunci când un bărbat era mânat de dorinţă, judecata i se întuneca.

Cu aceste gânduri nefericite în minte, apropierea de trupul lui Hunter nu i se mai părea deloc plăcută, aşa că s-a foit. De undeva de deasupra capului l-a auzit întrebând-o ceva, dar din cauza zgomotului făcut de copite nu a reuşit să audă ce anume.

De ce venise chiar el după ea? Altă dată nu ar fi considerat că merita să-şi bată capul cu ea. Iar comportamentul lui din ultimele zile o nedumerea… felul în care se târguise pentru favorurile ei, fără să-i impună nimic… amestecul de ironie şi drăgălăşenii care ascundea adevăratele lui sentimente… iar acum îi sărise în ajutor, deşi nu era neapărată nevoie. Ca şi cum îi cerşea favorurile. Dar de ce să-i facă oare curte, când ştia că se va culca oricum cu ea peste o lună?

Lara era asaltată de atâtea întrebări fără răspuns că nici nu a realizat că erau deja pe aleea care ducea la Hawksworth Hall.

S-au oprit în faţa uşii iar servitorii s-au grăbit să iasă cu umbrele. Un valet a condus-o până în holul de la intrare, Naomi s-a grăbit să-i ia pelerina udă iar doamna Gorst a trimis imediat două cameriste să-i pregătească baia. Lara tremura în rochia udă, privindu-l pe Hunter cum îşi scotea haina şi pălăria.

Şi-a şters obrajii uzi şi şi-a trecut mâna prin păr, după care i-a zâmbit. Propriile sentimente o nedumereau. El era adversarul ei, dar şi protectorul ei. Îi dorea trupul şi era foarte posibil ca, urmărind asta, să-i frângă inima. Fără să ţină seama că putea fi văzută de vreun servitor, Lara s-a apropiat temătoare de el.

— Îţi mulţumesc, i-a spus. Înainte ca el să-i poată răspunde, s-a ridicat pe vârfuri, şi-a lipit palmele de pieptul lui şi l-a sărutat pe obrazul bine bărbierit.

Hunter nu s-a mişcat. Sărutul ei fusese unul cast, dar când s-a dat înapoi ea i-a surprins privirea intensă.

— Pentru un sărut ca acesta aş traversa Canalul înot, i-a spus el şi s-a îndreptat spre bibliotecă.

Lara se cufundase până la gât în cada mare din alamă şi închisese ochii, mulţumită. Căldura îi pătrundea în oase iar aroma fină de levănţică pe care Naomi i-o presărase în apă se ridica în aer. Câteva şuviţe îi alunecaseră din coc şi atârnau în apă.

Cineva a intrat în cameră fără să bată la uşă.

— Oh, domnule, a auzit-o pe Naomi întâmpinând vizitatorul. Lady Hawksworth nu se simte prea bine…

Hunter a intrat şi s-a oprit când şi-a văzut soţia în cadă.

— Credeam că ai terminat deja, i-a spus privind-o fără să clipească.

— Nu, după cum vezi, i-a răspuns Lara încercând să folosească un ton demn. Naomi, te rog să-l conduci pe domnul afară.

— Nu mai avem nevoie de serviciile tale, Naomi, i-a spus Hunter cameristei. Mă ocup eu de soţia mea. Ce-ar fi să te duci jos şi să bei un ceai? Să te odihneşti puţin? Ia-ţi liber restul după-amiezii.

— Nu pleca, a început Lara să spună, încruntată, dar era deja prea târziu.

Naomi a acceptat chicotind invitaţia şi a dispărut imediat, lăsându-i singuri pe cei doi. Uşa s-a închis fără zgomot în urma ei.

Lara i-a aruncat soţului ei o privire încărcată de reproşuri.

— De ce ai făcut asta?

El i-a ignorat întrebarea.

— Ai ochi de sirenă, i-a spus. De un verde dulce, deschis. Frumoşi.

— Ştiam că e doar o chestiune de timp până să dai buzna peste mine, în baie, i-a spus Lara încercând să

păstreze un ton calm, în ciuda bătăilor puternice ale inimii. Nu ai pic de ruşine. Mi-am dat seama de asta de când m-ai obligat să mă îmbrac cu neglijeul acela. Hunter a zâmbit ironic.

— Se pare că am fost descoperit. Dar nu mă poţi învinovăţi pentru asta.

— De ce nu?

— După mai bine de un an de abstinenţă, un bărbat trebuie să-şi găsească plăcerea în ceva.

— Ai putea să-ţi consumi energia pe ceva mai productiv, i-a spus Lara văzându-l cum se apropia de ea. Să-ţi găseşti un hobby… să colecţionezi ceva… să joci şah.

Ochii lui străluceau.

— Dar am deja un hobby, doamnă.

— Care ar fi acesta?

— Să te admir pe tine.

Ea a clătinat din cap, zâmbind slab.

— Dacă nu ai fi atât de enervant, ai fi de-a dreptul fermecător.

— Şi n-aş fi deloc enervant dacă tu nu ai fi atât de frumoasă. Dar am de gând să te sâcâi adesea iar într-o bună zi vei ajunge să-ţi placă asta. A mai făcut un pas în direcţia ei. Acoperă-te – mă apropii.

Lara s-a gândit să se acopere sau să ţipe sau să-l stropească… dar nu a făcut nimic din toate astea. A rămas întinsă în cadă, ca un sacrificiu păgân. Hunter nu părea să se uite foarte atent la ea, dar Lara ştia că-i înregistra fiecare detaliu al trupului care strălucea în apa parfumată.

— Ce vrei? l-a întrebat, cu obrajii arzând. Dacă Hunter o scotea acum din cadă, dacă o lua în braţe şi o ducea în pat… ea nu era foarte sigură că i s-ar fi împotrivit. O parte din ea îl dorea. O parte din ea voia să se piardă în el… iar gândul acesta nu o speria atât de mult cât ar fi trebuit.

Hunter părea să respire cu greutate. A întins mâna după mâna ei:

— Uite. Este pentru tine.

A simţit cum îi strecura un obiect mic în palmă. Degetele i s-au strâns în jurul lui.

— Puteai să aştepţi până ce-mi termin baia.

— Şi să nu te văd aşa? A râs şi s-a dat câţiva paşi înapoi, părând să nu aibă prea mare încredere în el însuşi.

Lara a deschis palma şi a privit la inelul din aur care susţinea un diamant imens. Apa făcea ca piatra să strălucească şi mai tare.

— Oh, a spus ea privind inelul. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Nu ai avut inel de logodnă, din câte-mi amintesc, i-a spus în treacăt Hunter.

Lara continua să se holbeze la piatra strălucitoare din palmă.

— Dar… este oare înţelept să cumperi aşa ceva în circumstanţele date?

— Ne putem permite, i-a răspuns el scurt. Părea iritat. Lasă aceste griji în seama mea. Dar dacă nu-ţi place îl putem schimba oricând cu un altul.

— Nu, nu… E minunat. Lara şi-a pus inelul pe deget. Piatra avea pe puţin patru carate. Inelul i s-a potrivit perfect pe deget, părând ireal în splendoarea lui.

I se părea ciudat să poarte un inel pe degetul acela, după atâta timp.

Într-un final a îndrăznit să se uite la Hunter. Chipul lui era lipsit de orice expresie dar postura lui trăda o stare de tensiune. A părut însă să se relaxeze când a văzut-o zâmbind.

— Nu mi-ai mai făcut niciodată un asemenea cadou, i-a spus Lara. Nici nu ştiu ce să spun.

— Poţi să-mi mulţumeşti şi mai târziu, i-a răspuns Hunter recăpătându-şi atitudinea ţanţoşă. Şi ştii şi cum.

Şi a ieşit cu un râs arogant, de mascul, în timp ce toată plăcerea Larei se risipea. Trebuia să se aştepte la aşa ceva. La faptul că el se va folosi de orice prilej ca să-i amintească târgul pe care-l făcuseră.

S-a lăsat din nou pe spate în cadă, a ridicat mâna şi a privit inelul de aproape. Era o bijuterie demnă de o regină. De ce-i făcuse un dar atât de scump?

Era probabil o declaraţie de posesie… sau poate că voia

să-i convingă pe ceilalţi că nu avea dificultăţi financiare. Sau voia doar să o îmbuneze? Lara a privit uşa închisă, clătinând din cap, după care a gândit cu voce tare:

— Nu te-am înţeles niciodată, domnule… şi se pare că nu te voi înţelege nici de-acum încolo.

* * *

Munca lui Possibility Smith nu se terminase, dar sala de bal era gata şi-şi merita toţi banii. Dispăruseră toţi africanii negri din marmură, înfăşuraţi în mantii roz şi toate emblemele aurite hidoase, grele. Camera era acum luminoasă, proaspătă, pereţii fuseseră vopsiţi în crem, cu intarsii delicate din ghips iar lungul şir de ferestre era străjuit de coloane din marmură. Patru candelabre imense atârnau din tavan iar şiragurile lor din cristal se reflectau pe parchetul strălucitor.

Urmând instrucţiunile Larei, domnul Moody, grădinarul, făcuse nişte aranjamente imense din trandafiri şi crini şi le aşezase ici-colo prin sala de bal. Mirosul lor greu se răspândea prin aer, purtat de adierea de primăvară care pătrundea prin ferestrele deschise.

Noaptea balului sosise repede… mult prea repede pentru Lara. Îşi dorea cu disperare să fie un succes. După răspunsurile pline de entuziasm primite la invitaţii, se aştepta la o participare numeroasă. Şi dorea să se folosească de orice mijloc pentru a strânge donaţii pentru orfelinat, pentru ca niciun copil din Anglia să nu mai fie nevoit să crească într-o închisoare.

Spera ca şi Hunter să se achite de rolul său şi să-şi întreţină oaspeţii cu poveşti despre miraculoasa lui întoarcere din India.

— Promite-mi că vei fi fermecător, l-a rugat Lara ceva mai devreme, în aceeaşi zi. Şi mai promite-mi că nu vei lua pe nimeni în râs, chiar dacă ţi se vor pune întrebări prosteşti.

— Ştiu prea bine ce am de făcut, a ripostat Hunter, nerăbdător să scape de toată acea afacere. Îmi voi juca rolul spre marea mulţumire a tuturor. Numai să nu uiţi că ai o obligaţie faţă de mine.

Lara îi aruncase o privire fugară. Ştia prea bine la ce se referea. Trecuse aproape o lună de când nu-i mai reamintise înţelegerea lor. Şi se consolase cu gândul că, la ora unu din noapte, el va fi prea ocupat cu o altă femeie ca să se mai gândească la ea.

Ajutată de Naomi, Lara se scăldase pe îndelete în baia fierbinte aromată cu levănţică, se dăduse cu cremă parfumată pe umeri, pe braţe şi pe gât. Îşi dăduse cu foarte puţină pudră pe faţă iar balsamul din trandafiri şi salvie dăduse o nuanţă rozalie buzelor ei pline.

Naomi îi prinsese părul într-un coc pe care îl împodobise cu câteva perle.

Rochia Larei era simplă dar frumoasă, dintr-o nuanţă delicată de alb acoperit cu un voal argintiu. Decolteul era foarte adânc iar mânecile erau doar nişte benzi dintr-o dantelă transparentă, argintie. O rochie elegantă, poate puţin prea îndrăzneaţă.

Fusese greşeala ei: ea îi spusese croitoresei să-i adâncească decolteul.

Lara se privea critic în oglindă.

— Slavă Domnului că mai am timp să mă schimb.

— Să nu faceţi asta, doamnă! a exclamat Naomi. N-am văzut rochie mai frumoasă! Arătaţi ca o pictură.

— O pictură a indecenţei, i-a răspuns râzând Lara în timp ce se chinuia să mai tragă de corsaj. Rochia asta nu va sta în veci pe mine.

— Lady Crossland poartă rochii şi mai decoltate, fără să clipească, i-a spus Naomi. Aşa e moda.

Lara a clătinat din cap. Nu avea niciun rost să-i amintească lui Naomi că lady Crossland era genul de femeie care îşi atârnase o oglindă pe tavan, deasupra patului.

— Adu-mi rochia roz, Naomi. Şi scote-mi perlele din păr. Le înlocuim cu un trandafir.

Tocmai când camerista se pregătea să protesteze, uşa sa deschis larg şi Johnny a dat buzna în cameră strigând încântat:

— Păzea! Vine! Şi s-a ascuns după fustele Larei.

Răgetul unui tigru a răsunat în încăpere, speriind-o.

Hunter apăruse în prag. S-a apropiat de Lara şi l-a luat pe băiat pe sus, prefăcându-se că muşca din el, ca o fiară înfometată, în timp ce copilul se zbătea, chicotind.

— Se joacă iar de-a vânătorii de tigri din India, i-a spus Naomi Larei. Toată săptămâna s-au jucat.

Lara îi privea zâmbind. În ultimele săptămâni, Johnny fusese de o energie debordantă, cât zece copii la un loc. Absorbea totul ca un burete şi răspundea foarte bine la eforturile Larei de a-l învăţa bunele maniere. Îi plăceau jocurile de orice fel şi excela în toate, dând dovadă de o inteligenţă ieşită din comun.

Johnny era îmbrăcat cu o haină de un albastru deschis, pantaloni bleumarin şi cu nelipsitul chipiu împodobit cu ţinte din alamă. Nimeni nu ar fi crezut că era un copil care venea din cloacă. Era frumos, sănătos, adorabil.

Şi era al ei.

Nu-i păsa ce credeau alţii, nici câte sprâncene aveau să se ridice la vederea lui. Nu-i păsa de viitor, de zvonurile care aveau să se răspândească, cum că ar fi bastardul ei sau al lui Hunter. Ce contau toate astea? I se oferise şansa să aibă grijă de un copil şi să-l iubească şi avea de gând să facă asta.

Nu se aşteptase însă ca între Johnny şi Hunter să se stabilească o legătură atât de strânsă. În ciuda lipsei lui de experienţă în ceea ce privea copiii şi a împotrivirii de început, Hunter părea să se înţeleagă acum cu copilul chiar mai bine decât Lara. Învăţase repede limbajul misterios al broaştelor, se juca cu beţele şi cu pietrele, se luptau, îi spunea poveşti… Hunter ştia să-l distreze pe Johnny în nenumărate feluri.

— Îmi place băiatul, recunoscuse el cu uşurinţă atunci când Lara îndrăznise să pomenească de aparentul lui ataşament faţă de copil. Şi de ce nu mi-ar plăcea? Îl prefer creaturilor fragile şi pasive din odăile aristocrate ale copiilor.

— Mă gândeam că-i vei purta pică pentru că nu este al tău, i-a spus direct Lara. Iar Hunter i-a răspuns cu un

zâmbet ironic.

— Aşa cum spuneai chiar tu, lipsa de pedigriu nu este vina lui. Aşa cum simplul fapt de a-ţi curge prin vene sângele familiei Crossland nu înseamnă că trebuie neapărat să devii un căpcăun. Eu sunt cea mai bună dovadă.

Johnny se smucise din braţele lui Hunter şi se apropiase de Lara. O privea plin de interes cu ochii lui mari, rotunzi şi albaştri.

— Eşti frumoasă, mama.

— Îţi mulţumesc, dragul meu. Lara s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat, atentă să nu se uit6 în ochii lui Hunter sau ai lui Noemi. Johnny nu şi-o mai amintea pe mama lui, iar când începuse să-i spună astfel Larei, ea nu încercase să-l dezveţe. Ştia că servitorii erau nedumeriţi, dar niciunul nu ar fi îndrăznit să aducă vorba despre asta. Iar Hunter îşi ţinuse părerea pentru el.

Johnny a atins un volan argintiu, ţinându-l între două degete.

— Pare de metal dar e moale! a exclamat el.

Lara a râs şi i-a îndreptat chipiul.

— E aproape ora de culcare. Naomi te va ajuta să te speli şi să te schimbi în pijama. Vin şi eu la tine puţin mai târziu, să spunem rugăciunea.

Copilul s-a încruntat.

— Vreau şi eu la bal.

Lara i-a zâmbit. Îi înţelegea curiozitatea. În zilele care trecuseră, el asistase la toate pregătirile, văzuse când fuseseră aduse florile şi decoraţiunile, îi văzuse pe muzicieni instalându-se şi asistase al eforturile celor de la bucătărie.

— Când vei mai creşte vei avea şi tu balul tău, al copiilor. Iar când vei deveni adult vei lua şi tu parte la baluri, deşi cred că mai degrabă vei fugi de ele.

— Voi fi adult peste ani şi ani, i-a răspuns Johnny, supărat, lăsându-se târât de Naomi afară din încăpere.

Rămasă singură cu Hunter, Lara a putut în sfârşit să-i acorde întreaga ei atenţie.

— Oh, a spus, văzând cât de bine arăta în costumul de seară.

Hunter i-a zâmbit în timp ce-şi aranja cravata albă ca neaua şi vesta crem. Pantalonii, tot crem, erau strâmţi, dar nu exagerat de mult, haina bleumarin îi urmărea linia umerilor laţi. În ultimele săptămâni, bronzul i se mai atenuase iar acum pielea lui căpătase o nuanţă uşor arămie.

Un bărbat puternic, civilizat – asta ai fi zis, la prima vedere. Dar privindu-l mai îndeaproape, vedeai că avea ceva misterios, exotic.

În timp ce-l privea, o umbră de neîncredere i-a întunecat judecata.

Trebuia să fie soţul ei, şi-a spus. Avea aerul de neconfundat al unui Crossland. Niciun străin nu ar fi reuşit să-i păcălească pe prietenii lui Hunter, rudele şi soţia… nu ar fi îndrăznit să-şi facă apariţia în seara aceea, să fie înconjurat de lumea bună. Nu ar fi fost doar vorba de o mare îndrăzneală… ar fi însemnat că-şi pierduse minţile. Trebuia să fie Hunter.

Cuprinsă de îngrijorare, Lara nu-l putea privi în ochi.

— Eşti foarte prezentabil, i-a spus. El s-a apropiat şi i-a atins braţul cu vârful degetelor, urcând spre gât şi oprindu-se apoi pe sânul ei stâng.

Lara nu-şi putea controla bătăile nestăpânite ale inimii, îşi dorea să se lipească cu totul de el. Nu s-a mişcat însă, dar tremura uşor, dorindu-l, tânjind după el.

— Eşti cea mai frumoasă femeie din câte am văzut vreodată, l-a auzit spunându-i. Mai frumoasă decât orice femeie de pe acest pământ. Şi-a lipit buzele de tâmpla ei. Într-o bună zi te voi acoperi de perle: în păr, în talie, la încheieturi.

— Nu trebuie să-mi dăruieşti alte bijuterii, i-a spus ea. Inelul cu diamant i se răsucise pe deget iar piatra i se adăpostea acum în palmă.

— Îţi voi dărui jumătate din Anglia. Voi spori averea de zece ori, ca tu să ai tot ce-ţi doreşti. Nestemate… pământuri… zece case pline cu orfani.

— Nu ţi-am cerut decât să-i adăposteşti pe cei doisprezece copii, i-a răspuns ea. Deşi aş vrea ca orfelinatul să fie mărit suficient de mult ca să-i poată primi şi pe alţii. Nu am nici cea mai mică îndoială că mai există şi alţi orfani lipsiţi de adăpost.

Hunter a clătinat din cap, zâmbind.

— Dumnezeu să-l apere pe cel care ar îndrăzni să-ţi stea în cale. Inclusiv pe mine. A atins cu vârful degetului o perlă din părul ei. De ce te pasionează într-atât copiii? i-a şoptit. Pentru că eşti stearpă?

Ciudat, dar cuvântul acesta care o rănise atât de mult în trecut acum nu mai avea nicio putere. Nu mai avea sentimentul acela de vinovăţie, nu mai era nefericită, aşa cum fusese cândva. Nu era vina ei că era stearpă, deşi în trecut aşa crezuse.

— Nu ştiu, i-a răspuns. Dar există atâţia copii care au nevoie de ajutor! Iar dacă eu nu pot fi mamă, pot cel puţin să joc rolul unei binefăcătoare.

Hunter o privea cu ochi limpezi, adânci.

— Nu uita ce se întâmplă la ora unu, i-a spus încet, fără urmă de ironie.

Stomacul Larei s-a strâns. A reuşit să dea din cap. El părea să fi vrut să mai spună ceva, dar instinctul l-a făcut să tacă. A dat din cap la rândul lui iar Lara şi-a dat seama că se aştepta ca ea să încerce să nu-şi ţină cuvântul. Era curioasă: ce ar fi făcut dacă ea refuza să se culce cu el, pur şi simplu?

Ar fi fost mânios sau doar posac? Ar fi încercat să o seducă sau ar fi lăsat-o în pace, pur şi simplu?

* * *

Trăsurile se aliniau pe aleea lungă ce ducea spre Hawksworth Hall iar servitorii şi vizitii îi conduceau pe membrii înaltei societăţi spre holul de la intrare.

Lara şi Hunter stăteau unul lângă celălalt, întâmpinând fiecare nou-venit, schimbând politeţuri. Hunter se achita de datoria lui cu farmec şi pricepere, dar Lara îl simţea tensionat, de parcă şi-ar fi dorit să se afle în altă parte.

Sala de bal şi încăperile alăturate zumzăiau de râsete şi

discuţii, oaspeţii dădeau ocol maselor încărcate, umplându-şi farfuriile din porţelan cu friptură rece, ouă umplute cu caviar, pudding, produse de patiserie şi salate, fructe exotice şi dulciuri din marţipan. Sticlele de vin şi de şampanie se desfăceau neîncetat, ca un stacatto ritmic printre zumzetul invitaţilor, în timp ce muzica se auzea discret.

— Ce frumos! a exclamat Rachel, apropiindu-se de Lara atunci când ea a reuşit în sfârşit să se alăture invitaţilor.

A observat că sora ei slăbise în ultima vreme. Oasele fine îi erau mult prea proeminente. Chiar şi aşa, Rachel era nespus de frumoasă, cu pielea albă ca laptele şi ochii verziaurii. Rochia din mătase de culoarea ambrei îi punea în evidenţă silueta iar volanele de la poale abia dacă îi mascau sandalele aurii.

Lara îi urmărea amuzată pe cei câţiva bărbaţi care se opriseră în loc şi o priveau pe sora ei cu gurile căscate, neţinând cont că era o femeie măritată. Era foarte adevărat că aşa-zişii domni din înalta societate nu puneau mare preţ pe jurămintele căsniciei. Şi ea primise câteva priviri admirative dar le ignorase cu răceală. Cei care acum flirtau cu ea şi o complimentau erau aceiaşi care o evitaseră ca pe o ciumată atunci când era doar o văduvă săracă.

— Cred că este cel mai grandios bal din Lincolnshire, i-a spus Rachel, plină de entuziasm. Ai făcut o treabă minunată, Larissa. Eşti o gazdă minunată, aşa cum ai fost mereu.

— Îmi cam ieşisem din mână, i-a răspuns Lara ridicând din umeri.

— Nu s-ar spune. A aruncat câteva priviri în jur şi a întrebat-o, coborând vocea: a venit?

Nu era nevoie să o întrebe la cine se referea. În ultimele două ore, Lara păzise uşa ca un uliu. A clătinat din cap, încruntată:

— Nu încă.

— Poate că nu vine, a sugerat Rachel, temătoare.

— Trebuie să vină. Măcar din curiozitate.

— Sper.

Conversaţia lor a fost întreruptă de lordul Tufton, un viconte tânăr şi timid care îi ceruse cândva mâna lui Rachel, dar fusese refuzat în favoarea averii şi poziţiei lui Lonsdale.

Lonsdale părea un prinţ, cu constituţia lui atletică şi aura de virilitate. Prin contrast, Tufton era un bărbat mărunţel, cu aparenţă studioasă, care nu părea să se simtă deloc bine la petrecerile mari. Era blând şi inteligent iar adulaţia lui faţă de Rachel nu părea să se fi diminuat în anii în care ea fusese căsătorită cu Lonsdale. La început, Lara şi toţi ceilalţi fuseseră convinşi că Lonsdale fusese o alegere bună. Acum îşi spunea cu tristeţe că sora ei ar fi fost cu siguranţă mai fericită cu acest bărbat timid şi dulce, care era de preferat unei brute ca Lonsdale.

După ce le-a salutat pe amândouă, Tufton s-a întors spre Rachel cu un zâmbet plin de speranţă.

— Lady Lonsdale, a spus în şoaptă, îmi faci deosebita onoare… adică, doreşti să…

— Mă întrebi dacă dansez cu tine? l-a întrebat Rachel.

— Da, i-a răspuns el răsuflând uşurat

Rachel i-a răspuns zâmbind:

— Mi-ar face mare plăcere să…

— Bună, draga mea, a întrerupt-o lordul Lonsdale. A prins-o după talie şi a strâns-o cu putere, provocându-i o grimasă de durere. Îl privea în ochi pe Tufton. Soţia mea mi-a rezervat mie toate dansurile din seara asta şi din oricare altă seară. În locul tău nu aş mai insista. Nu are rost să te faci de râs. Şi spune-le asta şi celorlalţi bărbaţi cărora le curg balele după soţia mea.

Roşu la faţă, Tufton a bâiguit ceva şi s-a refugiat în colţul opus al camerei.

Lara s-a întors spre lordul Lonsdale, întrebându-se ce-l făcuse să se poarte cu atâta cruzime.

— Lord Lonsdale, i-a spus ea, este perfect normal ca o femeie măritată să danseze şi cu alţi parteneri, un dans sau două.

— Mă port cu soţia mea aşa cum cred eu de cuviinţă. Te

rog să nu te bagi. Scuzaţi-mă… doamnelor. Le-a privit batjocoritor, ca şi cum titulatura nu li se potrivea şi s-a îndepărtat, nu înainte de a o avertiza pe Rachel: încearcă să nu te porţi ca o târfă.

Cele două surori au rămas împietrite, privind în urma lui.

— Te-a făcut târfă? a reuşit Lara să întrebe, albă la faţă.

— E gelos, atâta tot, a murmurat Rachel lăsând ochii în jos.

Lara se sufoca de furie.

— Ce motive ar avea să fie gelos? Doar nu îndrăzneşte să te acuze de infidelitate tocmai pe tine, care eşti cea mai dulce şi mai onorabilă femeie din lume, în timp ce el e doar un ipocrit care…

— Te rog, Larissa, vorbeşte mai încet. Nu e cazul să faci o scenă la propriul tău bal.

— Dar nu mă pot abţine, i-a răspuns Lara. Nu-mi place cum se poartă cu tine. Dacă eram bărbat îl băteam de…

— Te rog, nu vreau să discutăm, nu aici şi acum.

Încercând să pară calmă, Rachel s-a îndepărtat. Nu mai era în stare să mai asculte niciun cuvânt.

Fierbând de furie, Lara s-a retras într-un colţ, să fiarbă în linişte. A luat un pahar de şampanie pe care i l-a oferit un servitor şi l-a dat pe gât, după care a început să sughiţe.

S-a întors, cu paharul gol între degete şi şi-a văzut soţul apropiindu-se de ea. Hunter arbora acelaşi zâmbet neutru de acum două ore. Aşa cum prevăzuse ea, era în centrul atenţiei tuturor. Vechi şi noi cunoştinţe erau deopotrivă fascinate de el şi nimeni nu ezita să-i pună întrebări de tot felul, agasându-l.

— Te distrezi? l-a întrebat Lara deşi cunoştea deja răspunsul.

Zâmbetul lui de convenienţă nu a pălit câtuşi de puţin.

— Imens. Numai idioţi, unde întorci capul.

— Bea nişte şampanie, l-a sfătuit Lara, tulburată de sentimentul pe care îl încerca. Un soi de camaraderie, ca şi cum erau numai ei doi iar restul lumii dispăruse. Totul

pare mult mai uşor după o cupă de şampanie. Cel puţin aşa sper.

— Nu-mi place şampania.

— Nişte punci, atunci.

— Îmi placi tu.

Privirile li s-au întâlnit iar Lara a descoperit că vorbele lui o tulburau mai mult ca şampania. Se simţea nesigură, în pericol. Aştepta – şi-a dat ea seama. Minut de minut, până când avea să vină ora unu. Instinctul îi spunea să se întoarcă pe călcâie şi să o ia la fugă… dar nu avea unde. A inspirat adânc, dar fără folos.

Hunter i-a luat cu blândeţe paharul din mână şi l-a pus pe tava de argint a unui servitor care apăruse de nicăieri.

— Încă unul? a întrebat-o iar Lara a încuviinţat.

A băut şi al doilea pahar la fel de repede ca pe primul, cu aceleaşi rezultate. Bulele păreau să-i plutească prin creier şi şi-a acoperit gura cu mâna, să mascheze alte sughiţuri.

Ochii lui străluceau amuzaţi.

— Nu-ţi merge, draga mea.

— Ce anume?

— Poţi să bei cât vrei. Tot va trebui să te achiţi de promisiune.

I-a aruncat o privire încărcată de nervozitate.

— Nu aveam un asemenea plan în minte. La urma urmei, pot să beau câtă şampanie vreau. Oricum nu-mi amintesc că tu să fi fost vreodată treaz atunci când ai venit în patul meu.

Pe chip i se citea furia. Sau poate regretul?

— Îmi pare rău, i-a spus privind în jur, de parcă ea l-ar fi făcut să se simtă stânjenit. Lara, eu… Ceva i-a atras atenţia şi s-a oprit în mijlocul frazei.

Lara i-a urmărit privirea şi a tresărit văzând la cine se uita el.

O femeie înaltă se oprise în prag. Era frumoasă, suplă, cu oasele puţin cam mari şi braţe ferme, semn că-i plăceau activităţile în aer liber, vânătoarea, tirul cu arcul. Visul oricărui bărbat. Trăsăturile puternice erau atenuate de un

păr bogat, castaniu, ochi de culoarea vinului de Xeres şi de gura plăcută.

Rochia crem îi era drapată pe un umăr, făcând-o să semene cu o zeiţă grecească.

Hunter nu părea însă să o fi recunoscut, lucru care o uimea pe Lara. Se uita de jur-împrejurul încăperii, conştient de privirile curioase aţintite asupra lui. Toată lumea părea să-i pândească reacţia.

S-a uitat apoi din nou la femeia care i-a zâmbit slab. Brusc, a părut să o recunoască şi s-a întors furios spre Lara.

— Naiba să te ia! i-a şuierat printre dinţi, după care a părăsit-o şi s-a îndreptat spre fosta lui amantă, lady Carlysle.

Sute de priviri erau aţintite asupra Larei. Valul de bârfe şi de compătimiri ameninţa să acopere muzica. Nici nu şi-a dat seama când sora ei i s-a alăturat.

— Totul decurge conform planului, i-a spus Rachel, încercând să pară că nu se întâmplase nimic. Încearcă să zâmbeşti, Larissa. Toată lumea se uită la tine.

Larissa a încercat să o asculte dar gura parcă îi încremenise.

— Arăţi ciudat, draga mea. De ce? S-a dus imediat la ea, aşa cum ai plănuit. Nu asta ţi-ai dorit?

Ba da, asta îşi dorise… dar cum să-i explice că dintr-odată i se părea că făcuse o mare greşeală?

Cum să-i spună despre îngrozitorul moment în care el nu păruse să-şi recunoască amanta? Probabil din cauza şocului – doar n-o mai văzuse pe lady Carlysle de mai bine de trei ani. Avusese nevoie de câteva secunde să-şi revină.

Lara a inspirat adânc de câteva ori, încercând să se calmeze, dar durerea din piept nu o părăsea. Îşi atinsese scopul, îi adusese laolaltă pe Hunter şi pe lady Carlysle. Iar acum vechea pasiune avea să se reaprindă iar ea avea să fie lăsată în pace. Exact ce-şi dorise.

Şi atunci de ce se simţea trădată? De ce i s-a părea că făcuse o greşeală teribilă?

— Dă-mi-l mie, i-a spus Rachel şi i-a luat paharul gol din

mână. Eşti cât pe ce să frângi piciorul paharului în mână. A privit-o atent. Ce s-a întâmplat, draga mea? Te pot ajuta?

— E mult prea cald aici, i-a spus Lara. Nu mă simt prea bine. Fă tu pe gazda în locul meu, Rachel, doar câtva minute. Mă întorc cât pot de repede.

— Bineînţeles. Rachel i-a strâns mâna înmănuşată. Totul va fi bine, draga mea.

— Îţi mulţumesc, i-a spus Lara fără să o creadă vreo secundă.

Capitolul 14

Hunter surprinsese privirea vinovată a Larei şi îşi dăduse seama imediat ce făcuse. Fusese manipulat de propria lui soţie şi acest lucru îl umplea de furie.

Mai mult decât atât, şi-a dat seama că ar fi trebuit să se aştepte la o asemenea manevră. Lara era o femeie deşteaptă şi încăpăţânată care nu i-ar fi cedat de bunăvoie. Avusese inteligenta idee de a-l pune de faţă cu fosta lui amantă, în public şi se aştepta probabil ca el să fie ocupat cu lady Carlysle tot restul serii.

De-abia aştepta să-şi lămurească soţia în legătură cu anumite lucruri foarte importante. Dar până atunci trebuia să dea ochii cu lady Carlysle – era ceva ce evitase să facă de la întoarcerea lui în Anglia.

A zâmbit cu subînţeles.

— Vei plăti pentru asta, iubito, a spus şoptit. Şi-a îndreptat umerii şi s-a apropiat de lady Carlysle. Esther, a spus, plecându-se şi reţinându-i mâna o secundă mai mult decât se cuvenea. Degetele lui lady Carlysle, acoperite de mănuşă, erau lungi şi puternice iar strângerea ei de mână era neobişnuit de fermă. Înţelegeai imediat prin ce-i atrăgea ea pe bărbaţi: nu era nevoie ca acela de lângă el să fie un erou, ci doar un tovarăş. Numai că… fiecare bărbat îşi dorea să se simtă erou, măcar din când în când, să ştie că-i oferă protecţie femeii de lângă el. Iar mii de ani de civilizaţie nu aveau să schimbe acest lucru.

— Ticălos fără inimă, i-a murmurat lady Carlysle, în ciuda afecţiunii care i se citea în priviri. De ce n-ai venit la mine? Te-am aşteptat încă de când am aflat de întoarcerea ta.

— Aş fi ales un moment ceva mai privat decât acesta, i-a răspuns el zâmbind.

— Nu am ales eu nici momentul şi nici locul. Draga noastră Larissa mi-a trimis o scrisoare fermecătoare care m-a convins să vin.

— Adevărat? a întrebat Hunter, dorindu-şi să-şi strângă

de gât soţia băgăcioasă. Ce anume ţi-a scris mai exact, Esther?

— Am citit printre rânduri că îşi doreşte să te vadă fericit după toate cele prin care ai trecut şi că este convinsă că ai nevoie de mine ca să fii mulţumit. Privirile li s-au întâlnit. A avut dreptate, domnule? Întrebarea sinceră din ochii ei l-a mişcat pe Hunter.

La naiba cu balul şi cu toţi musafirii care îi priveau curioşi, şi-a spus. Al naibii să fie el dacă o va răni pe această femeie în faţa tuturor. Se distraseră deja destul pe seama lui.

— Vino să stăm de vorbă, i-a spus sec. A luat-o de cot şi a tras-o afară din sala de bal.

Lady Carlysle a râs şi l-a urmat de bunăvoie.

— Dar stăm deja de vorbă, dragul meu.

Hunter a dus-o în bibliotecă şi a închis uşa în urma lor. A răsucit cheia în broască, blestemând-o în gând pe Lara pentru că îl pusese într-o asemenea situaţie.

— Esther… a spus, întorcându-se cu faţa spre ea.

Ea i-a zâmbit şi i-a întins braţele.

— Bun-venit acasă. Oh, a trecut prea mult timp…

Hunter a ezitat înainte de a se apropia de ea. Era o femeie atrăgătoare, plăcută, dar nu era cea la care visa, cea pe care o dorea. Nimeni altcineva decât Lara nu-i putea aduce mulţumirea.

Din fericire, lady Carlysle nu a încercat să-l sărute. Şi-a dat capul spre spate şi a zâmbit.

— Ai slăbit prea mult, i-a spus. Îmi plăcea să-ţi simt îmbrăţişarea puternică. Era ca şi cum aş fi fost ţinută în braţe de un urs. Promite-mi să mănânci friptură în fiecare seară, să te mai împlineşti.

Hunter nu i-a întors zâmbetul, ci s-a mulţumit să o privească serios, căutând cuvintele potrivite prin care să-i spună că nu-l mai interesa. I-ar fi fost mult mai uşor dacă nu ar fi plăcut-o deloc, dar ea încă îi mai inspira un soi de respect.

S-a dovedit însă că explicaţiile nu mai erau necesare. Lady Carlysle a citit totul în privirea lui.

— Nu mă mai vrei, nu-i aşa? l-a întrebat neîncrezătoare.

În ochi i se citea durerea. Hunter s-a forţat să-i caute privirea.

— Vreau să o iau de la început cu soţia mea.

— Cu Lara? Rămăsese cu gura căscată. Dacă vrei să scapi de mine mai bine spune-mi-o direct. Nu mă insulta cu asemenea minciuni.

— De ce nu aş dori-o pe propria soţie?

— Pentru că este ultima femeie de pe faţa pământului pe care ai dori-o vreodată! Îmi amintesc de câte ori am făcut haz pe seama ei. Îmi spuneai că Lara este rece ca o meduză, că nu are şira spinării. Iar acum vrei să mă faci să cred că ai sentimente pentru ea? N-ai rezista nici cinci minute lângă ea, sunt sigură!

— Lucrurile s-au schimbat, Esther.

Ea l-a privit cu atenţie iar strălucirea sănătoasă a obrajilor ei a dispărut.

— Oh, nu, a şoptit. Ar fi trebuit să-mi dau seama… Pălise, tenul îi devenise cenuşiu.

— Ce s-a întâmplat? Îngrijorat, Hunter a întins braţele spre ea dar Esther s-a ferit. A privit disperată spre uşă, încercând parcă să găsească o cale de scăpare, dar a renunţat şi s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun.

— Ceva de băut, a reuşit să spună. Te rog.

Hunter ştia că ar fi trebuit să-şi facă reproşuri dar nu simţea altceva decât nerăbdare. A înşfăcat un pahar de pe bufet, a turnat o porţie zdravănă de coniac şi i l-a adus.

Lady Carlysle a luat paharul şi a sorbit pe îndelete, până ce culoarea i-a revenit în obraji.

— Dumnezeule! a exclamat, privindu-l pe deasupra paharului. Nu ştiu cum am putut fi atât de nesăbuită încât să mai sper. Nu a supravieţuit naufragiului. E mort, iar tu i-ai luat locul. Ochii îi erau plini de lacrimi. Nu eşti Hawksworth. Nu eşti nici pe jumătate cel pe care l-am cunoscut.

Acuzaţia l-a umplut de furie dar a încercat să-şi păstreze calmul.

— Eşti tulburată.

— Iar tu eşti al naibii de convingător, a ripostat ea. Numai că Hawksworth nu ar fi ales-o niciodată pe Lara în defavoarea mea. Pe mine mă iubea, nu pe ea.

— Uneori dragostea nu durează, i-a răspuns Hunter, simţind cum ea îi plăcea din ce în ce mai puţin. Nu înţelegea de ce i se păruse că îi era într-atât de superioară Larei.

Lady Carlysle a mai sorbit o dată din pahar şi i-a aruncat o privire rece.

— Cine naiba eşti?

— Sunt lordul Hawksworth, i-a răspuns el.

Ea a râs amar.

— Lara chiar te crede? Pun pariu că da, doar e o prostuţă. Nu l-a înţeles niciodată pe Hawksworth, nu i-a păsat câtuşi de puţin de el. Probabil că ţi-a fost foarte uşor să o convingi, mai ales că semănaţi atât de bine. Numai că eu l-am cunoscut pe Hawksworth mai bine decât oricine şi aş putea dovedi într-un minut că eşti un impostor.

— Încearcă, a invitat-o el.

Ea a părut să-l privească cu admiraţie, preţ de o clipă.

— Cât tupeu ai! Aş face-o, dacă aş câştiga ceva din asta. Dar singurul pe care-l doresc este Hawksworth şi tu nu mi-l poţi aduce înapoi. Aş simţi însă o oarecare satisfacţie dacă te-aş auzi recunoscând că eşti un impostor…

— Nu vei auzi niciodată asta de la mine, a asigurat-o el. Pentru că nu este adevărat.

Ea s-a ridicat, a lăsat paharul jos şi a încercat să-şi menţină echilibrul.

— Succes! i-a spus, deşi era clar că gândea exact contrariul. Eşti un şarlatan priceput. Poţi să-i păcăleşti pe toţi, dar pe mine nu vei reuşi. Şi sunt convinsă că nu vei putea nici s-o convingi pe contesă că eşti fiul ei. Când se va întoarce din călătorie, ea va pune cu siguranţă capăt acestei şarade.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Dar eu ştiu prea bine. Şi mai vreau să-ţi spun ceva: Larissa nu este decât o păpuşă frumoasă de ceară. Nu vei găsi nimic la interior, înţelegi? Nici căldură, nici

inteligenţă. Nu merită să vrei să te culci cu ea.

— A venit vremea să pleci acasă, Esther, i-a spus el cu blândeţe.

— Da. Părea furioasă, dezamăgită, epuizată. Cred şi eu asta.

* * *

Agitată, Lara stătea singură în salonul de lângă holul de la intrare. Doar nu dădeau dovadă de un asemenea prost gust încât să facă dragoste acolo, pe loc. Pe de altă parte, erau doi îndrăgostiţi pasionali care nu se mai văzuseră de trei ani.

Un sentiment straniu nu-i dădea pace – să fi fost gelozie? Imaginea lui Hunter cu lady Carlysle i se părea de nesuportat. Oh, de ce oare nu se simţea uşurată, aşa cum se aşteptase?

Cu un geamăt înfundat, Lara s-a ridicat şi a părăsit salonul. Simţea nevoia să mai bea ceva, după care se va întoarce în sala de bal, prefăcându-se încântată de situaţie. Va râde cu poftă şi va dansa până ce-şi va rupe pantofii. Nimeni, nici măcar soţul ei, nu-i va ghici frământările.

A ieşit în holul mare şi s-a oprit să schimbe politeţuri cu două femei care se îndreptau spre galerie. Era locul preferat de mulţi, plin de picturi şi sculpturi, cu bănci din marmură aliniate de-a lungul ei. Femeile s-au îndepărtat braţ la braţ, vorbind animate, în timp ce Lara s-a îndreptat hotărâtă spre bibliotecă. Ştia că Hunter avea grijă ca bufetul de acolo să fie mereu bine aprovizionat cu diverse vinuri şi băuturi tari. Un pahar mic, să prindă curaj, după care se putea întoarce în sala de bal, la oaspeţii ei.

Spre marea ei mirare l-a văzut chiar atunci pe Hunter traversând holul. S-au oprit amândoi şi s-au privit, la o distanţă de câţiva metri.

Chipul lui Hunter era ca de granit… numai strălucirea ochilor îi trăda furia. Dintr-un instinct de conservare, Lara s-a întors pe călcâie, încercând să se facă nevăzută.

Din câţiva paşi mari, Hunter a micşorat distanţa dintre ei şi a prins-o de mină. A tras-o după el, forţând-o să ţină pasul în timp ce ea protesta.

— Domnule… ce… Opreşte-te, nu pot…

Hunter a tras-o într-un colţ întunecat de sub scară… chiar acolo unde servitoarele se vedeau cu iubiţii lor iar lacheii le furau săruturi iubitelor. Lara nu şi-ar fi imaginat niciodată că va fi înghesuită în acel colţ. În ciuda obiecţiilor ei, s-a trezit lipită de perete sub greutatea trupului de bărbat. El şi-a înfipt o mână în coafura ei iar cu cealaltă o ţinea strâns de rochie.

Din glasul lui răzbătea furia.

— Nu-mi amintesc să fi văzut numele lui lady Carlysle pe lista de invitaţi.

Lara a tresărit când mâna lui i s-a încleştat şi mai tare în păr.

— Am crezut că-ţi fac o plăcere.

— Pe naiba! Ai sperat să scapi de mine şi de atenţiile mele nedorite.

— Unde este lady Carlysle?

— A decis să plece după ce i-am explicat că nu mă interesează persoana ei. Iar acum singura întrebare este ce să fac cu tine.

— Ar trebui să ne întoarcem în sala de bal, a reuşit să spună Lara. Oamenii se întreabă probabil unde suntem.

— Nu te preocupau într-atât aparenţele atunci când ai aranjat întâlnirea mea cu lady Carlysle, de faţă cu toată lumea.

— P… Poate că aş fi putut să fiu ceva mai discretă…

— Poate că ai fi putut să-ţi vezi naibii de treaba ta. Poate că ar fi trebuit să mă crezi când ţi-am spus că nu o doresc.

— Îmi pare rău, a spus ea. Îmi cer scuze. A fost o greşeală. Iar acum să ne întoarcem la…

— Nu am nevoie de scuze. O privea intens, ochii îi păreau doi cărbuni încinşi. Dumnezeule, îmi vine să te strâng de gât, i-a şoptit. Ştiu însă cum să te pedepsesc, într-un fel care-mi va face mare plăcere.

Alarmată, Lara a gemut atunci când el a tras-o aproape. Erecţia lui o îmboldea iar pieptul lui puternic aproape că-i aplatizase sânii.

— Nu aici, i-a spus, speriată la gândul că ar fi putut fi

surprinşi de vreun servitor sau de vreun oaspete. Te rog, să nu ne vadă cineva.

— Crezi că-mi pasă? a mârâit el. Eşti soţia mea şi fac ce vreau cu tine. Şi-a plecat capul şi a sărutat-o apăsat, folosindu-şi limba. Lara s-a zbătut câteva clipe, după care teama de a fi fost descoperită a fost înlocuită cu un val de plăcere.

Hunter o săruta ca şi cum ar fi devorat-o, gura lui era lacomă şi cercetătoare. Sărutul lui avea gust de coniac şi de o esenţă unică, doar a lui. Lara a încercat să nu-i răspundă dar zidul de apărare s-a năruit sub asaltul săruturilor adânci şi delicioase. S-a agăţat de umerii lui largi şi şi-a arcuit întreg trupul spre el.

Încă un minut, după care îl va respinge. Încă un singur sărut, doar o atingere…

Hunter şi-a dezlipit buzele de ale ei şi şi-a scos mănuşa dreaptă, trăgând de ea cu dinţii. I-a atins gâtul, savurându-i delicateţea şi şi-a îngropat faţa în curbura lui. A tras cu putere de corsaj şi i-a eliberat sânii, prinzându-i între degete sfârcurile, trăgând şi mângâind până ce ea şi-a înăbuşit un strigăt în reverul hainei lui.

— Nu aici… nu acum, a reuşit ea să spună.

Nu a ascultat-o, ci s-a aplecat şi i-a prins un sfârc între buze, căutându-i furibund pe sub fuste. A scos un geamăt mulţumit descoperind că nu purta pantalonaşi, iar mâna lui mare i-a cuprins fesa goală. Lara a tresărit, şocată.

Muzica se auzea clar, amintindu-i că erau în pericol de a fi descoperiţi oricând. A început să se zbată, reuşind doar să-şi deranjeze şi mai mult hainele.

El i-a strivit buzele într-un alt sărut iar mâna i-a alunecat uşor de la fese spre triunghiul acoperit cu păr negru. Lara s-a înecat, încercând să protesteze, până când degetele lui au ajuns pe carnea moale. Nervii îi erau întinşi la maxim din cauza atingerii intime. Nu mai putea respira, nu mai putea vorbi pentru că el o atingea şi mai adânc. Hunter s-a desprins din sărut şi i-a şoptit la ureche:

— Aici te voi săruta eu la noapte.

Imaginea a şocat-o, a făcut-o să roşească. S-a lipit de el

pentru că picioarele refuzau să o mai susţină. Nu-şi imaginase că ar putea fi atinsă astfel. El a continuat să o aţâţe până când Lara a început să se arcuiască şi să-şi mişte coapsele spre el.

Hunter a sărutat-o pe gât şi a întrebat-o:

— Vrei mai mult?

— Nu… nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vrei?

— Da, da. Nu-i mai păsa de ruşine sau de raţiune, nu-i mai păsa ce-i făcea el, voia doar să nu se oprească.

S-a cutremurat când degetul lui a pătruns înăuntrul ei:

— Oh…

Se juca cu carnea mătăsoasă, înaintând câte puţin, până ce a ajuns să-şi strecoare tot degetul înăuntru. Lara a dat capul pe spate, cu ochii închişi, convinsă că va leşina de plăcere. Sau chiar mai rău, că va ţipa. Şi-a muşcat buza de jos, încercând să nu strige. Degetul lui avansa şi se retrăgea iar Lara şi-a dat seama că erau aceleaşi mişcări ca şi cum ar fi făcut dragoste. Coapsele ei îi răspundeau, savurând fiecare pătrundere, iar muşchii ei interiori îl cuprindeau lacomi.

— Sărută-mă, i-a spus cu voce tremurândă, tânjind după gura lui. Acum, te rog…

Hunter şi-a plecat capul spre ea dar a rămas la câţiva centimetri distanţă, respiraţia lui fierbinte mângâindu-i obrajii. Trupul îi era tensionat, excitat, iar pielea i se acoperise de un strat subţire de sudoare.

— Asta este pedeapsa ta, Lara, i-a şoptit. Să arzi şi tu de dorinţă, ca şi mine.

Lara a oftat când el şi-a retras degetul din trupul ei. I-a desprins cu blândeţe braţele din jurul gâtului său şi s-a aplecat să-şi ridice mănuşa de pe podea. Lara s-a sprijinit de perete, privindu-l. Se pregătea să plece.

— Nu, i-a spus cu glas şoptit. Aşteaptă, eu…

I-a aruncat o ultimă privire şi s-a îndepărtat, lăsând-o singură în penumbră. Lara s-a uitat după el, furioasă… şocată.

— Cum ai putut? s-a auzit şoptind. Cum ai putut? Un

minut mai târziu se lupta cu hainele, străduindu-se să le aranjeze, dar degetele îi tremurau. Nu se putea gândi la altceva decât la soţul ei şi la lucrurile excitante şi ruşinoase pe care i le făcuse.

* * *

Lara nu a ştiut cum a supravieţuit tot restul serii. A reuşit cumva să socializeze, să zâmbească plină de un calm care ascundea haosul dinăuntrul ei. A existat un singur moment în care s-a temut că faţada se va nărui, atunci când a început dansul. Era de datoria ei să deschidă balul şi i-ar fi făcut plăcere dacă nu s-ar fi temut ca lumea să-şi dea seama de ce se întâmplase între ei.

— Nu pot, i-a şoptit lui Hunter care venise să-i ofere braţul. Ruşinată, a simţit că obrajii îi ardeau. Toată lumea se uită la mine.

— Tu eşti cea care a invitat-o pe fosta mea amantă, a murmurat el nelăsându-şi chipul să trădeze ceva. Nu-i poţi învinovăţi că sunt curioşi să vadă cum stau lucrurile între noi.

— Iar bârfele se vor înzeci când ne vom retrage devreme, i-a spus Lara. Vor presupune fie că ne certăm, fie că…

— Te-am încălecat, până la epuizare, i-a terminat el fraza cu un zâmbet provocator.

— Chiar trebuie să fii atât de crud? l-a întrebat ea.

Hunter i-a răspuns purtându-se cu o politeţe exagerată care i s-a părut chiar mai rea decât cruzimea. Le-a făcut semn muzicienilor să înceapă un cadril, a condus-o pe Lara în mijlocul sălii şi a aşteptat ca şi alţi oaspeţi să li se alăture. Mai multe cupluri au venit imediat şi curând Lara s-a trezit într-un vârtej.

Îi plăcuse întotdeauna să danseze şi trecuse ceva timp de când nu mai condusese un cadril, dar nu era în stare să savureze acest moment. Se simţea stânjenită şi foarte expusă, nu putea scăpa de amintirea a ce se petrecuse ceva mai devreme, sub scară. Era cât pe ce să se împiedice când a retrăit senzaţia pe care i-o dăduseră mâinile lui acoperindu-i sânii, pătrunzându-i între picioare.

A trecut şi miezul nopţii. Minutele treceau grăbite, ora unu se apropia. Lara s-a uitat în jur după soţul ei dar nu l-a văzut nicăieri. Poate că era deja sus, aşteptând. Era disperată, ca un criminal care aşteaptă clipa execuţiei. Amintirea întâmplării de sub scară nu o părăsea, i se întipărise în piele, ca un parfum.

Era aproape de unu… Hunter alesese bine momentul. Oaspeţii se învârteau de colo-colo, începeau să se ameţească, iar absenţa lor avea toate şansele să treacă neobservată. S-a retras discret dintr-o discuţie şi a ieşit din sala de bal. A ajuns în camera ei, şi-a dat jos rochia, lăsând-o să cadă pe podea, a deschis dulapul şi şi-a pus neglijeul negru. Era uşor ca fulgul şi o învăluia delicat. Degetele îi tremurau când a încercat să-şi scoată perlele din păr şi să-şi desfacă părul. Şi-a trecut peria prin păr şi s-a privit în oglindă. Ochii îi păreau imenşi şi era palidă. S-a ciupit uşor de obraji, ca să-i mai coloreze şi a inspirat adânc.

Nu va fi la fel de groaznic ca în trecut, şi-a spus.

Era convinsă că Hunter va încerca să fie blând cu ea iar ea îl va ajuta din toate puterile, în speranţa că va termina mai repede. După care totul se sfârşea, iar ei îşi puteau relua traiul obişnuit. Cu acest gând în minte a ieşit din dormitor şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre apartamentul lui, aflat la capătul culoarului.

A intrat fără să bată la uşă. Lampa era mică iar patul era foarte slab luminat. Hunter stătea pe un colţ al saltelei, îmbrăcat încă în hainele de seară. A ridicat capul şi a scos un murmur atunci când a văzut-o în neglijeul negru. Nu s-a mişcat nici atunci când ea s-a apropiat, deşi cu privirea a cuprins-o toată: picioarele goale, albe, sânii rotunzi abia acoperiţi de dantela subţire, părul negru ca abanosul care îi curgea în valuri pe umeri.

— Lara, a murmurat el atingându-i o şuviţă cu degete nesigure. Arăţi ca un înger în negru.

Ea a clătinat din cap.

— Ceea ce am făcut în seara asta dovedeşte că sunt departe de a fi un înger.

El nu a contrazis-o. Văzând că nu mai părea mânios, ca mai devreme, Lara a încercat să-şi ceară scuze.

— În legătură cu lady Carlysle…

— Nu vreau să vorbim despre ea. Nu înseamnă nimic.

— Da, dar…

— Nu are rost, Lara. A atins-o uşor pe gât. Iubito, du-te înapoi în camera ta.

Uimită de vorbele lui, Lara îl privea cu ochi mari, tăcută.

— Nu pentru că nu te-aş dori, i-a spus Hunter, ridiându-se să-şi dea jos haina. I-a pus-o mai apoi pe umeri, închizându-i-o în faţă. De fapt, să te văd în acest neglijeu este mai mult decât pot suporta.

— Şi atunci… de ce?

— Pentru că în seara asta mi-am dat seama că nu mă pot juca cu tine, pretinzându-ţi trupul drept premiu. Am crezut că o pot face, dar… S-a oprit şi a râs ironic. Am probabil scrupule, deşi n-am mai avut niciodată.

— Vreau să-mi ţin promisiunea…

— Nu te doresc aşa, ca şi cum mi-ai datora ceva. Nu vreau asta.

— Dar eu vreau.

— Al naibii să fiu dacă o să te fac a mea doar cu forţa. Aşa că… du-te înapoi în camera ta. Şi încuie uşa.

Clipa aceea a fost ca o revelaţie. Privirea mirată a Larei a părut să-l stânjenească. Hunter s-a întors cu spatele la ea şi s-a aşezat pe un colţ al patului, făcându-i semn cu mâna să plece.

Lara nu s-a mişcat. Înţelegea că el nu o va forţa niciodată, indiferent de circumstanţe, indiferent cât de mult ar fi dorit-o. Îi fusese mereu puţin teamă de Hunter, din cauza firii lui dominatoare şi crude, dar cumva regulile dintre ei se schimbaseră iar acum…

Se simţea ca şi cum ar fi stat la buza prăpastiei, suspendată, ţinându-şi respiraţia, înainte de a se hotărî să se arunce în gol.

I-ar fi fost uşor să profite de ceea ce-i spusese el şi să plece. Lara privea fix chipul golit de expresie al soţului ei. Aşa cum îi spusese odată, reuşise să supravieţuiască

nopţilor pe care le petrecuseră împreună. Iar asta nu avea cum să fie mai rea.

Ba chiar putea fi mai bună. Ezitând încă, şi-a dat jos de pe umeri haina şi s-a apropiat de soţul ei.

— Vreau să rămân cu tine, i-a spus.

Pentru că Hunter nu a schiţat niciun gest, s-a cuibărit pe pat, lângă el.

— Nu este nevoie, i-a răspuns privind-o întrebător.

— Dar vreau. I-a atins obrazul, hotărâtă, apoi umerii, încurajându-l să o ia în braţe. Hunter a rămas nemişcat, privind-o de parcă ar fi fost o apariţie dintr-un vis.

Şi-a strecurat mâna între cămaşa lui şi vestă, acolo unde se strânsese toată căldura trupului. Şi-a trecut palmele pe pieptul lui. Nemişcarea lui a încurajat-o, aşa că i-a desfăcut nasturii din sidef, unul câte unul, până ce vesta s-a deschis complet. I-a lărgit mai apoi nodul cravatei, concentrându-se asupra a ce avea de făcut şi ignorându-i privirea cercetătoare.

A reuşit în sfârşit să-i desfacă gulerul apretat şi l-a aruncat cât-colo, după care i-a mângâiat gâtul transpirat.

— De ce poartă oare bărbaţii gulere atât de ţepene şi de înalte? l-a întrebat.

El a închis ochii sub atingerea ei.

— Brummell a lansat această modă. Ca să-şi ascundă umflăturile de la gât.

— Ai un gât foarte frumos, i-a spus ea trasându-l cu vârful degetelor. E păcat să-l ascunzi.

Hunter a inspirat adânc şi i-a prins încheieturile cu mişcări agile.

— Lara, a avertizat-o el cu glas nesigur, să nu începi ceva ce nu poţi sfârşi.

Cu mâinile încă prizoniere, Lara s-a aplecat spre el. Şi-a lipit buzele de ale lui, repetat, tentându-l, oferind, până când el a prins-o într-un sărut excitant. Ea i-a răspuns cu ardoare şi i-a explorat curioasă gura cu limba.

Hunter a întins-o pe pat, continuând să o sărute pe obraji şi pe gât. Lara l-a cuprins cu braţele pe după gât, privind la conturul umerilor şi a capului plecat deasupra

ei.

— Nu te opri, sărută-mă mereu, i-a spus ea, dorindu-şi să se bucure de gustul lui.

Gura lui a acoperit-o pe a ei într-un sărut adânc, convingător, care i-a făcut inima să bată cu putere. Nu-şi mai amintea ultima dată când făcuseră dragoste, dar ştia precis că fusese ceva de complezenţă, fără vreun cuvânt sau vreo mângâiere.

Cât de diferit o atingea acum, când degetele lui semănau cu aripile unui fluture. I-a ridicat neglijeul deasupra genunchilor şi s-a aplecat să-i sărute picioarele… interiorul gleznei, apoi locul sensibil din spatele genunchiului, făcând-o să tresară.

— Îţi place? a întrebat-o.

— Eu… nu ştiu.

Şi-a lipit obrazul de partea interioară a pulpei ei iar Lara a simţit că barba lui o gâdila prin materialul subţire.

— Spune-mi ce-ţi place, i-a spus el. Sau ce nu-ţi place… Spune-mi ce vrei. Orice.

— Când am venit aici, la tine, îmi doream ca totul să se termine cât se poate de repede.

El a izbucnit în râs.

— Iar eu vreau să dureze cât de mult. Am aşteptat atât această noapte… Cine ştie când va fi o alta. I-a sărutat coapsa prin materialul neglijeului. După care gura lui a trecut într-un alt loc, mult mai intim, interzis, iar Lara a reacţionat fără să mai gândească, încercând să-i dea capul deoparte. El nu s-a lăsat, a prins-o de mână, i-a sărutat vârful degetelor şi s-a aplecat din nou deasupra trupului ei. I-a simţit limba prin voalul de mătase, atingând-o voluptuos pe carnea sensibilă. Ea a scos un scâncet provocat de senzaţia de intimitate iar soţul ei s-a potrivit şi mai bine peste ea, desfăcându-i şi mai mult picioarele. A lins-o iar, umezind materialul subţire şi trimiţându-i valuri paralizante de plăcere în tot corpul.

Ea a murmurat ceva, fără să ştie nici ea dacă era un protest sau o încurajare, iar Hunter a ridicat capul.

— Încercăm şi fără neglijeu? a întrebat-o.

— Nu!

El a râs văzând-o cât de rapid i-a răspuns şi s-a ridicat încât să ajungă cu faţa în dreptul feţei ei.

— Dă-l jos, a insistat, trăgându-i neglijeul de pe un umăr.

— Stinge mai întâi lampa.

— Vreau să te văd, i-a spus sărutându-i pielea delicată. Şi vreau ca şi tu să mă vezi pe mine.

Lara îl privea precaută. Ar fi fost mai simplu pe întuneric. Nu voia să vadă ce se petrecea între ei.

— Nu, a spus cu glas tânguitor, dar şi-a dat singură seama că nu fusese prea convingătoare.

— Draga mea, i-a şoptit el cu buzele lipite de umăr. Hai să încercăm, măcar o dată.

Ea nu a mai protestat când Hunter i-a lăsat neglijeul să alunece de-a lungul trupului, lăsând-o vulnerabilă în lumina lămpii. A tras-o mai aproape de el, care era complet îmbrăcat.

— Ajută-mă, i-a spus.

Lara l-a ascultat şi a început să-i desfacă nasturii cămăşii. Deşi el încerca să aştepte răbdător, muşchii îi erau încordaţi şi tremurau de nerăbdare, în timp ce plămânii se luptau cu greu să-i dea oxigenul atât de necesar. În timp ce Lara se chinuia cu butonii, el i-a spus:

— Te doresc. Mai mult decât orice pe lume.

Până să apuce să termine cu butonii, el a întins-o pe spate şi s-a aşezat deasupra ei. Cămaşa lui deschisă cădea de o parte şi de alta a trupului ei gol. O învăluia cu privirea, absorbindu-i fiecare detaliu. A sărutat-o, susţinându-şi greutatea în coate, cu pieptul musculos foarte aproape de ea. Erau multe lucruri despre care nu-şi amintea deloc, zone pe care nu îndrăznise niciodată să le cerceteze. Ezitând, i-a atins pieptul gol care i-a părut dur şi totodată moale sub palmele desfăcute, apoi sfârcurile întunecate şi linia taliei.

El s-a lăsat să alunece de-a lungul trupului ei, s-a jucat cu sânii pe care i-a cuprins în palme ca într-un căuş, trasând cercuri pe deasupra sfârcurilor. Şi-a lipit buzele de unul, trăgându-l înăuntru, prinzându-l între dinţi. Lara a

gemut în timp ce el continua să se joace, să sugă, mai întâi un sfârc, apoi celălalt. Se simţea straniu, cuprinsă parcă de febră…

Zidul de apărare dinăuntrul ei se năruia. Mâna lui se plimba pe pieptul ei iar ea şi-a desfăcut picioarele, invitându-l să o pătrundă, să o atingă.

Simţindu-i abandonul, Hunter o atingea peste tot cu buzele, gustând-o şi sărutând-o pe talie, pe abdomen, pe coapse, respirându-i aroma intimă dintre picioare. S-a folosit de degete ca să ajungă la locul dorit şi şi-a făcut loc cu limba. Ea s-a arcuit cuprinsă de flăcări de plăcere, ascuţite şi terifiante, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Cercurile de foc descrise de gura lui o făceau să ofteze şi să freamete. Îi simţea limba pătrunzând tot mai adânc, invadând-o cu nespusă blândeţe.

S-a folosit de greutatea lui pentru a-i desface şi mai mult picioarele în timp ce continua să-i provoace senzaţii de o sălbatică intensitate.

Inima Larei bătea cu putere, vedere i se înceţoşase şi tot ce simţea se concentra pe locul acela, acoperit de gura lui. El o adora, o consuma, o devora, până când plăcerea a devenit de nesuportat şi a fost cuprinsă de un val nesfârşit de spasme eliberatoare.

După ce şi ultima contracţie s-a stins, Hunter s-a ridicat să o privească în ochii umezi, uimiţi. Şi-a strecurat genunchiul între picioarele ei, iar ea şi le-a desfăcut imediat, încredinţându-i-se cu totul. Hunter se chinuia să-şi desfacă pantalonii în timp ce Lara se străduia să-şi facă puţin curaj, ştiind că urma să simtă o durere ascuţită.

El a pătruns-o uşor, treptat, iar ea nu a simţit niciun fel de disconfort. Trupul ei a acceptat imediat intruziunea masivă, iar el a pătruns-o tot mai adânc, până când a făcut-o să geamă de plăcere.

Erau acum uniţi complet, aşa că Hunter s-a oprit şi şi-a îngropat faţa în curbura umărului ei. L-a simţit cum tremura, încercând să-şi stăvilească valul eliberator al pasiunii.

— E bine, i-a murmurat mângâindu-l pe spate.

L-a încurajat cu o mişcare a şoldurilor iar el a oftat:

— Nu, Lara, i-a spus cu glas îngroşat. Aşteaptă… Doamne, nu pot…

Ea s-a arcuit din nou spre el, primindu-l şi mai mult înăuntrul ei. Era mai mult decât putea suporta Hunter. A gemut şi s-a cutremurat, atingând punctul culminant.

Un minut mai târziu, s-a rostogolit pe o parte, luând-o şi pe Lara cu el. Se străduia încă să-şi recapete ritmul respiraţiei şi a sărutat-o apăsat. Gura lui păstra o esenţă uşor sărată, provocatoare, pe care nu a găsit-o deloc neplăcută.

Lara a vorbit prima, cu obrazul încă lipit de pieptul lui.

— Acum pot să sting lampa?

A râs şi i-a făcut pe plac, după care s-a dezbrăcat complet şi a venit din nou lângă ea, prin întuneric.

* * *

Lara s-a trezit brusc dintr-un vis despre Psyche, fecioara care fusese sacrificată unui şarpe înaripat şi care fusese furată de Eros… soţul necunoscut care venea noaptea la ea, nevăzut, şi făceau dragoste. S-a întors pe spate şi s-a întins dar în secunda următoare a simţit, speriată, un trup de bărbat lângă al ei. A tras imediat de cearşaful care i se adunase în talie. O mână mare a acoperit-o pe a ei.

— Nu, i-a şoptit. Vreau să văd cum se reflectă lumina lunii pe pielea ta.

Rămăsese treaz în tot acest timp, privind-o. Lara a încercat din nou să tragă de cearşaf, dar Hunter i l-a luat din mână şi l-a dat deoparte. I-a atins uşor sfârcurile, valea argintie care se forma între ele. Lara s-a întors spre el, căutându-i gura iar el a sărutat-o atât de adânc şi de tandru încât pulsul i s-a accelerat din nou. Mâinile lui i-au alunecat spre fese, cuprinzându-le rotunjimea în palme şi trăgând-o mai aproape.

Erecţia lui îi apăsa pe stomac. Nu mai era însă o armă, ci un instrument al plăcerii. Lara l-a atins prudentă, înlănţuindu-l cu degetele, lăsându-le să alunece pe pielea fierbinte, mătăsoasă. Atingerea ei l-a făcut să freamete, trupul lui a răspuns imediat mângâierilor ei. Ea a simţit că

Hunter ar fi vrut să-i arate anumite lucruri, să o înveţe, însă pentru moment o lăsa să-l exploreze în voie. I-a şoptit la ureche cât de mult o dorea, a sărutat-o pe gât, după care i-a ridicat genunchii şi i-a depărtat, împingându-se adânc în ea. Lara a oftat şi s-a mişcat puţin, să-l primească.

A simţit doar o clipă de disconfort înainte ca trupul ei să-l accepte. Ritmul lui era constant şi sigur iar ea s-a ridicat spre el, îngropându-şi degetele în muşchii puternici ai spatelui. Era delicios de greu, o poseda aşa cum îşi dorea, o acoperise cu greutatea lui bărbătească şi se avânta tot mai adânc… Plăcerea era copleşitoare.

A strigat când a cunoscut extazul, cutremurându-se mulţumită. I-a făcut tot atâta plăcere să-l simtă şi pe el ajungând la orgasm, să-l simtă tremurând de senzaţii pe care nu le mai putea controla.

El a mai rămas înăuntrul ei, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei, mângâind şi gustând. Ca prin vis, Lara îi mângâia părul des şi pielea moale din spatele urechii. L-a simţit că se pregătea să se retragă şi a protestat cu un geamăt.

— Nu…

— Te strivesc, i-a şoptit el, rostogolindu-se pe o parte.

— Aşa era şi cu lady Carlysle? l-a întrebat ea, privind atent la chipul lui umbrit.

— Nu am mai trăit cu nimeni asta.

Încântată de răspuns, Lara s-a cuibărit mai aproape şi şi-a lipit obrazul de pieptul lui.

— Hunter?

— Mmm?

— Ce ţi-a spus lady Carlysle mai devreme?

El s-a oprit din mângâieri. Trupul i s-a tensionat iar atunci când i-a răspuns, în voce i se citea exasperarea:

— Esther a fost dezamăgită când i-am spus foarte clar că nu mă interesează să reluăm legătura. A fost atât de furioasă că mi-a spus că nu pot fi adevăratul Hawksworth.

— Oh… Lara continua să-şi ţină obrazul lipit de pieptul lui. Crezi că are de gând să te acuze public? l-a întrebat.

El a ridicat din umeri.

— Mă îndoiesc. Ar putea fi bănuită că o face din vanitate rănită. Iar Esther nu doreşte în niciun caz să se facă de râs.

— Probabil că nu. Lara a clipit, gâdilându-l cu genele. Îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru că ţi-am pus răbdarea la încercare până în seara asta.

— Ei bine… Şi-a strecurat mâna între coapsele ei, făcând-o să tresară. O să te revanşezi, nu-i aşa?

— Da… da, a oftat ea de plăcere.

* * *

— Mama! Mama!

Lara a deschis ochii şi a căscat, deranjată de lumina soarelui. Johnny stătea la marginea patului, cu feţişoara la acelaşi nivel cu ea. Era în pijama şi în picioarele goale.

Dându-şi seama că o găsise în patul lui Hunter, Lara s-a uitat în spate şi a văzut că şi el începea să se trezească.

S-a acoperit bine cu cearşaful şi s-a întors spre Johnny.

— De ce te-ai trezit atât de devreme?

— Au ieşit puii din ou!

Încă ameţită, şi-a adus aminte de cloşca pe care o urmăriseră cu asiduitate de câteva zile.

— De unde ştii, dragul meu?

— Am fost să mă uit. Privirea lui inocentă a trecut de la ea la Hunter, care se ridicase în şezut şi-şi trecea mâna prin părul răvăşit.

— Bună dimineaţa, i-a spus Hunter calm, ca şi cum situaţia ar fi fost una obişnuită.

— Bună dimineaţa! i-a răspuns vesel Johnny şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Lara. Mamă, de ce nu eşti în patul tău?

Lara a hotărât că explicaţia cea mai simplă era şi cea mai bună.

— Pentru că lordul Hawksworth m-a invitat să dorm cu el.

— Şi unde-ţi este cămaşa de noapte?

S-a îmbujorat şi i-a răspuns evitând privirea lui Hunter.

— Îmi era atât de somn aseară că am uitat să o îmbrac.

— Ce uitucă eşti! a chicotit copilul.

Lara i-a zâmbit la rândul ei.

— Du-te să-ţi pui halatul şi papucii.

Copilul a dispărut cât ai clipi iar Hunter a întins mâna spre Lara. Ea s-a ferit însă şi s-a dat jos din pat. A ridicat de pe covor cămaşa lui şi s-a îmbrăcat cu ea. Privirile li s-au întâlnit şi şi-au zâmbit timid.

— Cum îţi este? a întrebat-o el cu blândeţe.

Lara nu i-a răspuns imediat, chinuindu-se să găsească un nume pentru sentimentul care o copleşise. O fericire stranie, plină de căldură, mai completă şi mai certă decât tot ce simţise până atunci. N-ar fi vrut să-l părăsească nici măcar o clipă, îşi dorea să-şi poată petrece ziua cu el, şi ziua de mâine, şi următoarea, până când afla totul despre el.

— Sunt fericită, i-a spus. Atât de fericită că mi-e teamă.

— De ce ţi-e teamă, iubita mea?

— Pentru că-mi doresc din toată inima să dureze.

Hunter i-a făcut semn să se apropie dar ea s-a aventurat numai pentru un sărut fugar, după care s-a retras.

— Unde te duci? a întrebat-o el.

Lara s-a oprit în prag şi i-a zâmbit:

— Să mă îmbrac şi să văd puii, bineînţeles.

Capitolul 15

Trebuia neapărat să facă ceva pentru copiii din închisori în răstimpul în care orfelinatul era mărit. Nici nu începea discuţie să lase lucrurile aşa cum erau. Lara nu suporta ideea ca ei să-şi mai petreacă măcar o noapte în acele locuri periculoase. Singura soluţie era să-i convingă pe cei ce locuiau în Market Hill să-i primească în casele lor până când orfelinatul era gata. Din nefericire, ideea ei a fost primită cu o reţinere la care nu se aşteptase.

— Cum pot avea asemenea inimi împietrite? i se plângea Lara lui Hunter după o dimineaţă în care făcuse vizite după vizite şi fusese refuzată politicos în toate. A înaintat în bibliotecă, şi-a scos boneta şi a aşezat-o pe un scaun şi a început să-şi facă vânt. I-am rugat doar pe cei care au posibilităţi, care îşi pot permite să găzduiască un copil sau doi, şi doar pentru câteva luni! De ce nu vrea nimeni să ridice un deget măcar? Eram convinsă că măcar doamna Hartcup şi cu doamna Wyndham…

— Din considerente practice, i-a răspuns Hunter îndepărtându-şi scaunul de birou. A tras-o pe Lara în poala sa şi a început să-i desfacă volanul detaşabil de la gât. Lăsând deoparte orice impuls caritabil, trebuie să recunoşti că nu le ceri să aibă grijă de nişte copii obişnuiţi. Bunii cetăţeni din Market Hill îi privesc pe orfanii crescuţi în închisori ca pe nişte infractori în devenire – şi cine i-ar putea condamna pentru asta?

Lara i-a aruncat o privire plină de reproş.

— Cum poţi să spui asta când ştii prea bine că Johnny este un înger?

— E băiat bun, a recunoscut Hunter zâmbind în timp ce arunca o privire spre fereastră. Abia atunci Lara a auzit zgomotele şi şi-a dat seama că Johnny era afară şi trăgea cu pistolul de jucărie, distracţia lui favorită. Numai că Johnny este o excepţie, a continuat Hunter. Majoritatea celorlalţi copii au nevoi speciale. Iar unii sunt ca nişte animale sălbatice. Nu te poţi aştepta ca familiile Hartcup,

Wyndham sau altele să-şi asume o asemenea responsabilitate.

— Şi atunci ce este de făcut?

— Trebuie să aştepţi ca noua aripă a orfelinatului să fie gata şi ca noii profesori să fie angajaţi, i-a răspuns el.

— Nu pot aştepta atât! Vreau ca acei copii să părăsească imediat închisorile. Îi voi aduce aici şi-i voi îngriji chiar eu dacă e nevoie.

— Cum rămâne cu Johnny? a întrebat Hunter. Cum îi vei explica că tot timpul şi toată atenţia ta se vor îndrepta spre alţi copii iar el nu se va mai bucura de nimic?

— Îi voi spune… pur şi simplu că… Lara s-a oprit, frustrată. Nu va înţelege, a recunoscut.

Hunter a clătinat din cap, compătimitor.

— Draga mea, i-a şoptit, te-aş sfătui să încerci să-ţi împietreşti inima, măcar un pic, dar ştiu că aşa ceva e imposibil.

— Nu-i mai pot lăsa pe copii acolo, luni întregi.

— Înţeleg, la naiba! O să văd dacă pot face ceva, deşi mă îndoiesc să am mai mult noroc decât tine.

— Vei avea, i-a spus Lara recăpătându-şi imediat încrederea. Ai marele talent de a-i determina pe oameni să facă ceea ce vrei.

Hunter a zâmbit ironic.

— Mai am un alt talent, pe care vreau să ţi-l arăt în noaptea asta.

— Poate, i-a răspuns ea provocator.

* * *

Hunter s-a dovedit un aliat de nădejde. A făcut câteva vizite, s-a târguit, a încercat să fie cât mai convingător, ba chiar i-a mai şi ameninţat pe unii, dar în final toţi cei doisprezece copii aveau adăposturi temporare. Pentru că şi pe ea încercase să o convingă Hunter – deşi cauza era cu totul diferită – Lara ştia prea bine cât de greu le fusese oamenilor să-l refuze.

Ea nu avea să-l mai privească niciodată la fel, după noaptea petrecută împreună, atunci când simţise pentru prima oară plăcerea în braţele unui bărbat.

Mai mult decât plăcerea fizică, ea mai simţise încă ceva: că putea avea încredere în el.

Hunter era un bărbat blând, şi-a spus Lara, cu oarecare uimire. Soţul ei era atent cu ea dar şi cu cei din jurul lui… Nu ştia ce anume provocase o asemenea schimbare, dar era recunoscătoare.

Deşi nu părea să-i aprobe pornirile filantropice de a se amesteca în vieţile celorlalţi, părea să o înţeleagă şi încerca să o ajute.

Hunter fusese mereu foarte ocupat, dar altele îi fuseseră îndeletnicirile în primii lor ani de căsătorie. Era nelipsit de la vânători sau evenimente legate de sport, iar pentru cluburile de jocuri de noroc făcuse o adevărată pasiune. Lara bănuia că foştii lui tovarăşi descopereau acum cu dezamăgire că după întoarcerea din India, Hunter se simţea răspunzător pentru cei din jurul lui. Începuse să se intereseze de comerţ, navigaţie, manufacturi şi chiar cumpărase o fabrică de bere care îi aducea un profit bun, lună de lună. Era acum mai atent la lucrările agricole de pe domeniile lui şi se angajase să facă îmbunătăţirile demult aşteptate de arendaşii lui.

Tânăr fiind, obişnuit cu privilegiile şi având sentimentul invulnerabilităţii, Hunter crezuse cândva că lumea exista doar ca să-i ofere lui plăcere. Acum era mai matur şi mai înţelept, nu mai considera că totul i se cuvenea şi-şi asuma responsabilităţile pe care altă dată le evitase.

Era însă departe de a fi fost un sfânt… avea ceva dintr-un ticălos, lucru care îi plăcea Larei. Era seducător, jucăuş, ironic, o încuraja să uite de morală şi să i se alăture în a face lucruri de care nu s-ar fi crezut capabilă. Într-una din nopţi o vizitase pe Lara în dormitorul ei doar ca să se bucure de oglinda de pe tavan, înainte ca aceasta să fie îndepărtată de Possibility Smith. Ignorând protestele Larei, făcuse dragoste cu ea şi râsese de ea când o văzuse ascunzându-se imediat sub cearşaf. În timpul unei serate muzicale îi şoptise la ureche pasaje indiene de dragoste… iar altă dată o dusese la un picnic şi o sedusese chiar acolo, în aer liber.

Era soţul la care nu îndrăznise niciodată să spere: tandru, excitant şi puternic. Îl iubea – i-ar fi fost imposibil să nu-l iubească – dar îi era teamă să o recunoască asta cu voce tare. Cândva avea să i-o şi spună, atunci când se va simţi în siguranţă.

* * *

Înfăşurată într-un şorţ imens, Lara stătea la masa din bucătărie şi zdrobea seminţe de în într-un mojar din marmură. Le-a amestecat apoi cu ceară de albine topită. Era o veche reţetă de familie pentru alinarea gutei, boală care îl chinuia de ceva timp pe sir Ralph Woodfield, unul din locuitorii din Market Hill. Deşi acesta era un bărbat mândru, care nu cerea nimănui favoruri, îşi trimisese un servitor, de dimineaţă, să ceară o doză din leac.

Naomi a intrat în bucătărie, scuturându-şi fusta de colbul de pe drum. Fusese în sat. S-a apropiat de Lara, încruntată.

— Naomi, i-a spus Lara oprindu-se din treabă, credeam că eşti în sat, cu prietenele tale. Doar e ziua ta liberă.

— A trebuit să mă întorc de îndată, doamnă, i-a şoptit Naomi în timp ce celelalte servitoare continuau să sporovăiască vesele. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar… am auzit ceva în sat.

Lara a lăsat deoparte mojarul şi şi-a privit întrebător camerista.

— Este vorba de lady Lonsdale, a continuat Naomi. Eu sunt prietenă cu Betty, camerista ei, şi din vorbă-n vorbă… Stânjenită, Naomi a tras aer în piept şi a terminat repede ce avea de spus: Betty a spus că e un secret mare, dar lady Lonsdale e bolnavă.

Dându-şi seama că servitoarele se opriseră din treabă şi ascultau. Lara a tras-o pe Naomi într-un colţ şi i-a şoptit:

— Bolnavă? Nu se poate… De ce nu am fost anunţată?

— Betty spune că familia nu vrea să afle nimeni.

— Cât de bolnavă este? a întrebat Lara. Naomi, ţi-a spus Betty cumva… dacă sora mea are semne de violenţă?

Fata a coborât privirea.

— A căzut pe scări, se pare. Betty nu a fost acolo să o

vadă, dar mi-a spus că pare mai grav decât o simplă căzătură. Spune că lady Lonsdale se simte foarte rău şi că nu au vrut să trimită după doctor.

Lara tremura de furie şi oroare. Lonsdale o bătuse din nou pe Rachel. Era sigură de asta.

Ca şi dăţile trecute, după aceea avusese probabil remuşcărişi-i fusese prea ruşine ca să trimită după doctor, în minte îi treceau o mulţime de planuri: trebuia să ajungă la Rachel, să o ia de lângă Lonsdale, să o ducă într-un loc sigur şi să o îngrijească.

— Vă rog să nu spuneţi nimănui că ştiţi de la mine, doamnă, i-a spus Naomi. N-aş vrea ca Betty să-şi piardă slujba din cauza mea.

— Bineînţeles, i-a răspuns Lara, uimită că putea vorbi cu atâta calm, deşi în sufletul ei era furtună. Îţi mulţumesc. Naomi. Ai făcut foarte bine că mi-ai spus.

— Da, doamnă. Naomi părea uşurată. Şi-a luat boneta şi a ieşit din bucătărie.

Fără să se uite spre bucătăreasă şi spre celelalte servitoare care începuseră deja să şuşotească, Lara a pornit spre salonul rezervat de obicei domnilor. Pe pereţi erau o mulţime de capete de animale împăiate, ucise de Hunter şi de tatăl lui. Aura victoriilor bărbăteşti, transmisă de-a lungul generaţiilor Hawksworth, părea să umple încăperea.

Hotărâtă, Lara s-a îndreptat spre unul din dulapurile de sub rastelurile cu arme şi a găsit casetele din lemn de mahon care adăposteau pistoalele.

Pistoale cu mânere din sidef, lemn, argint… sculptate, gravate, bogat împodobite, asemenea obiectelor religioase. Lara nu mai trăsese niciodată cu pistolul, dar îi văzuse trăgând pe Hunter şi pe prietenii lui. Atunci i se păruse uşor să încarce pistolul şi să ţintească. Tot mai furioasă cu fiecare secundă care trecea, ea nici nu şi-a dat seama că intrase cineva până când i-a auzit glasul lui Hunter.

Acesta tocmai se întorsese de pe moşie, unde inspectase noul gard ridicat, aşa că era îmbrăcat cu costumul de călărie.

— Te pregăteşti de vreun duel? a întrebat-o în glumă în timp ce s-a apropiat să-i ia pistolul din mână. Dacă vrei să ucizi pe cineva, insist să aflu dinainte despre cine este vorba.

Lara i s-a împotrivit şi nu a dat drumul armei.

— Da, i-a răspuns furioasă. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Da… am de gând să-l omor pe prietenul tău Lonsdale. A făcut-o, iar… nu ştiu în ce stare este Rachel, dar am de gând să o iau de acolo. Ar fi trebuit să fac asta demult! Sper doar ca Lonsdale să fie acolo când ajung, să-i înfig un glonţ în inimă…

— Şşt… Mâna lui mare a cuprins pistolul. I l-a luat şi l-a aşezat cu grijă pe masă. S-a întors apoi spre Lara şi i-a privit chipul scăldat de lacrimi. Cumva, simpla lui prezenţă a părut să-i atenueze panica. A strâns-o la pieptul lui şi i-a şoptit cuvinte liniştitoare la ureche.

Lara şi-a strecurat mâna pe sub haina lui până ce palma i-a atins cămaşa, simţindu-i bătăile ritmice ale inimii. I se părea că totul era atât de intim… să poată plânge în braţele lui… era mai personal decât dacă ar fi făcut dragoste. Ura senzaţia de neajutorare pe care o avea. Dar nu-l mai simţise niciodată cu adevărat soţul ei, aşa ca acum. I-a inspirat parfumul familiar şi a oftat.

Hunter a găsit o batistă şi i-a şters lacrimile.

— Haide, spune-mi ce s-a întâmplat, i-a spus cu blândeţe, ajutând-o să-şi sufle nasul.

Lara a clătinat din cap, ştiind că el nu avea să-i fie de niciun ajutor, pentru că era vorba de Lonsdale. Erau prieteni de prea mult timp. Pentru bărbaţii ca Hunter sau Lonsdale, prietenia era mai importantă decât căsnicia. O soţie – spusese cândva Hunter – era o necesitate inevitabilă. Iar celelalte femei erau doar pentru recreere. Un prieten, însă, era ales cu grijă şi cultivat o întreagă viaţă.

— Ai pomenit numele lui Lonsdale, i-a spus Hunter. Ce s-a întâmplat?

Lara s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

— Nu vreau să discut despre asta, i-a răspuns. Îi vei lua

apărarea lui Lonsdale, cum ai făcut-o şi în trecut. Bărbaţii îşi ţin întotdeauna partea în asemenea situaţii.

— Povesteşte-mi, Lara.

— Naomi a auzit azi în sat că Rachel nu s-ar simţi bine. Că ar fi căzut pe scări. Dar ştiind ce s-a mai întâmplat în trecut, sunt convinsă că altul este adevărul.

— Sunt doar bârfe, deci. Până când vor fi confirmate de evidenţă.

— Te îndoieşti? a strigat Lara. Lonsdale îşi revarsă tot timpul mânia asupra surorii mele. Toată lumea ştie asta, dar nimeni nu îndrăzneşte să intervină. Iar Rachel preferă să ajungă în mormânt decât să recunoască. Nu-l va părăsi niciodată şi nu va rosti un cuvânt rău împotriva lui.

— Este femeie în toată firea, Lara. Las-o să judece singură.

Lara l-a privit furioasă.

— Rachel nu este în stare să ia vreo decizie în ceea ce-l priveşte pe Lonsdale. Crede, asemenea tuturor, că soţia este proprietatea soţului ei. Bărbaţii îşi pot lovi câinii, biciui caii şi îşi pot bate nevestele, pentru că este dreptul lor. Ochii Larei se umpluseră din nou de lacrimi. Nu ştiu cât de rău este Rachel de data aceasta, dar simt că s-a întâmplat ceva cumplit. Nu-ţi cer să faci nimic, pentru că ştiu prea bine că eşti bun prieten cu Lonsdale. Tot ce-ţi cer este să te ţii deoparte şi să mă laşi să fac ce cred de cuviinţă.

— Nu şi atunci când îmi cotrobăi prin dulapul cu arme. A prins-o de mână chiar atunci când încerca să scoată din dulap o altă cutie din mahon. Uită-te la mine, Lara. Mă voi duce eu la reşedinţa Lonsdale şi voi afla dacă ai motive să te îngrijorezi. Eşti mulţumită aşa?

— Nu, i-a spus Lara, încăpăţânată. Vreau să vin şi eu. Şi vreau să o aduc aici, indiferent de starea în care se găseşte.

— Ceea ce spui nu are sens, i-a răspuns el cu asprime. Nu te poţi amesteca în căsnicia cuiva şi nu o poţi lua cu forţa pe soţie din propria casă.

— Nu-mi pasă de legi! Vreau doar ca sora mea să fie în

siguranţă.

— Şi ce vom face când va dori să se întoarcă la ea acasă? O vom încuia în camera ei? O s-o legăm cu lanţuri de mobilă?

— Da! a izbucnit Lara, deşi ştia că nu avea nicio logică în ce spunea. Aş face orice să o ştiu departe de monstrul acela!

— Nu mergi nicăieri, i-a spus Hunter. Dacă Rachel nu se simte bine, va fi şi mai rău dacă te va vedea.

Lara s-a desprins de lângă el şi a luat un săculeţ cu gloanţe.

— Tu nu ai fraţi sau surori, i-a spus încercând să-şi stăpânească lacrimile. Dacă ai fi avut ai fi înţeles ce simt eu pentru Rachel. Am vrut să am grijă de ea din clipa în care s-a născut. Îmi amintesc o zi, când eram mici, iar Rachel a vrut să se urce într-un copac înalt din grădina noastră. Deşi tata ne interzisese, eu am ajutat-o să urce alături de mine. Stăteam pe o creangă şi ne bălăbăneam picioarele când a alunecat dintr-odată şi a căzut. Şi-a frânt braţul şi şi-a scrântit umărul. Iar eu nu am reuşit să o prind. Am văzut-o cum cădea iar stomacul mi s-a strâns, de parcă cu căzusem. Aş fi făcut orice să-i pot lua locul. La fel simt şi acum. Ştiu că i s-a întâmplat ceva îngrozitor şi nu pot să stau deoparte.

Şi-a încleştat fălcile, încercând să se oprească din plâns. Au trecut câteva clipe lungi.

— Ştiu că nu poţi face nimic, a spus Lara. Nu vrei ca cel mai bun prieten să-ţi devină duşman. Şi asta se va întâmpla dacă îndrăzneşti să intervii.

Hunter a înjurat printre dinţi.

— Rămâi aici, naiba să te ia! O s-o aduc pe Rachel la tine.

L-a privit cu ochi mari de uimire.

— Faci tu asta?

— Îţi jur.

A răsuflat uşurată.

— Oh, Hunter…

El a clătinat din cap, încruntat

— Nu-mi mulţumi pentru ceva ce nu-mi doresc să fac.

— Atunci de ce…

— Pentru că mi-e al naibii de clar că altfel nu-mi vei mai da pace. O privea de parcă ar fi vrut să o strângă de gât. Spre deosebire de tine, eu nu am dorinţa copleşitoare de a salva lumea. Vreau doar să am parte de un strop de liniște. După ce acest episod se va încheia, ţi-aş fi recunoscător dacă am putea să nu ne facem griji măcar câteva zile pentru orfani, bătrâni sau alte făpturi lipsite de noroc. Îmi doresc o seară liniştită, poate chiar două, dacă nu cer prea mult.

Lara îl cerceta cu privirea. Nu voia să pozeze în cavalerul salvator, şi-a dat ea seama. De aceea încerca să pară că motivele lui erau egoiste. Dar pe ea nu o păcălea, încă o dată, Hunter făcea ceea ce era corect.

În tăcere, Lara se gândea la cât de mult se schimbase.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, i-a spus.

— Ce anume? a întrebat-o cu glas de gheaţă.

— Demult, cu ani în urmă… chiar am invidiat-o pe Rachel pentru că… Şi-a coborât privirea şi şi-a fixat-o pe covor. Când Rachel s-a măritat cu Lonsdale chiar îşi imagina că era îndrăgostită de el. Lonsdale era frumos şi romantic, iar când vă comparam pe amândoi, în mintea mea, tu erai… infinit mai rău. Erai mult prea serios, prea preocupat de tine însuţi şi nu aveai nimic din farmecul lui Lonsdale. Nu este de mirare că nu te iubeam. Părinţii mei au aranjat această căsătorie iar eu am acceptat. Dar când vedeam câtă afecţiune era între Rachel şi Lonsdale nu mă puteam abţine să nu cred că făcuse o alegere mai bună decât mine. Nu ţi-aş fi recunoscut niciodată asta, numai că acum… acum înţeleg cât de mult mă înşelam. Ai devenit atât de… S-a oprit, roşie ca focul, pentru că emoţiile o împiedicau să continue. Eşti mai mult decât am sperat. Cumva, te-ai transformat în bărbatul în care pot avea încredere, pe care mă pot bizui. În bărbatul pe care-l pot iubi.

Nu îndrăznea să se uite în ochii lui pentru că nu-şi dădea seama dacă el îşi dorea sau nu să-i audă mărturisirile.

Hunter a trecut pe lângă ea şi a ieşit pe uşă… lăsând-o singură cu ecoul propriilor cuvinte.

Capitolul 16

Se părea că servitorii din casa Lonsdale le ţineau parte stăpânilor în funcţie de gen. Bărbaţii îl susţineau pe stăpân în timp ce servitoarele ţineau partea doamnei. Doi lachei şi valetul s-au străduit să-l împiedice pe Hunter să intre în timp ce menajera şi alte câteva servitoare priveau scena cu îngrijorare. Hunter a simţit că femeile erau mai mult decât nerăbdătoare să-i arate unde era camera stăpânei lor.

Hunter a schimbat câteva priviri cu valetul, un bătrân care fusese loial familiei timp de câteva decenii. Fără îndoială că asistase la multe şi-şi ajutase stăpânii să ascundă urmele faptelor lor. Bărbatul era politicos şi demn, dar din privirea lui Hunter a înţeles că se întâmplase ceva. Era flancat de cei doi lachei care păreau gata să-l ia pe sus pe Hunter şi să-l dea afară.

— Unde este Lonsdale? a întrebat sec Hunter.

— Stăpânul nu este acasă, domnule.

— Mi s-a spus că lady Lonsdale e bolnavă. Am venit să mă interesez de starea ei.

I s-a părut că valetul s-a îmbujorat puţin.

— Nu vă pot da detalii despre starea de sănătate a doamnei. Este o chestiune privată. Poate că ar fi mai bine să discutaţi cu lordul Lonsdale, când se va întoarce. Hunter s-a uitat la cei doi lachei şi la slujitoarele care parcă împietriseră lângă scară şi şi-a dat seama că lady Lonsdale era într-adevăr în stare gravă.

Situaţia i-a amintit de o alta, în India, când îşi vizitase un prieten aflat pe moarte şi găsise încăperea plină cu rude de-ale lui dar şi de-ale soţiei. Disperarea lor mută părea să plutească prin aer, ca un fum. Ştiau cu toţii că, dacă murea, soţia lui avea să fie arsă de vie alături de cadavrul soţului. Hunter îşi amintea de urma palmei ei, lăsată cu vopsea roşie pe tocul uşii, înainte de a ieşi din încăpere pentru a împlini vechea tradiţie *sati*. Urma aceea era tot ce avea să rămână după ea, pentru a aminti lumii de existenţa ei pe pământ. Iar Hunter nu avusese cum să o ajute. Indienii credeau atât de mult în *sati* încât erau în stare să-l ucidă pe străinul care îndrăznea să se amestece.

Viaţa unei femei valora prea puţin şi în multe alte culturi. Chiar şi într-a lor, care se presupunea a fi modernă şi luminată. Nu o contrazisese pe Lara atunci când îi spusese că în ochii englezilor, soţia era proprietatea bărbatului iar acesta putea face cu ea orice dorea.

Judecând după ce vedea acum, în casa aceea, nefericita lady Lonsdale era pe cale să devină o victimă a societăţii în care trăia.

Asta dacă nu intervenea nimeni.

Hunter i s-a adresat valetului, atent să fie auzit şi de toţi ceilalţi:

— Dacă moare, a spus încet, vei fi acuzat de complicitate la crimă. Şi-a dat seama fără să ridice privirea ce efect au avut cuvintele lui asupra celor prezenţi. Un curent de teamă, vinovăţie şi îngrijorare a părut să străbată încăperea.

Nimeni nu s-a mişcat, nici măcar valetul atunci când Hunter s-a îndreptat spre scară. S-a oprit în faţa menajerei durdulii:

— Arată-mi care este camera doamnei.

— Da, domnule. A urcat treptele atât de repede încât el a trebuit să urce câte două ca să ţină pasul cu ea.

În camera lui Rachel era întuneric. În aer plutea un iz de parfum dulce iar draperiile erau trase, lăsând să pătrundă doar o şuviţă de lumină. Rachel stătea în pat, sprijinită de perne, cu părul despletit şi trupul subţire acoperit cu o cămaşă albă de noapte. Nu părea să aibă vânătăi sau urme de lovituri vizibile pe faţă sau pe braţe, dar era ciudat de palidă iar buzele îi erau crăpate.

Auzind că intrase cineva, Rachel a deschis ochii şi a privit silueta care se contura în întuneric. A scos un sunet de teamă iar Hunter şi-a dat seama că ea crezuse că era Lonsdale.

— Lady Lonsdale, a spus el. Rachel… Ce ţi s-a întâmplat? De când eşti bolnavă? I-a luat mâna rece şi subţire în mâna lui, încercând să o încălzească.

Ea îl privea cu ochii unui animal rănit.

— Nu ştiu, i-a răspuns în şoaptă. Nu ştiu ce s-a

întâmplat. Nu a vrut, sunt sigură… dar am căzut, nu ştiu cum. Odihnă… doar de odihnă am nevoie. Numai că doare îngrozitor. Şi nu pot să dorm.

Nu avea nevoie doar de odihnă, ci de o vizită a doctorului Slade, pentru început.

— Lara m-a trimis după tine, i-a spus el. Dumnezeu ştie că nu ar trebui să fii mutată din loc, dar i-am promis.

Numele surorii ei a părut să răzbată prin coşmarul ei de dureri.

— Da, Larissa… Vreau la Larissa. Te rog.

Hunter s-a întors spre menajera care stătea într-un colţ.

— Ce naiba se petrece aici?

— Sângerează, domnule, i-a răspuns menajera. De când a căzut. Nimic din ce i-am făcut nu a oprit sângerarea. Am vrut să trimit după doctor, dar stăpânul mi-a interzis. Şi-a coborât vocea, iar Hunter a făcut eforturi să o audă: vă rog, domnule, luaţi-o de aici înainte să se întoarcă stăpânul. Nu ştiu ce se va întâmpla dacă nu o luaţi.

Hunter s-a uitat din nou la silueta fragilă de pe pat şi a dat pilota deoparte. Pe cămaşa ei de noapte erau pete uscate de sânge, la fel şi pe cearşaf. I-a poruncit imediat menajerei să-l ajute şi a înfăşurat-o într-un halat moale. Rachel a încercat să îl ajute, să ridice mâinile, dar şi cea mai mică mişcare îi producea dureri înfiorătoare.

Hunter a ridicat-o în braţe şi i-a vorbit ca unui copil:

— Aşa, bravo. Te duc la Larissa şi o să te faci bine curând… încerca să fie blând, dar ea gemea la fiecare mişcare. Înjurând printre dinţi, Hunter s-a întrebat dacă nu cumva o omora luând-o de acolo.

— Luaţi-o de aici, domnule, i-a spus menajera. E mai bine pentru ea, credeţi-mă.

Hunter a dat din cap şi a ieşit din încăpere. Rachel şi-a lăsat capul pe umărul lui. A crezut că leşinase, dar pe când coborau scările a auzit un glas slab:

— Îţi mulţumesc… oricine ai fi.

Delira din cauza durerii şi a hemoragiei, şi-a spus el.

— Sunt Hawksworth, i-a răspuns, încercând să nu o zdruncine pe când cobora treptele.

— Nu, nu eşti, a venit răspunsul slab dar sigur.

* * *

Drumul cu trăsura a fost o adevărată tortură pentru Rachel. Pălise şi mai tare şi scotea câte un geamăt ori de câte ori vreo roată nimerea o groapă sau vreun şanţ.

Stătea lungită pe canapeaua trăsurii, ghemuită între perne şi pături care nu-i erau de prea mare ajutor. După un timp, Hunter s-a trezit că tresărea la fiecare geamăt de-al lui Rachel, că durerea ei îl afecta mai mult decât ar fi crezut.

Ca şi toţi ceilalţi, Hunter dorise să ignore felul în care Lonsdale se purta cu Rachel, gândindu-se că ceea ce se întâmpla între doi oameni căsătoriţi, acasă la ei, nu era treaba lui. Nu avea nici cea mai mică îndoială că lumea va fi de părere că mersese prea departe luând-o din casa soţului ei.

— La naiba cu toţi! şi-a spus cu sălbăticie, auzind-o gemând din nou de durere. Era vina tuturor cunoştinţelor lor din Market Hill, a prietenilor şi rudelor ei că Rachel ajunsese într-o asemenea situaţie.

A fost aproape un miracol că Rachel nu a murit în timpul călătoriei. Au ajuns într-un final la Hawksworth Hall iar Hunter a purtat-o în braţe, cu multă grijă. Bătrânul doctor Slade era deja acolo, aştepta împreună cu Lara. Soţia lui mi-a părut prea mirată de starea în care se afla Rachel, semn că îşi imaginase tot ce putea fi mai rău.

La indicaţiile Larei, Hunter a dus pacienta în dormitorul soţiei lui şi a aşezat-o pe cearşafurile din bumbac. A ieşit mai apoi din cameră, lăsând-o cu Lara, doctorul şi o mulţime de servitoare.

Rolul lui se încheiase. Probabil că ar fi trebuit să simtă o oarecare satisfacţie pentru că îşi îndeplinise promisiunea, dar în loc de asta era tulburat, neliniştit. S-a închis în bibliotecă şi a început să bea pe îndelete, întrebându-se ce va face cu Lonsdale, atunci când va sosi. Indiferent de cât de mult ar fi regretat, ştia că nu-i putea permite să o ia înapoi cu el. Cum ar fi putut Lonsdale să-i convingă că nu-i va mai face rău lui Rachel – sau că nu va încerca să o

omoare, chiar?

Lonsdale nu avea să se schimbe, şi-a spus Hunter sorbind dintr-al doilea pahar cu coniac. Oamenii nu se schimbă. S-a gândit la ceea ce-i spusese Lara ceva mai devreme: cumva, te-ai transformat într-un bărbat în care pot avea încredere, pe care mă pot baza. Un bărbat pe care să-l pot iubi. Cuvintele ei oneste, spuse cu gentileţe şi speranţă, îl umpluseră de amărăciune. Nu ştiuse ce să-i răspundă, nici acum nu ştia. Îşi dorea dragostea ei. Ar fi făcut orice să o ştie a lui, deşi era posibil ca el să se dovedească la fel de dăunător şi de distructiv ca şi Lonsdale faţă de Rachel.

Un servitor a venit să-l anunţe că doctorul se pregătea de plecare iar Hunter a lăsat paharul jos. A ajuns în holul mare în acelaşi timp cu doctorul şi cu Lara. Chipul bătrânului era întunecat şi grav, ridurile îi erau mai proeminente ca de obicei, făcându-l să semene cu un buldog. Lara părea stăpână pe ea dar amărâtă, era evident că încerca să-şi stăpânească valul de emoţii.

Hunter s-a uitat de la unul la altul, aşteptând veştile.

— Ei bine? a întrebat, nerăbdător.

— Lady Lonsdale a pierdut o sarcină, i-a răspuns doctorul Slade. Se pare că nu a ştiut decât atunci când au început sângerările.

— Cum s-a întâmplat?

— Lonsdale a împins-o pe scări, i-a răspuns abia şoptit Lara. Băuse şi era furios. Rachel pretinde că nu şi-a dat seama ce făcea.

Doctorul Slade s-a încruntat şi mai mult.

— Nu credeam să ajung să spun asta vreodată, dar mă bucur că bătrânul lord Lonsdale nu mai trăieşte ca să vadă ce s-a ales de fiul lui. Îmi amintesc cât se mândrea cu el…

— Se va face bine? l-a întrerupt Hunter, simţind că doctorul abia începea o poveste.

— Sunt de părere că lady Lonsdale se va reface complet, i-a răspuns Slade, cu condiţia să se odihnească şi să fie îngrijită aşa cum trebuie. V-aş sugera să nu fie deranjată de nimeni, pentru că este într-o situaţie delicată. În ceea

ce-l priveşte pe soţul ei… A ezitat şi a clătinat din cap, de parcă ar fi recunoscut că era ceva ce-l depăşea. Sper să poată fi făcut să înţeleagă că un asemenea comportament este intolerabil.

— Va fi, i-a spus Lara hotărâtă, înainte ca Hunter să apuce să răspundă. S-a întors pe călcâie, fără să se uite la vreunul dintre ei şi s-a reîntors lângă sora ei.

Ceva din atitudinea ei semeaţă şi din înclinarea regească a capului l-a făcut pe Hunter să se simtă cumva vinovat, ca şi cum şi el şi doctorul ar fi fost mânjiţi de faptele lui Lonsdale. Ca şi cum ei doi fuseseră deja judecaţi şi condamnaţi pentru că ar fi participat la o imensă conspiraţie masculină împotriva femeilor.

— Naiba să-l ia pe Lonsdale! a murmurat el.

Doctorul s-a apropiat şi l-a bătut pe umăr.

— Te înţeleg prea bine, băiete. Cunosc afecţiunea pe care i-o porţi prietenului tău. Dar dacă părerea unui bătrân contează întrucâtva, să ştii că mă bucur că lady Lonsdale se află sub protecţia ta. Ai demonstrat compasiune, lucru rar întâlnit în familia Crossland. Nu te supăra că spun asta.

Hunter a zâmbit ironic.

— Adevărul nu are cum să mă supere, a spus şi a trimis după trăsură.

* * *

Lara şi-a vegheat sora toată noaptea, până când oboseala a răzbit-o şi a început să moţăie în scaun. S-a trezit brusc când a simţit că intrase cineva.

— Ce…?

— Eu sunt, i-a spus Hunter care a găsit-o prin întuneric şi şi-a pus mâinile pe umerii ei. Du-te la culcare, Lara. Sora ta doarme. Până mâine dimineaţă nu poţi face nimic.

Lara a căscat şi a clătinat din cap.

— Nu. Dacă se trezeşte şi are nevoie de ceva… Trebuie să fiu aici. Nu-i putea explica teama iraţională, sentimentul că nu-şi putea lăsa sora singură, pradă monştrilor reali sau imaginari.

El a mângâiat-o pe gât:

— Nu-i eşti de niciun ajutor dacă te extenuezi.

Lara şi-a odihnit obrazul în palma lui şi a oftat:

— Vreau să fac ceva, chiar dacă doar stau şi o privesc dormind.

El a sărutat-o pe creştet:

— Du-te să te odihneşti, iubita mea. O veghez eu. În ciuda împotrivirii ei, a ridicat-o de pe scaun şi a condus-o până la uşă. Lara a mers ca o somnambulă până la patul ei.

* * *

Lonsdale a sosit la Hawksworth Hall în după-amiaza următoare. Lara nu a aflat imediat de venirea lui, pentru că nu părăsise deloc camera lui Rachel.

Reuşise să o convingă să bea puţină supă şi-i dăduse o doză din medicamentul lăsat de doctorul Slade. Tăcută şi epuizată, Rachel păruse să se bucure de amorţeala pe care i-o provocase leacul. Adormise imediat, ţinând-o de mână pe Lara, ca un copil speriat.

Cu grijă, Lara şi-a eliberat mâna şi a mângâiat-o pe păr.

— Somn uşor, draga mea, i-a şoptit. Totul va fi bine.

A ieşit din cameră, întrebându-se cum avea să le spună părinţilor lor. Va fi neplăcut, cu siguranţă. Se aştepta ca ei să nege totul. Lonsdale era un bărbat de ispravă, aveau să spună ei. Poate că făcuse o greşeală, dar lumea trebuia să-l înţeleagă şi să-l ierte.

Lara ştia că avea nevoie de ajutorul lui Hunter ca să-l poată ţine pe Lonsdale departe de Rachel. Dacă Hunter se răzgândea, nu avea nicio şansă. Îi era recunoscătoare soţului ei pentru tot ce făcuse până atunci dar se temea ca prietenia lui cu Lonsdale să nu fie cea care conta, în ultimă instanţă. Nu şi-l putea imagina pe Hunter negându-i prietenului său accesul la propria soţie. Iar dacă Hunter ceda în faţa cererilor lui Lonsdale… Lara nu ştia prea bine ce mai putea face.

Cu toate aceste gânduri în minte, a ajuns în capul scării din holul principal. Ecoul vocilor masculine a ajuns până la ea iar intensitatea lor i s-a părut alarmantă.

A coborât grăbită treptele, ridicându-şi poalele fustelor. Când a ajuns pe ultima treaptă i-a auzit clar vocea lui Hunter şi l-a zărit pe cumnatul ei, bine îmbrăcat, cu şarmul

unui băieţandru. Părea relaxat, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Şi-a jurat că nu o va mai atinge în viaţa lui pe Rachel, chiar dacă asta însemna să-l împuşte cu mâna ei.

Deşi nu a scos niciun sunet, Hunter i-a simţit prezenţa. S-a întors şi a fulgerat-o cu privirea.

— Rămâi pe loc, i-a spus aspru. Ea l-a ascultat, simţind cum inima îi bătea violent, răstimp în care Hunter s-a întors din nou spre Lonsdale.

— Hawksworth, a murmurat Lonsdale, părând uimit de primirea rece. Dumnezeule, omule, cât mai ai de gând să mă ţii aici, în picioare? Invită-mă înăuntru la un păhărel, să stăm de vorbă ca între prieteni.

— Nu mi se pare că ar fi o ocazie pentru un păhărel.

— Păi… motivul venirii mele este evident, cred. Lonsdale a făcut o pauză, după care a continuat, îngrijorat: cum se simte soţia mea?

— Nu e bine deloc.

— Nu înţeleg ce se petrece aici. Rachel a avut un accident iar tu, în loc să o laşi să-şi revină în propria casă, ai târât-o până la ţară, doar ca să-i faci pe plac Larei, fără îndoială, înţeleg reacţia ei – aşa fac toate femeile, dar mă aşteptam ca tu… A clătinat din cap. Ce e cu tine, Hawksworth? Nu-ţi stă în fire să te amesteci în treburile altora, mai ales când este vorba de cel mai bun prieten din câţi ai avut vreodată.

— Nu mai este cazul, i-a răspuns el cu calm.

— Ce vrei să spui cu asta? îmi eşti ca un frate. Doar n-o să ne certăm pentru o femeie. Lasă-mă s-o iau pe Rachel şi totul va fi ca înainte.

— Nu poate fi deplasată.

Lonsdale a râs neîncrezător.

— Se va deplasa dacă spun eu. Este soţia mea. Hunter continua să-l privească implacabil. De ce te uiţi aşa la mine? Ce naiba se petrece aici?

Hunter nici nu a clipit.

— Pleacă, Terrell.

— Spune-mi ce e cu Rachel!

— Era însărcinată, i-a spus sec Hunter. A pierdut copilul.

Lonsdale a pălit iar gura i s-a strâmbat într-un rictus.

— Mă duc la ea.

Hunter a clătinat din cap, refuzând să se dea deoparte.

— Are cine să se ocupe de ea.

— A pierdut copilul pentru a-i cărat-o până aici deşi era bolnavă! a strigat Lonsdale.

Lara şi-a muşcat limba, încercând să nu scoată niciun sunet, dar nu a reuşit:

— Rachel a pierdut sarcina pentru că tu i-ai dat vânt pe scări! Mi-a spus şi mie şi doctorului Slade!

— E o minciună!

— Taci, Lara, a mârâit Hunter.

— Iar tu nici măcar nu ai trimis după doctor, a continuat Lara, ignorându-l.

— Pentru că nu avea nevoie, naiba să te ia! a explodat Lonsdale repezindu-se la ea. Încerci să-i întorci pe toţi împotriva mea. Îţi închid eu gura, nenorocito!

Lara s-a retras automat, uitând de scara din spatele ei. A căzut cu un geamăt, aterizând în şezut pe cea de-a doua treaptă şi l-a văzut oripilată pe Hunter înşfăcându-l pe Lonsdale.

— Ieşi afară! a spus Hunter îmbrâncindu-şi fostul prieten spre uşă.

Lonsdale s-a eliberat şi l-a atacat cu pumnii. Lara se aştepta ca şi Hunter să reacţioneze la fel, să adopte aceeaşi postură de pugilist. Ambii bărbaţi erau pasionaţi de sport şi boxaseră adesea cu aristocraţii lor prieteni.

Dar nimeni nu s-ar fi aşteptat la ce s-a întâmplat în continuare: cu o mişcare ciudată, folosindu-se de genunchi şi de podul palmei, Hunter l-a trimis pe Lonsdale la podea, după care s-a năpustit asupra lui, gata să-i aplice o ultimă lovitură. Lovitura fatală, şi-a dat seama Lara, încercând să se adune. Hunter arăta straniu, părea mai mult decât pregătit să-l omoare pe bărbatul din faţa lui.

Raţiunea dispăruse, înlocuită de un instinct letal.

— Hunter! a strigat ea disperată. Stai, Hunter!

Vocea ei a părut să străpungă ceaţa care îl înconjurase. A privit-o iar ceea ce a văzut în ochii lui a speriat-o: o sete

cumplită de sânge care nu avea legătură neapărat cu ce se întâmpla în acele momente. Se lupta din răsputeri să nu alunece într-un abis întunecat în care nu-şi dorea să se reîntoarcă. Erau multe lucrurile pe care nu le înţelegea, dar ştia că trebuia să aducă lucrurile pe un făgaş normal, cât mai curând posibil.

— Ajunge! a spus Lara iar servitorii au început să apară din toate direcţiile, privindu-i uimiţi pe cei doi bărbaţi încleştaţi, la pământ.

— Lordul Lonsdale doreşte să plece. Lara s-a ridicat, şi-a netezit fusta şi i s-a adresat valetului: George, te rog să-l conduci pe lordul Lonsdale la trăsură.

Valetul s-a desprins din mulţimea de servitori care stăteau cu gurile căscate, întrebându-se ce se întâmplase. Părând să înţeleagă dorinţa Larei, doamna Gorst i-a dispersat imediat.

— Haideţi, fiecare la treaba lui! Sunt destule de făcut, nu e timp de stat degeaba!

Hunter nu s-a mişcat când Lonsdale a fost luat pe sus de doi servitori şi dus la trăsură. Lara s-a apropiat de soţul ei şi l-a atins temătoare.

— Îţi mulţumesc, domnule, pentru că mi-ai apărat sora.

El i-a aruncat o privire fierbinte, intensă.

— Mulţumeşte-mi în pat, i-a spus în şoaptă.

Lara s-a uitat uimită la el.

— Acum? Simţea cum se înroşise. Hunter nu i-a răspuns ci a continuat să o privească în felul acela.

Nici nu îndrăznea să privească în jur, de teamă ca servitorii din jur să nu-şi dea seama ce dorea soţul ei. I-a trecut prin minte să îl refuze. La urma-urmei putea spune că grijile pentru sora ei o epuizaseră. Şi aşa şi era. Dar Hunter nu-i mai ceruse niciodată ceva în felul acesta.

De câte ori făcuseră dragoste, el fusese seducător, încurajator… dar niciodată disperat, de parcă ar fi încercat să-şi salveze sufletul.

Tulburată din cauza intensităţii privirii lui, ea a coborât ochii şi s-a îndreptat spre scară. Hunter a urmat-o imediat, fără să încerce însă să o grăbească. Îi auzea respiraţia

iute, nu din cauza efortului ci din cauza dorinţei, iar inima a început să-i bată cu putere. S-a oprit în capul scării pentru că nu ştia dacă să aleagă dormitorul lui sau pe al ei.

— Unde? a întrebat încet.

— Nu contează, i-a răspuns el.

* * *

După un timp – nu ştia prea bine dacă trecuseră minute sau ore – s-a trezit din somn. Hunter o privea intens.

— Eşti singura femeie cu care voi face dragoste de-aici înainte, i-a spus mângâindu-i sânul.

Ea şi-a trecut mâna prin părul lui, savurând senzaţia pe care i-o dădea trupul lui lipit de al ei.

— Asta e bine, i-a răspuns şoptit.

— Păstrează-mă lângă tine, Lara. Nu vreau să te părăsesc.

Uimită, ea l-a cuprins cu braţele pe după umeri. De ce se temea că vor fi despărţiţi? Se temea de vreun accident sau de vreo catastrofă greu de prevăzut care să-i despartă din nou? Gândul o înspăimânta. Trecuse mult timp de când i se spusese că soţul ei murise… şi spre ruşinea ei, nu-l plânsese cu adevărat. Dar dacă i s-ar fi întâmplat ceva, dacă acum ar fi fost separaţi din nou, nu ar fi putut suporta. Nu mai dorea să trăiască fără el.

Îl privea cu ochii în lacrimi:

— Rămâi cu mine, atunci, i-a spus simplu. Şi să nu ne mai gândim la trecut.

— Da, Dumnezeule, da.

Şi au făcut dragoste lent, încercând să facă să dureze o eternitate, până când plăcerea a venit în valuri nesfârşite şi toate secretele au devenit scrum.

— Mă iubeşti?

— Da, da…

Nu ştia care din ei a întrebat, nici cine a răspuns… doar că era adevărat.

Capitolul 17

În zilele care au urmat, lordul Lonsdale a păstrat tăcerea şi nici nu a încercat să mai vină la Hawksworth Hall. Într-un final, a trimis un bilet scurt în care cerea să fie informat de starea soţiei lui. Lara a ezitat, simţind că Lonsdale nu avea niciun drept să afle ceva despre Rachel, după ce îi făcuse atâta rău.

Şi totuşi decizia nu-i aparţinea. S-a apropiat cu grijă de sora ei, care se odihnea pe sofaua din salon. În cămaşa de noapte albă, acoperită cu o pătură cu margini din dantelă, Rachel părea la fel de fragilă ca o figurină de porţelan. Privea pe fereastră iar în poală avea o carte deschisă.

— Nu e pe placul tău, draga mea? a întrebat Lara făcând semn spre roman. Poţi să-ţi aduc altceva din bibliotecă.

— Nu, mulţumesc. Rachel i-a zâmbit cald. Nu mă pot concentra pe nimic. După ce citesc un minut, cuvintele par să-şi piardă sensul.

— Ţi-e foame?

Rachel a clătinat din cap.

— Johnny mi-a adus o piersică din grădină. Mi-a spus că e o piersică fermecată, care mă va face bine şi a stat cu mine până am mâncat-o toată.

Lara a zâmbit.

— E un copil plin de imaginaţie.

— Uneori aş putea jura că e al tău, a continuat Rachel. Are deja o întreagă colecţie de broaşte ţestoase şi alte animale mici pe care le aduce de afară. Îţi seamănă mult.

— După cum s-a purtat cu doctorul Slade la ultima lui vizită, după atenţia cu care i-a cercetat trusa şi după sutele de întrebări pe care i le-a pus, nu m-ar mira să studieze medicina, mai târziu.

— Ar fi bine să avem un doctor în familie, a spus Rachel şi a plecat capul, oftând.

Lara a îngenuncheat lângă ea şi i-a acoperit mâna rece cu a ei.

— Rachel… Lonsdale a trimis un bilet în care se

interesează de starea ta. Să-i răspund sau nu?

Rachel a pălit, apoi a clătinat din cap.

— N-am idee.

Au rămas amândouă tăcute, iar Lara a continuat să o ţină de mână, susţinând-o. Într-un final a îndrăznit să-i spună ce ar fi vrut de la început:

— Rachel… nu trebuie să te mai întorci la el. Niciodată. Poţi să stai cu noi sau să-ţi închiriezi o casă, oriunde.

— Fără soţ, fără copii, fără lucrurile care fac ca viaţa unei femei să merite trăită, a spus Rachel cu glas pierdut. Cum aş putea să fac o asemenea alegere? Trebuie să mă întorc la Lonsdale şi să sper că se va schimba.

— Îţi poţi umple viaţa cu alte lucruri, Rachel…

— Eu nu sunt ca tine, a întrerupt-o sora ei. Nu am independenţa ta. Nu aş putea face ce ai făcut tu după moartea lui Hawksworth, să-mi croiesc o viaţă nouă în care să nu existe un bărbat. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi început imediat să-mi caut alt soţ. Eu mi-am dorit dintotdeauna o familie. Este adevărat că Lonsdale are şi el păcatele lui. Am înţeles demult că trebuie să-i accept limitele şi că…

— Era cât pe ce să te omoare, Rachel, i-a spus Lara. Nu, nu încerca să mă contrazici. După părerea mea, refuzul lui de a trimite după doctor echivalează cu o tentativă de omor. Este un bărbat îngrozitor şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să te împiedic să te întorci la el.

— Nu a fost deloc blând cu mine, a fost de acord Rachel, şi nu-i pot lua apărarea în toate privinţele. Totuşi, dacă i-aş fi spus despre starea mea ar fi fost mai atent şi poate că accidentul nu ar mai fi avut loc.

Lora devenise foarte agitată. I-a eliberat mâna şi s-a ridicat în picioare. A început să se învârtă în cerc, furioasă.

— După acest aşa-zis accident sunt convinsă că Lonsdale va sta potolit o vreme, după care va redeveni el cel adevărat… condescendent, egoist şi crud. Nu se va schimba, Rachel!

Ochii lui Rachel, de obicei calzi şi blânzi, deveniseră de gheaţă.

— Soţul tău s-a schimbat, nu-i aşa?

Lara era uimită de tonul provocator al surorii ei.

— Da, i-a răspuns. Hunter a devenit un bărbat mai bun. Dar eu îmi repet în permanenţă în gând că această schimbare s-ar putea să nu fie permanentă.

— Eu cred că este, i-a spus Rachel. Cred că Hawksworth este un alt om. În ziua în care a venit după mine la reşedinţa Lonsdale abia dacă l-am recunoscut. Aveam dureri mari şi nu gândeam clar, dar când a apărut… am crezut că este un străin. Nu-mi venea să cred că era chiar Hawksworth. Am avut senzaţia că este un înger.

— Are şi el momentele lui, a recunoscut Lara, în timp ce cuvintele „un străin” îi răsunau în minte. S-a uitat spre Rachel, care şi-a ferit privirea. Rachel, am sentimentul că vrei să insinuezi ceva… S-a oprit şi şi-a adunat tot curajul înainte de a o întreba: vrei să spui că nu crezi că este cu adevărat soţul meu?

Rachel i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Vreau să cred că este Hawksworth pentru că şi tu ai ales să crezi asta.

— Nu este vorba de o alegere, i-a răspuns Lara profund tulburată.

— Ideea este că l-ai acceptat din motive doar de tine ştiute. I-a zâmbit. Draga mea, întreaga ta energie se revarsă asupra altora. Iei deciziile din impuls, instinctiv, fără să examinezi motivele. Şi te implici în problemele altora doar ca o scuză, ca să nu le priveşti îndeaproape pe ale tale.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că… Vocea lui Rachel s-a transformat în şoaptă şi a privit-o cu afecţiune. Iartă-mă. Te întristez şi nu este cazul. Vreau să spun că am ales să cred că printr-un miracol soţul tău s-a întors la tine numai pentru că îmi doresc să te văd fericită. În schimb, tu va trebui să mă laşi să mă întorc la Lonsdale atunci când voi fi pregătită să sper şi eu într-un miracol.

* * *

Lara stătea întinsă pe pat, pe burtă. Era goală iar soţul

ei îşi turna ulei parfumat în palme.

Mirosul de lavandă umplea aerul cu o dulceaţă ameţitoare. S-a înfiorat când i-a simţit palmele calde pe spate. El părea să-i cunoască foarte bine trupul, ştia să-i alunge tensiunea relaxându-i muşchii umerilor şi coborând pe şira spinării. Lara a gemut de plăcere:

— E atât de bine…

Cu mişcări circulare, degetele lui mari avansau spre umeri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-a spus el după câteva minute, când ea era relaxată şi docilă în braţele lui.

Larei i s-a părut uşor să i se confeseze, să-i spună de ce nu putuse să mănânce nimic la cină. În ciuda insistenţelor lui Hunter, ea nu se atinsese de mâncare şi rămăsese tăcută până când ajunseseră în intimitatea dormitorului lor.

— Am discutat astăzi cu Rachel despre Lonsdale, i-a spus ea. Vrea să se întoarcă la el, atunci când se va simţi în stare. Bineînţeles că am obiectat şi ne-am certat. Dacă aş reuşi să găsesc cuvintele potrivite să o conving că nu trebuie să facă asta… trebuie să mă gândesc la ceva.

— Lara, a întrerupt-o el. Ca de obicei, vrei să găseşti o soluţie care să te mulţumească pe tine. Dar de data asta lucrurile stau altfel. Las-o în pace pe Rachel. Nu o presa să-ţi dea răspunsuri pentru care nu este pregătită. Deocamdată nu pleacă nicăieri.

Recunoscând înţelepciunea din vorbele lui, Lara i-a zâmbit:

— Sunt mult prea nerăbdătoare. Nici nu ar fi trebuit să-l pomenesc pe Lonsdale atât de curând. Când o să învăţ să nu mă mai amestec în treburile altora?

— Îmi place nerăbdarea ta, i-a răspuns Hunter, zâmbindu-i la rândul lui.

— Rachel spune că mă implic în vieţile altora ca să evit propriile probleme. Crezi şi tu că aşa este?

— Nu în totalitate. Dar tu?

— Păi… S-a ridicat în şezut şi şi-a dus genunchii la piept, înlănţuindu-i cu braţele încât să-i acopere sânii. Bănuiesc

că e mai uşor să vezi ce ar trebui să facă alţii decât să-ţi analizezi propria viaţă.

El a sărutat-o pe obraz.

— Eu cred că tu îţi tragi energia din satisfacţia de a-i ajuta pe alţii, i-a şoptit. Şi nu este nimic rău în asta. I-a desfăcut cu blândeţe braţele. De ce încerci mereu să te acoperi? a întrebat-o. Încă te mai ruşinezi, după tot ce am făcut?

Lara a roşit sub privirea lui intensă.

— Nu mă pot abţine. Nu mă voi simţi niciodată în largul meu fără haine pe mine.

— Ba te vei simţi. Degetele lui uleioase au coborât pe abdomen, în cercuri concentrice. Ştiu eu o cură pentru timiditate.

— Care? A făcut ochii mari când a auzit ce-i şoptea el la ureche. Ai făcut vreodată aşa ceva? l-a întrebat neîncrezătoare.

— Doar am auzit.

— Nici nu cred că este posibil.

— Merită încercat, nu crezi?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, i-a acoperit gura cu gura lui şi a lipit-o de trupul lui excitat.

* * *

Într-un orăşel ca Market Hill, bârfele se răspândeau repede. Orice secret, boală sau necaz erau descoperite, discutate, rezolvate sau uitate degrabă. Aşa că ultimele veşti despre căpitanul Tyler şi soţia lui au ajuns şi la cei care locuiau la Hawksworth Hall. Doamna Tyler, care era însărcinată cu primul lor copil avusese dureri, aşa că doctorul Slade îi recomandase să nu mai părăsească patul pentru tot restul sarcinii.

Lara a compătimit-o sincer şi şi-a arătat îngrijorarea. Ideea de a fi ţintuită la pat timp de cinci luni i se părea îngrozitoare. Lăsând la o parte disconfortul, plictiseala era de ajuns ca să aducă o femeie în pragul nebuniei. Trebuia să facă ceva pentru biata doamnă Tyler, chiar şi dacă asta însemna doar să-i aducă nişte romane cu care să-şi mai omoare timpul.

Situaţia nu era însă lipsită de dificultăţi. Lara îşi amintea reacţia soţului ei la neaşteptata prezenţă a familiei Tyler la dineul dat în cinstea întoarcerii lui. Fusese rece, furios. Existase o clipă stranie în care Lara ar fi putut jura că Hunter şi căpitanul Tyler se cunoşteau destul de bine, deşi pretindeau contrariul. De atunci, Lara păstrase distanţa, simţind că o apropiere între ei i-ar fi putut crea probleme cu Hunter.

Pe de altă parte, a-i face plăcere soţului ei trecea pe locul al doilea în faţa conştiinţei ei.

Soţia căpitanului era obligată să rămână în pat, neajutorată, timp de mai multe luni iar Lara nu putea ignora această situaţie. S-a hotărât să o viziteze cât mai discret posibil iar dacă Hunter afla, atunci avea să suporte consecinţele.

Într-una din zilele în care Hunter era plecat la Londra cu afaceri Lara a pornit spre Morland Manor. Luase cu ea un coş cu prăjituri şi piersici din livada lor precum şi câteva romane care să-i facă timpul să treacă mai repede. Drumul dura o oră iar Lara privea pe geam la câmpiile verzi despărţite prin garduri joase pe care păşteau oi grase şi vite ce ridicau alene capul când trecea trăsura prin dreptul lor.

Deşi era un mijloc de transport luxos, Lara stătea ca pe ace. Îşi schimba mereu poziţia, îşi rearanja fustele şi simţea nevoia să meargă urgent la toaletă. A zâmbit gândindu-se la felul în care îşi va face apariţia la Morland Manor. Nu era deloc politicos să dai buzna în casa unui om, neanunţat, şi să te repezi la toaletă, dar nu avea ce face. Ciudat, dar nu mai putea conta deloc pe vezica ei în ultima vreme.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă când a început să se gândească mai atent la starea ei. Îşi neglijase sănătatea din cauză că-şi făcuse atâtea griji pentru Rachel. În ultima vreme fusese destul de nervoasă, i se părea că se îngreunase un pic… şi nu ar fi trebuit să-i vină deja ciclul? Nu-i întârziase niciodată.

Doar de data aceasta. Îi întârziase două săptămâni.

Pentru o altă femeie, ar fi fost un semn că era însărcinată.

Nu şi eu, şi-a spus cu tristeţe. Niciodată eu.

A întins mâna după o carte din teanc, încercând să-şi abată atenţia.

Şi totuşi gândul acesta nu-i dădea pace. De câte ori, la începutul căsătoriei lor, nu-şi dorise să conceapă un copil? Vina, dorul… fuseseră de nesuportat. Într-un final acceptase ideea că nu va avea niciodată copii. Ca o ironie, tocmai Hunter fusese cel care o ajutase acum să-şi vadă adevărata valoare, dincolo de incapacitatea de a avea copii.

Şi totuşi, dacă…? Îi era teamă să spere. Dacă ar fi fost adevărat, dacă… Lara a închis ochii, şi-a încrucişat braţele deasupra pieptului şi a şoptit o rugăciune. Îşi dorea să poarte în pântece copilul lui Hunter dar i se părea un miracol imposibil.

Lara a strâns din ochi şi o lacrimă i-a alunecat pe obraz, în ciuda eforturilor.

A reuşit să se adune până când trăsura a ajuns la destinaţie. Morland Hall era ascuns într-o pădure iar faţada era pe jumătate din cărămidă roşie, jumătate placată cu lambriuri, dându-i un farmec aparte. Ajunsă în holul de la intrare, Lara i-a întins valetului coşul cu delicatese şi pachetul cu cărţi.

A fost lăsată să aştepte mai puţin de un minut. Căpitanul Tyler a sosit imediat să o întâmpine.

— Lady Hawksworth! a exclamat el părând mai degrabă mirat decât încântat. Este o onoare neaşteptată.

— Scuzaţi-mă dacă am sosit într-un moment nepotrivit, i-a răspuns Lara întinzându-i mâna acoperită de mănuşă. Voiam doar să vă salut pe amândoi şi să-i aduc ceva doamnei Tyler.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră! Uimirea lui de moment fusese înlocuită de gratitudine. Vă rog să intraţi, să vă servim cu ceva răcoritor. Trimit imediat un servitor sus, să vadă dacă soţia mea se odihneşte sau dacă vă poate primi.

— Nu o deranjaţi, vă rog. Nu stau mult. Lara l-a însoţit

înăuntru şi şi-a scos mănuşile şi boneta de călătorie. Era o zi călduroasă, aşa că şi-a şters cu o batistă transpiraţia de pe frunte şi obraji.

Căpitanul a invitat-o să ia loc pe o canapea înflorată din salonul pentru oaspeţi. Lara şi-a aranjat fustele şi l-a privit zâmbind cum se aşeza pe un fotoliu din mahon.

Părerea ei iniţială despre el rămânea neschimbată: era un bărbat serios şi plăcut. Dar ceva din privirea lui o tulbura, ca şi cum încerca să păstreze tăcerea asupra unui subiect care o privea.

— Sper că nu vă supăr dacă vă întreb cum se mai simte sora dumneavoastră?

— Este bine, mulţumesc. Şi nu aş avea de ce să fiu deranjată de faptul că vă interesaţi de ea. De ce-aş fi?

Tyler şi-a coborât privirea.

— Circumstanţele suferinţei ei sunt cumva…

— Da, este un scandal, i-a răspuns încet Lara. Nu mă îndoiesc că fiecare om din Market Hill are propria părere despre asta. Numai că întreaga vină şi ruşine îi aparţin lordului Lonsdale.

Tyler şi-a împreunat degetele.

— Din nefericire, nu este pentru prima oară că aflu despre o asemenea purtare a unui soţ faţă de soţia lui. Şi mă tem că nu va fi nici ultima. A ezitat înainte de a adăuga, cu tact: sper doar că lady Lonsdale va avea parte de întâmplări mai fericite de acum înainte.

— Şi eu, i-a răspuns Lara. Au continuat conversaţia preţ de câteva minute, atingând numai subiecte neutre înainte de a ajunge şi la unul mai personal: starea doamnei Tyler.

— Doctorul Slade ne-a asigurat că soţia şi copilul vor fi bine dacă îi vom respecta cu stricteţe recomandările. Şi nu ai cum să nu ai încredere într-un om cu experienţa şi înţelepciunea lui. Cu toate acestea, eu îmi fac griji. Ţin foarte mult la doamna Tyler. Mi-a fost o tovarăşă credincioasă în toţi aceşti ani, mai ales în cei petrecuţi în India.

Impresionată de ataşamentul pe care i-l arăta soţiei lui, Lara a îndrăznit să abordeze subiectul care o frământa de

ceva vreme.

— Acum că aţi pomenit de India, îmi amintesc de ceva.

— Da? Era deja în gardă, mustaţa neagră îi fremăta.

Lara a continuat cu grijă.

— Când aţi participat la dineul de la Hawksworth Hall, cu câteva luni în urmă şi v-aţi întâlnit cu lordul Hawksworth… mi s-a părut că vă cunoşteaţi.

— Nu, doamnă.

— Oh. Nu a făcut nici cea mai mică încercare să-şi ascundă dezamăgirea. Există anumite evenimente care au legătură cu India şi pe care soţul meu refuză să le discute. Speram să pot face lumină cu ajutorul dumneavoastră.

— Nu l-am cunoscut pe lordul Hawksworth în India. Tyler o privea în ochi. A urmat o pauză care i s-a părut nesfârşită. Şi totuşi, a continuat el, soţul dumneavoastră îmi aminteşte de un bărbat pe care l-am întâlnit acolo.

Cuvintele păreau inocente, dar ceva i-a spus că erau de fapt o invitaţie la noi descoperiri. S-a înfiorat. Trebuia să abandoneze imediat acel subiect, a prevenit-o un glas lăuntric.

— Adevărat? a şoptit.

Căpitanul Tyler a privit-o cu mare atenţie. Avea un chip luminos şi blând pe care-l mai văzuse doar în tablourile lui Rembrandt. Din câte auzise, era o femeie plăcută, animată de dorinţa de a le face bine celor mai puţin norocoşi. Nu merita ca tocmai ea să fie folosită, trădată… dar aşa era de când lumea. Animalele de pradă le căutau întotdeauna pe cele slabe şi vulnerabile.

Tyler ştia foarte bine adevărul dar părea să fie o alegere grea. Ştia că nu poţi alege întotdeauna drept, dar poţi încerca să alegi răul cel mai mic. Iar cea mai mare greşeală dintre toate era să iei decizii în pripă.

Fără îndoială că trebuia să-i fie loial celui cunoscut drept Hunter, lord Hawksworth. Bărbatul îi salvase cândva viaţa iar el nu-l putea trăda acum. În acelaşi timp, femeia dulce şi inocentă din faţa lui merita să afle adevărul iar el era singurul care i-l putea spune. Dacă nu ar fi venit în ziua aceea la ei, probabil că Tyler ar fi amânat la nesfârşit

subiectul. Dar ea era acolo şi părea că soarta aranjase ca ei să se vadă între patru ochi şi să aibă timp să stea de vorbă.

— Cel la care mă refer era un mercenar, i-a spus Tyler. Liam cunoscut pe când lucra la o fabrică din estul Indiei. Era un tip extrem de inteligent, foarte retras, care nu părea să aibă ambiţii prea mari. Deşi englez la origine, fusese crescut printre indieni de un cuplu de misionari.

Povestea lui Tyler a fost întreruptă de un servitor care le aducea o tavă cu răcoritoare.

— Un sandviş? Nişte biscuiţi? a întrebat el.

Lara a refuzat mâncarea dar a acceptat un pahar cu limonadă. A privit modelul delicat de pe pahar, întrebându-se de ce s-ar fi ostenit căpitanul să-i spună atât de multe despre un bărbat care nu însemna nimic pentru ea.

— La un moment dat am apelat la ajutorul lui. Îmi formasem o echipă de şase oameni cu care să încerc să restabilesc ordinea în teritoriile recent anexate. După cum vă puteţi imagina, conflictele cu barbarii erau frecvente atunci când încercam să-i aducem sub protecţia leului britanic.

— Fără îndoială că majoritatea indienilor nu doresc această protecţie a leului britanic, i-a răspuns sec Lara.

— Îşi vor da seama într-un final că este spre binele lor, i-a răspuns Tyler pe un ton grav, fără să perceapă ironia din cuvintele ei. Până atunci însă, rebeliunea capătă nenumărate forme care mai de care mai urâte. Crime, atacuri, jafuri la tot pasul. Şi, oricât mi-ar fi de greu să recunosc, la ele se adaugă şi corupţia din rândul oficialilor noştri. Tocmai de aceea am înfiinţat acea unitate pentru misiuni secrete. Patru dintre ei se aflau deja sub comanda mea iar doi au fost aduşi din afara regimentului. Iar cel despre care vă vorbesc acum s-a dovedit ideal.

— Datorită inteligenţei şi a faptului că-i înţelegea pe nativi, a spus Lara.

— Exact. Şi mai avea ceva… o abilitate unică de a se transforma în funcţie de situaţie. Nu am mai întâlnit un asemenea cameleon. Putea deveni oricine, oricând, după

cum dorea. L-am văzut printre nativi, arătând exact ca ei şi mai târziu luând parte la balul dat de ambasador, arătând ca un englez cumsecade, fără să ridice niciun fel de suspiciuni. Era agil ca un tigru – şi tot atât de crud. Mai mult decât atât, nu se temea deloc de moarte, drept pentru care era extrem de eficient în misiuni. L-am folosit drept spion, investigator şi uneori ca… A făcut o pauză, stânjenit: ca o armă, dacă-l pot numi aşa.

— A executat oameni la comandă? a întrebat Lara, plină de repulsie.

Căpitanul a încuviinţat.

— Atunci când trebuia să facem ceva repede şi fără zgomot. Proceda la fel ca şi tâlharii, folosea un pumn de monede legate într-o batistă – au grijă să nu curgă mult sânge, dacă mă înţelegeţi. Văzând că Lara pălise şi-a dat seama că mersese prea departe. Iertaţi-mă, doamnă. N-ar fi trebuit să fiu atât de explicit, dar am vrut să vă fac să înţelegeţi ce fel de caracter are acest om.

— Caracter, a spus ironic Lara. Mai degrabă lipsa lui.

— Se poate spune şi aşa.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Lara dornică să scape de acele imagini crude. Se mai află încă în India, sub comanda altcuiva?

Căpitanul a clătinat din cap.

— A dispărut pur şi simplu, într-o bună zi. Am crezut că a fost ucis sau poate că şi-a luat singur viaţa. Nu avea multe motive să trăiască, după părerea mea. În orice caz, nu l-am mai văzut până…

— Da? a insistat ea.

— Până la revenirea mea în Anglia. Când am luat parte la dineul de la Hawksworth Hall. Şi l-am văzut la braţul dumneavoastră. Şi-a şters fruntea plină de sudoare cu mâneca şi a privit-o în ochi: doamnă, adevărul este că… i-a luat locul soţului dumneavoastră.

Lara s-a clătinat, camera a părut să se mărească în jurul ei şi abia dacă-i mai auzea cuvintele căpitanului: *Ar fi trebuit să vorbesc mai demult… obligaţii… nu eram sigur că… dacă vă pot fi de ajutor…*

A clătinat din cap, simţindu-se de parcă ar fi lovit-o cineva în moalele capului. A făcut eforturi să poată respira, dar ceva greu îi apăsa pieptul iar aerul nu îi mai era de ajuns.

— Vă înşelaţi, domnule, a reuşit să spună. Dându-şi seama că era tulburată, căpitanul i-a oferit ceva de băut. Nu, mulţumesc, nu mai pot rămâne. Sora mea are nevoie de mine. Vă înşelaţi însă în privinţa soţului meu. Nu este cel pe care l-aţi descris dumneavoastră. Bună ziua.

A ieşit cu genunchii tremurând. S-a simţit ceva mai bine doar când a ajuns în interiorul familiar al trăsurii ei. Simţind că se întâmplase ceva, valetul a întrebat-o dacă se simţea bine.

— Du-mă acasă, i-a răspuns Lara, privind fix înainte.

Capitolul 18

Lara stătea împietrită în trăsură iar gândurile i se îngrămădeau în minte.

Neplăcutul adevăr este că…

I-a luat locul soţului dumneavoastră…

Nu vreau să te părăsesc…

Mă iubeşti?

Da, da…

Totul era de o cruzime înspăimântătoare. Reuşise în sfârşit să capete încredere într-un om, îi dăruise inima şi sufletul ei… şi totul fusese o iluzie.

Un cameleon, aşa îl numise căpitanul. Un bărbat fără conştiinţă, incapabil de remuşcări. Un ucigaş cu sânge rece.

O manipulase, o sedusese şi o lăsase însărcinată. Furase numele şi averea lui Hunter, îi furase până şi soţia. Cât îi dispreţuia probabil pe cei pe care îi înşelase!

Orice altă femeie ar fi fost în stare să-şi recunoască soţul, şi-a spus Lara. Ea îi acceptase însă minciunile pentru că dorise să-l creadă.

Îşi amintea cuvintele lui Janet Crossland: *Cât de nerăbdătoare eşti să te urci în pat cu un străin!*

Îi venea să moară de ruşine. Fusese adevărat. Îl dorise încă de la început, instinctiv. Totul o atrăsese spre el. Aşa că lăsase ca lucrurile să meargă de la sine.

Furia şi umilinţa o copleşeau. Iar durerea era prea mare. S-a cutremurat şi a rămas nemişcată, ca un copil înfricoşat, întrebându-se de ce oare nu plângea.

A încercat să-şi adune gândurile. Trebuia să-şi facă un plan. Dar gândurile raţionale o ocoleau. Ar fi vrut ca drumul cu trăsura să nu se mai sfârşească, să ajungă până la capătul pământului şi să se prăbuşească în abis. Nu se putea întoarce acasă. Avea nevoie de ajutor.

Dar singura persoană la care se putea gândi o trădase.

— Hunter, a şoptit îndurerată. Numai că adevăratul Hunter era mort, iar cel pe care îl crezuse soţul ei… Nici

măcar nu-i ştia numele.

Era cât pe ce să înceapă să râdă isteric dar s-a abţinut, temându-se că nu se va putea opri şi că va sfârşi într-o casă de nebuni. Ceea ce nu părea atât de groaznic, de fapt. Ar fi vrut să se afle acum într-un loc în care să poată să strige, să râdă şi să se dea cu capul de pereţi.

Cu un efort de voinţă a aşteptat cu calm, tăcută, ca trăsura să ajungă la Hawksworth Hall. Nu-şi dădea seama cât timp trecuse – puteau să fi fost ore sau doar minute până când valetul i-a deschis uşa, arborând o faţă îngrijorată.

— Doamnă… Şi a condus-o înăuntru.

Lara şi-a dat seama că avea o expresie cel puţin stranie după felul în care s-au purtat cu ea servitoarele.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? a întrebat doamna Gorst. Păreţi cam…

— Sunt doar obosită, i-a răspuns Lara. Vreau să mă odihnesc. Te rog să ai grijă să nu fiu deranjată.

A urcat scările, ţinându-se bine de balustradă. Când s-a văzut în oglinda din holul de la etaj şi-a dat seama de ce erau atât de îngrijoraţi servitorii. Părea să aibă temperatură, ochii îi ieşiseră din orbite. Obrajii îi ardeau, erau roşii, de parcă ar fi stat în soare. Numai că roşeaţa era cauzată de ruşine şi de furie.

Respirând greu, Lara s-a îndreptat spre dormitorul ei dar s-a trezit bătând la uşa lui Rachel. A privit înăuntru. Sora ei stătea pe un fotoliu, lângă fereastră.

— Larissa, a întâmpinat-o ea zâmbind. Intră şi povesteşte-mi cum a decurs vizita la familia Tyler. În timp ce o privea, s-a încruntat. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Lara a clătinat din cap, incapabilă să-i povestească enormităţile pe care le aflase. A înghiţit în sec de câteva ori, luptându-se să vorbească.

— Rachel… te-am adus aici ca să am grijă de tine, dar mă tem… că tu vei fi cea care va trebui să ai grijă de mine. A îngenuncheat şi şi-a pus capul în poala ei. Am fost o proastă, a oftat. Şi a început să-i povestească totul, cu fraze întrerupte, adesea greu de înţeles. I-a mărturisit

totul, fiecare detaliu umilitor, în timp ce Rachel o mângâia uşor pe păr. Într-un final a reuşit să izbucnească într-un plâns cu sughiţuri.

— Gata, linişteşte-te, i-a spus Rachel. Totul va fi bine.

— Nu, s-a înecat Lara, disperată. Nimic nu va mai fi bine. Cred că îi port în pântece copilul. Copilul lui, înţelegi?

Degetele lui Rachel începuseră să tremure.

— Oh, draga mea, i-a şoptit după care a tăcut, lăsând-o pe Lara să-şi termine mărturisirea. Poate că Tyler se înşală, i-a spus la un moment dat. Cum poate fi cineva sigur că el este sau nu lordul Hawksworth?

Lara a oftat adânc şi a clătinat din cap.

— Adevăratul Hunter este mort, a spus cu tristeţe. Nu are rost să pretind contrariul. Bărbatul acesta nu este soţul meu. Am ştiut-o de la început, dar nu am vrut să înfrunt adevărul. Am lăsat ca lucrurile să curgă de la sine pentru că îl doream. Asta ce înseamnă, Rachel? Ce fel de om mai sunt şi eu?

— Nu trebuie să te învinovăţeşti, i-a spus cu hotărâre sora ei. Erai singură. Şi nu mai fuseseşi îndrăgostită niciodată.

— Asta nu scuză ceea ce am făcut. Dumnezeule! Sunt atât de ruşinată! Pentru că adevărul este că încă îl mai iubesc. Şi nu vreau să-l pierd.

— Atunci de ce trebuie neapărat să o faci?

Întrebarea îndrăzneaţă, venind de la o femeie cu principii ca Rachel a uimit-o. A privit-o cu ochi mari pe sora ei înainte de a-i răspunde cu glas stins:

— Dintr-o mie de motive… dar cel mai mult contează că a minţit în tot ce a făcut sau a spus. Eu doar l-am ajutat să-şi atingă scopul, s-a folosit de mine.

— Dar se poartă ca şi cum ar ţine cu adevărat la tine.

— Doar pentru că e mai convenabil aşa. A roşit din cap până în picioare. Oh, când mă gândesc ce pradă sigură am fost… biata văduvă tânjind după dragoste… Şi-a îngropat faţa în poala lui Rachel şi a reînceput să plângă. Nu mi-am dat seama până acum cât de retrasă, de protejată am fost.

Nici măcar moartea lui Hunter nu m-a afectat cu adevărat. Pentru mine era doar un străin, chiar şi după cei doi ani de căsătorie. Iar bărbatul acesta a apărut ca prin vis, s-a strecurat în viaţa şi în sufletul meu… şi am ajuns să-l iubesc. Şi să iubesc fiecare clipă petrecută cu el. Iar când va pleca va lua cu el şi inima mea. Nu voi mai iubi pe nimeni, niciodată.

A continuat să vorbească şi să plângă până când a răpus-o epuizarea. A aţipit câteva minute, în poala surorii ei.

Când s-a trezit era în continuare pe jos, iar spinarea şi gâtul îi înţepeniseră. În primele clipe a sperat că totul fusese doar un coşmar şi inima i-a tresărit, cu speranţă. Dar o privire aruncată spre Rachel a convins-o: coşmarul era real.

— Ce vei face? a întrebat-o cu blândeţe Rachel.

Lara şi-a şters ochii.

— Trebuie să trimit după Arthur şi soţia lui. Titlul trebuie să le revină. Este al lor de drept. În ceea ce-l priveşte pe Hunter… S-a oprit, aproape înecându-se când i-a rostit numele. Mâine se întoarce de la Londra. Îl voi sfătui să se facă nevăzut, ca să scape de condamnare. Altfel, nu am nici cea mai mică îndoială că va fi spânzurat, nu numai pentru ce mi-a făcut mie, ci şi pentru fraudele comise în numele soţului meu. Contracte, investiţii, împrumuturi… Dumnezeule! Niciunul dintre ele nu mai este valabil.

— Şi cu copilul cum rămâne?

— Nu trebuie să afle nimeni, a răspuns imediat Lara. În special el. Nu mai are nimic de-a face cu el, de-acum. Copilul este al meu şi doar al meu.

— Îl păstrezi?

— Oh, da. Lara şi-a acoperit abdomenul cu palma desfăcută şi s-a împotrivit unui nou val de lacrimi. Este oare greşit să-mi mai doresc acest copil după toate astea?

Rachel a mângâiat-o din nou pe părul răvăşit:

— Nu, draga mea.

După o noapte de somn chinuit, Lara s-a trezit a doua zi

dimineaţă mai hotărâtă ca niciodată. Se simţea de parcă ar fi fost în doliu, de parcă îi murise cineva, dar a ales să se îmbrace cu o rochie albastră cu borduri din mătase. În casă domnea o atmosferă sumbră. Ştia că va trebui să le dea o explicaţie servitorilor, prietenilor şi cunoştinţelor din Market Hill… şi lui Johnny.

Cum să facă un copil să înţeleagă ce se întâmplase, când nici măcar ea nu înţelegea?

Când totul se va termina, şi-a promis, când Hunter va fi alungat din sufletul ei şi titlul îi va reveni lui Arthur ea va părăsi definitiv acest loc. Poate că-şi va fauri o nouă viaţă în Italia sau Franţa. Cumva, o va convinge pe Rachel să plece împreună cu ea. Numai la gândul că va fi nevoită să o ia de la început a simţit că-i dădeau lacrimile.

S-a gândit cât timp trecuse de când Hunter – nu ştia cum altcumva să-i spună – venise în viaţa ei.

Trei luni. Cele mai frumoase, mai împlinite, în care avusese parte de fericire aşa cum numai alţii aveau. Înflorise în compania lui pasională, iubitoare. Dacă durerea nu ar fi fost atât de acută, ar fi considerat chiar că era un preţ care merita plătit.

A încercat să-şi încropească un discurs pentru momentul în care el se va întoarce de la Londra. Câteva cuvinte demne, calme, fără să se certe sau să acuze. Dar în minte îi veneau numai întrebări. A ieşit în grădină, dornică de singurătate. S-a aşezat pe o bancă, fixând cu privirea o fântână cu heruvimi şi inspirând mirosul de iarbă proaspăt cosită. Şi-a frecţionat tâmplele, încercând să scape de durerea surdă de cap.

Ca într-un coşmar, a văzut două siluete apropiindu-se. Arthur şi Janet Crossland. Atât de curând, şi-a spus cu tristeţe. Bineînţeles că au sărit imediat ce au aflat că au şansa de a-şi recăpăta titlul, precum prădătorii care tabără pe un animal ucis.

Arborau acelaşi zâmbet înfumurat dintotdeauna. Janet a fost cea care a vorbit prima:

— Ţi-a trebuit ceva timp să-ţi vii în minţi, i-a spus acră. Înţeleg că mica ta escapadă s-a sfârşit şi că ne dai înapoi

ce este de drept al nostru.

— Da, i-a răspuns Lara. Escapada s-a sfârşit.

Arthur i-a luat mâna, prefăcându-se că o compătimea.

— Draga mea nepoată. Am mare înţelegere pentru suferinţa ta. Ai fost dezamăgită, trădată, umilită…

— Sunt foarte conştientă de ceea ce mi s-a întâmplat, l-a întrerupt Lara. Nu este nevoie să o luăm de la capăt.

Părând surprins că o auzea ripostând, Arthur şi-a dres glasul.

— Nu eşti în apele tale, Larissa. O să-ţi trec cu vederea impoliteţea, pentru că înţeleg că eşti tulburată şi confuză.

Janet şi-a încrucişat braţele osoase la piept şi i-a zâmbit rece Larei:

— Nu mi se pare deloc confuză. Arată mai degrabă ca un copil căruia i-a fost luată acadeaua.

Arthur s-a întors spre soţia lui şi i-a şoptit ceva în barbă. Deşi nu s-au auzit clar, cuvintele lui au redus-o pentru un timp la tăcere.

S-a întors apoi spre Lara cu un zâmbet de reptilă.

— Nu puteai alege un moment mai bun, Larissa dragă. Ai aşteptat ca el să fie plecat şi ne-ai trimis vorbă. Am făcut toate demersurile ca el să fie arestat la Londra. Aş fi preferat să fie aruncat în temniţă, dar a fost doar reţinut în casa familiei Hawksworth până la judecată. Totul va fi tranşat de Camera Lorzilor, bineînţeles… trebuie să fie judecat de egalii lui ca rang… dar vor descoperi imediat că nu este unul deal lor.

Lara nici nu reuşea să-şi imagineze ce însemna pentru cel pe care-l considerase până atunci soţul ei să fie reţinut sub pază. Lipsirea de libertate îl adusese probabil în pragul nebuniei. Mai rău decât atât, ideea de a fi judecat de cei mai influenţi lorzi din Anglia…

Şi-a înăbuşit un suspin. Era atât de mândru… Nu voia să-l ştie zdrobit, la pământ.

— Trebuie neapărat judecat de ei? a întrebat.

— Mai întâi lordul cancelar ne va lua fiecăruia câte o declaraţie, în particular. Dacă nu va hotărî să-l achite – lucru imposibil – va fi judecat de Camera Lorzilor. Arthur a

zâmbit încântat. Va atârna de ştreang cât de curând. O să cer să aibă grijă să nu-i frângă imediat gâtul, ca să-l văd chinuindu-se şi învineţindu-se cu laţul de gât. Iar eu mă voi bucura de fiecare clipă, în timp ce el va muri încet-încet…

Lara a scos un geamăt, aşa că el a arborat din nou o expresie plină de solicitudine.

— Te lăsăm singură cu gândurile tale, draga mea. O să-ţi dai seama mai târziu că ai procedat bine.

Lara şi-a muşcat buzele, protestând în tăcere, în adâncul sufletului. Sigur că făcuse ceea ce era moral, ceea ce era corect, dar argumentele logice nu făceau decât să complice lucrurile. Astfel, ea îi sprijinea pe soţii Crossland să-şi recapete titlul, iar acest lucru îi aducea numai necazuri.

Aveau să secătuiască repede averea familiei şi toţi cei care trăiau pe acel domeniu urmau să aibă de suferit. La fel şi Johnny, care nu va mai avea parte de un viitor sigur, aşa cum dorise ea. Cum putea fi acesta un lucru bun?

O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Janet a privit-o cu un zâmbet crud:

— Fruntea sus, dragă. Doar ai avut parte de o aventură incitantă, nu-i aşa? Iar soţul tău vremelnic este un bărbat cu adevărat frumos. Şi fără îndoială că este şi bun la pat. Măcar pentru asta ar trebui să fii recunoscătoare.

Arthur a înşfăcat-o de braţ şi a tras-o deoparte. Lara la auzit cum îi şoptea printre dinţi:

— Ţine-ţi gura spurcată. Dacă o mai provoci mult putem pierde titlul. Avem nevoie de mărturia ei, înţelegi? S-a uitat spre Lara şi i-a zâmbit încurajator: să nu-ţi faci griji pentru nimic, Larissa. Totul se va sfârşi curând. Până atunci, însă, vei mai avea parte de unele dificultăţi. Noi vom fi lângă tine, la fiecare pas.

— Mulţumesc, a şoptit Lara.

A privit-o atent, de parcă nu reuşea să-şi dea seama dacă glasul ei conţinea o notă de sarcasm.

— Mă aştept să te comporţi civilizat, Larissa. Nu uita, suntem o familie şi avem acelaşi ţel. Mai mult decât atât, mă aştept să fii politicoasă cu lordul Lonsdale când va sosi

aici, după-amiază.

— Nu! Lara a sărit în picioare, albă ca varul. De ce l-ai chemat aici, pentru numele lui Dumnezeu?

— Calmează-te, i-a spus Arthur. Lordul Lonsdale are la rândul lui informaţii foarte valoroase pentru noi. Vreau să discut cu el. Vrea de asemenea să o ia acasă pe soţia lui şi nu-l condamn pentru asta. După felul în care ai furat-o pe sora ta…

— Îi interzic lordului Lonsdale să pună piciorul pe acest domeniu, a spus Lara. Nu voi permite asta, înţelegi?

— Îi interzici? a întrebat Arthur neîncrezător iar Janet a izbucnit în râs. Nu uita, nepoată, că nu mai eşti stăpână aici. Nu ai niciun drept să iei decizii, cu atât mai puţin să interzici ceva.

— O voi face, totuşi. Iar dacă nu mă susţii nu voi depune mărturie împotriva lui Hunter. Nu te voi ajuta în niciun fel, voi jura că el este adevăratul meu soţ… asta dacă nu-mi promiţi acum şi aici că-l vei ţine departe pe Lonsdale de sora mea.

— Pentru cât timp? a întrebat-o Arthur, privind-o ca pe o nebună.

— Indefinit.

El a râs ironic.

— Să ţii un soţ departe de soţia lui… indefinit… Mă tem că ceri prea mult, draga mea.

— Este un soţ violent şi abuziv. Rachel era cât pe ce să moară după ultima bătaie primită. Poţi să-l întrebi pe doctorul Slade dacă nu mă crezi.

— Sunt convins că exagerezi.

— L-am plăcut dintotdeauna pe Lonsdale, a intervenit şi Janet. La urma-urmei, dacă a lovit-o cu adevărat pe Rachel înseamnă că a meritat-o.

Lara o privea pe Janet clătinând din cap.

— O astfel de remarcă, venind din partea unei femei… S-a îndreptat apoi spre Arthur: aştept o promisiune din partea ta, domnule. În schimbul mărturiei mele.

— Îmi ceri să fac ceva nu numai imoral ci şi ilegal, a protestat Arthur.

— Sunt convinsă că nu te-ar deranja prea tare, i-a răspuns Lara cu răceală. Altfel nu te voi sprijini. Şi mă aştept să-ţi ţii cuvântul şi după proces. Sper să fii suficient de gentleman pentru asta.

— Femeie încăpăţânată şi lipsită de raţiune!

Arthur roşise de furie, dar Janet l-a întrerupt cu un zâmbet satisfăcut:

— Nu uita, dragule, avem nevoie de mărturia ei.

Arthur a închis gura, încercând să se controleze.

— Bine, s-a răstit la Lara. Bucură-te de această mică victorie. Îţi jur că va fi şi ultima. S-a întors pe călcâie şi a plecat, cu Janet pe urmele lui.

Larei i-a trebuit mult timp să se liniştească. S-a aşezat, cu genunchii tremurând şi şi-a îngropat faţa în palme. Lacrimile îi curgeau pe obraji, i se prelingeau printre degete. A oftat:

— Oh, Hunter, a şoptit nefericită. De ce nu eşti tu cel adevărat?

* * *

Din clipa aceea, totul s-a desfăşurat cu o viteză uimitoare. Deşi Hunter refuzase să fie asistat legal, domnul Young îi ignorase instrucţiunile. Îl contactase pe avocatul familiei, domnule Elliott, care îi recomandase un avocat pledant, pe Serjeant Wilcox.

Pe de cealaltă parte, lordul Arthur şi soţia lui îşi angajaseră şi ei un avocat al acuzării, deşi acesta nu avea prea multe de făcut, cum de altfel nu avea nici Wilcox. Lordul cancelar trimisese doi aprozi să ia declaraţii. Zile întregi, cei doi scriseseră şi copiaseră spusele tuturor celor care se oferiseră să depună mărturie. Lara aproape că-i era recunoscătoare lui Arthur pentru că o ţinuse departe de hoardele de vizitatori. Le spusese tuturor că Lara nu se simţea deloc bine şi că nu putea primi pe nimeni.

Lara s-a întâlnit totuşi cu domnul Young, atunci când acesta a revenit de la Londra. Ştia că-l văzuse pe Hunter şi tânjea să afle veşti despre el, în ciuda eforturilor ei de a rămâne indiferentă.

Young părea obosit, nedormit. Ochii lui căprui erau

tulburi, injectaţi. Lara l-a primit în salonul familiei şi a închis uşa, cunoscând prea bine obiceiul lui Janet de a trage cu urechea. Aici puteau măcar discuta între patru ochi.

— Cum este? l-a întrebat Lara fără preambul, aşezându-se şi făcându-i şi lui semn să ia loc.

Young s-a aşezat pe marginea sofalei.

— Starea lui de sănătate este bună, dar în ceea ce o priveşte pe cea emoţională nu mă pot pronunţa. Vorbeşte foarte puţin, nu dă semne de mânie sau de teamă. Pare indiferent, de fapt.

— Are nevoie de ceva? l-a întrebat Lara cu voce stinsă, îşi dorea să meargă la el, să-i ofere alinare şi ajutor.

— Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să-i duc nişte haine curate şi câteva obiecte personale. Mâine, când mă întorc la Londra.

Lara a dat din cap.

— Du-i orice are nevoie.

— Lady Hawksworth, a început Young temător, vreau să vă asigur că nici eu şi nici doctorul Slade nu l-am fi adus pe lordul Hawksworth la dumneavoastră dacă nu am fi fost ferm convinşi de identitatea lui.

— Am dorit cu toţii să credem în el, a murmurat Lara. Iar el a ştiut şi a profitat de asta.

— Ştiţi că am cel mai profund respect pentru judecata dumneavoastră, doamnă. Dar nu mă pot abţine să vă spun că am convingerea că aţi acţionat sub influenţa unchiului dumneavoastră. Nu este prea târziu să vă răzgândiţi. Înţelegeţi ce se va întâmpla cu el dacă nu vă retrageţi acuzaţiile?

Lara i-a zâmbit cu tristeţe.

— El te-a trimis să-mi spui toate astea?

Young a clătinat din cap.

— Hawksworth refuză să scoată un cuvânt în apărarea lui. Nu-şi va confirma şi nici nu-şi va infirma identitatea. Spune că numai dumneavoastră veţi decide totul.

— Va trebui ca noi toţi să spunem adevărul. Tot ce pot să fac este să-mi exprim convingerile, indiferent de

consecinţe.

Dezamăgirea lui Young era evidentă.

— Înţeleg, lady Hawksworth. Totuşi, sper că nu vă veţi supăra dacă eu şi doctorul Slade îl vom susţine pe lordul Hawksworth.

— Din contră, a spus Lara, încercând ca vocea să nu i se frângă. Aş fi fericită dacă l-aţi ajuta aşa cum puteţi, dat fiind că eu nu pot face asta.

— Da, doamnă. Vă rog să mă scuzaţi dar trebuie să plec. Am multe lucruri de făcut în numele lordului Hawksworth.

Ea s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Fă tot ce poţi pentru el.

— Bineînţeles. Young s-a încruntat, plin de regret. Astrele nu v-au fost deloc favorabile, se pare. Credeam că aveţi toate motivele să fiţi fericiţi dar soarta vă tot scoate obstacole în cale. Nici n-aş fi visat că se va ajunge la asta.

— Nici eu, a şoptit Lara.

— Nu m-am considerat niciodată un romantic, i-a spus el stânjenit, dar sper cu adevărat ca dumneavoastră şi…

— Nu, i-a răspuns ea cu blândeţe, conducându-l spre uşă. Nu spera.

* * *

Camera copilului era plină de jucării iar pe pereţi erau atârnate tablouri care înfăţişau copii la joacă. De dragul lui Johnny, Lara încercase să transforme încăperea într-un paradis, dar acum se părea că nu putea face prea multe ca să-l protejeze. A pus o carte la loc, pe poliţa albastră şi s-a aşezat pe marginea patului lui Johnny.

Părea absurd de mic între perne, cu părul încă umed după baie. Reacţia lui la cele întâmplate fusese chiar mai rea decât lacrimile la care se aşteptase Lara. Nu mai zâmbea, energia copilărească îi dispăruse cu totul, era neobişnuit de solemn. Lara nu-i dăduse prea multe explicaţii, ştiind că unui copil de vârsta lui i-ar fi fost greu să înţeleagă. Îi spusese doar că Hawksworth făcuse ceva rău, că fusese arestat şi că urma să fie judecat.

— Mama, a întrebat Johnny privind-o cu ochii lui mari, albaştri. Lordul Hawksworth este un om rău?

Lara l-a mângâiat pe păr.

— Nu, dragul meu. Nu cred că este cu adevărat rău. Dar ar putea fi pedepsit pentru anumite lucruri pe care le-a făcut în trecut.

— Lordul Arthur spune că va fi spânzurat aşa cum a fost şi tata.

— Adevărat? a întrebat Lara cu blândeţe, încercând să-şi ascundă furia. Nimeni nu ştie cu certitudine ce se va întâmpla până când nu discutăm cu lordul cancelar.

Johnny s-a întors pe o parte, sprijinindu-şi capul într-o mână.

— Şi eu voi merge într-o zi la închisoare, mamă?

— Niciodată, i-a răspuns ferm Lara. Nu voi lăsa să ţi se întâmple asta.

— Dar dacă voi fi şi eu un om rău când voi fi mare…

— Tu vei fi un om bun, de ispravă. Lara l-a privit în ochi cu tandreţe şi dragoste. Nu trebuie să-ţi faci asemenea griji. Vom rămâne împreună, tu şi cu mine şi totul va fi bine.

Copilul s-a cuibărit între perne, încă nesigur şi grav.

— Vreau să se întoarcă lordul Hawksworth, a spus el.

Lara a închis ochii, încercând să-şi stăvilească lacrimile.

— Da, ştiu.

Lara a sosit la Londra cu o seară înainte de întâlnirea cu lordul cancelar. Hotărâse să stea la Park Place, reşedinţa familiei Hawksworth, acolo unde era reţinut şi Hunter. Casa albă, impozantă, cu ferestre înalte şi patru coloane la intrare fusese restaurată cu eleganţă şi mult bun-gust. Interioarele cu lambriuri din stejar fuseseră zugrăvite în tonuri de bej şi un oliv frumos, inventat exclusiv pentru casele familiei Hawksworth, cu cincizeci de ani în urmă. Acea nuanţă anume făcuse furori în toată Anglia şi mai era şi acum foarte răspândită.

Lara era tot mai nerăbdătoare pe măsură ce se apropia. Gândul că va petrece noaptea sub acelaşi acoperiş cu Hunter, chiar şi în camere separate, îi trimitea un tremur în tot corpul.

Ar fi vrut să-i pună întrebările care o chinuiseră noapte

şi zi. Totuşi, nu ştia dacă va avea curajul să se afle faţă în faţă cu el.

Spre marea ei uşurare, lordul Arthur şi soţia lui hotărâseră să stea în casa lor din Londra. Când le-a spus servitorilor să-i despacheteze bagajele în camera ei obişnuită, valetul i-a răspuns că aceea era deja ocupată.

— De către cine? a întrebat Lara.

— De doamna contesă.

Mama lui Hunter era acolo? Lara făcuse ochii mari la valet. Cum? Când?

— Am ajuns în această după-amiază, s-a auzit vocea contesei venind din capul scărilor. După ce una din scrisorile pe care le-ai trimis în întreaga Europă a ajuns în sfârşit la mine am pornit imediat spre Londra. Planul meu era să ajung mâine la Hawksworth Hall şi să pun capăt acestei poveşti. Când-acolo îl descopăr pe presupusul meu fiu ţinut aici sub arest. Se pare că am nimerit la momentul oportun.

Lara o pornise deja în sus, pe scări. Sophie, contesa de Hawksworth arăta ca întotdeauna: înaltă şi subţire, cu un coc regesc din bucle în vârful capului şi cu mai multe şiraguri de perle la gât. O femeie practică, inteligentă, care nu îşi arăta niciodată sentimentele. Sophie era greu de iubit dar era plăcută de toată lumea.

— Mamă! a exclamat Lara, îmbrăţişând-o.

Cu un zâmbet, Sophie mai degrabă i-a tolerat gestul afectuos.

— Ei bine, Lara, se pare că ai fi făcut mai bine dacă mi-ai fi acceptat invitaţia de a mă însoţi în călătoriile mele. Ai trecut prin clipe nu tocmai uşoare, nu-i aşa?

— Da, i-a răspuns Lara cu glas stins, întorcându-i zâmbetul.

— Gata, gata, i-a spus Sophie iar trăsăturile i s-au îmblânzit. Vom rezolva totul, tu şi cu mine. Cu o sticlă de vin şi o conversaţie îndelungată. De asta avem nevoie.

După ce le-a dat câteva indicaţii scurte servitorilor, Sophie a luat-o pe Lara de braţ şi au intrat în salonul de culoarea levănţicii, cu accente mai închise la culoare,

măsuţe aurii şi vitralii cu violete.

Parfumul de violete era preferatul lui Sophie şi îl folosea de zeci de ani.

Lara se întreba în care încăpere fusese oare închis Hunter şi dacă aflase de sosirea ei.

— L-ai văzut? a întrebat-o pe Sophie, temătoare.

Contesa nu i-a răspuns imediat. S-a aşezat cu grijă pe un fotoliu din catifea.

— Da, l-am văzut. Şi am stat de vorbă mult timp. Seamănă mult cu Hunter, nu-i aşa? De fapt e şi normal. Aş fi fost surprinsă dacă nu ar fi semănat.

Lara s-a aşezat la rândul ei şi-şi privea uimită soacra.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Privirile li s-au întâlnit. Lara nu o mai văzuse niciodată pe Sophie atât de tulburată.

— Înţeleg, a spus ea într-un sfârşit. Nu ai aflat, deci.

— Ce să aflu? M-am săturat de atâtea secrete! a exclamat Lara. Ce ştii despre bărbatul care este sub pază la parter?

— Pentru început, i-a răspuns contesa, trebuie să ştii că el şi fiul meu Hunter erau fraţi vitregi.

Capitolul 19

Netulburată de privirea şocată a Larei, Sophie a aşteptat răbdătoare ca valetul să le aducă o sticlă cu vin roşu şi două pahare de cristal. Un alt servitor a desfăcut sticla. Lara şi-a muşcat buzele ca să poată păstra tăcerea şi a privit ritualul celor doi, desfăşurat parcă cu încetinitorul.

A aşteptat ca ei să iasă, încleştându-şi degetele pe pahar.

— Spune-mi, te rog, a şoptit.

— Harry, soţul meu avea o slăbiciune pentru femeile frumoase, a spus Sophie. I-am acceptat-o pentru că era discret şi pentru că se întorcea întotdeauna la mine. Niciun bărbat nu este perfect, Larissa. Fiecare are câte un năravpe care trebuie să i-l tolerezi. L-am iubit pe Harry, în ciuda infidelităţilor lui care nici nu mi-au dat prea mult de furcă până în clipa în care… una din amantele lui a rămas însărcinată.

— Cine era? a întrebat Lara. A sorbit din vin iar aroma lui acrişoară i-a umplut gura.

— Era soţie de ambasador. O curtase aproape fiecare bărbat din Londra. Relaţia lor a durat aproape un an. După ce a născut, i-a spus lui Harry că nu dorea acel copil. I-l încredinţa lui, să facă ce voia cu el.

— El nu l-a dorit?

— Oh, Harry îşi dorea foarte mult acel copil. Ar fi vrut să-l crească în casa noastră sau măcar într-un loc în care să-l poată vizita frecvent. Eu nu am vrut nici să aud. Aşa cum ştii, nu avusesem parte de copii sănătoşi. Primii trei au murit în pruncie. După care a venit pe lume Hunter. Probabil că m-am temut că interesul pentru bastardul său va face ca devotamentul faţă de copilul legitim să treacă pe planul doi. Am încercat doar să-i apăr interesele lui Hunter. Aşa că am insistat ca acel copil să fie încredinţat unui cuplu de misionari care aveau să-l ducă departe, să nu-l mai vadă niciodată.

— În India, a spus Lara. Cu fiecare cuvânt al Sophiei,

puzzle-ul se întregea, piesă cu piesă.

— Da. Ştiam că acel copil va avea o viaţă dificilă, că nu va avea un statut social. Soţul meu nu era deloc împăcat cu gândul, dar eu am insistat.

Şi-a aranjat faldurile fustei cu o atenţie exagerată, după care a continuat:

— Timp de treizeci de ani am încercat să uit ce-am făcut, dar gândul nu m-a părăsit nicio clipă… m-a bântuit chiar, aş putea spune.

Lara a lăsat paharul deoparte şi şi-a privit soacra fără să clipească.

— Cum se numea?

Sophie a ridicat din umeri.

— Nu i-am permis tatălui său să-i aleagă un nume. Nu am idee cum i-au spus părinţii lui adoptivi.

— Fiul vostru a ştiut că avea un frate vitreg?

— Nu am considerat necesar să-i spun. Nu voiam ca bastardul lui Harry să se amestece în vreun fel în vieţile noastre. Sophie a zâmbit cu subînţeles. Ce ironie, nu crezi?

Lara nu era în dispoziţia necesară pentru a sesiza o ironie, aşa că nu i-a întors zâmbetul. Se considera victima acestui lanţ de evenimente care începuseră chiar înainte ca ea să se fi născut. Harry fusese un afemeiat, soţia ambasadorului îşi repudiase propriul copil, Sophie nu dorise să aibă vreo legătură cu bastardul soţului ei, Hunter fusese mereu un iresponsabil… iar în final îşi făcuse apariţia un străin care îi invadase viaţa şi o sedusese cu multă uşurinţă.

Lara nu ar fi putut influenţa cu nimic toate astea… şi totuşi ea era cea care trebuia să plătească preţul. Iar consecinţele aveau să o urmărească întreaga viaţă… pentru că va avea la rândul ei un copil ilegitim. Păstrându-l, nu va mai putea face niciodată parte din lumea bună. Deşi era tentată să-i spună Sophiei de sarcină, instinctul i-a spus să nu o facă, deocamdată.

Singura modalitate prin care putea să apere interesele copilului ei era să-l ţină secret, pentru moment.

— Ce putem face acum? a întrebat în şoaptă.

Sophie i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Tu eşti cea care trebuie să decidă, Larissa.

Lara a clătinat din cap.

— Nu sunt în stare să judec drept.

— Îţi sugerez să te duci în apartamentul rezervat oaspeţilor, acolo unde este ţinut iubitul tău şi să stai de vorbă cu el. După asta cred că vei şti ce ai de făcut.

Iubitul tău… I se părea nepotrivit să-l numească astfel. Chiar şi acum îl considera soţul ei, în ciuda faptului că relaţia lor ilicită fusese dată în vileag.

— Nu mă simt în stare să dau ochii cu el, a murmurat.

— Ei, haide… Dacă eu am fost în stare, după treizeci de ani, sunt sigură că poţi și tu.

Lara şi-a schimbat hainele de călătorie şi a îmbrăcat o rochie simplă, din muselină, cu flori mici roz şi frunze de un verde pal. Şi-a periat părul şi l-a prins într-un coc, după care s-a privit în oglindă. Era palidă şi părea speriată… dar nu de Hunter îi era teamă, ci de ea însăşi.

Şi-a îndreptat umerii şi şi-a jurat în gând să nu plângă şi să nu se lase pradă furiei, indiferent ce aveau să-şi spună. Trebuia să-şi păstreze demnitatea cu orice preţ.

S-a apropiat de uşa flancată de două gărzi şi le-a cerut permisiunea să-l viziteze pe prizonier. Spre marea ei uşurare, au fost curtenitori şi respectuoşi iar unul a sfătuit-o chiar să strige dacă avea nevoie de ajutor.

Inima îi bătea cu putere când a trecut pragul. Şi era foarte sigură că era roşie ca focul în obraji.

Şi l-a văzut.

Stătea în mijlocul încăperii lipsite de ferestre. Apartamentul era micuţ dar luxos, pereţii erau acoperiţi cu damasc oliv cu motive aurii iar două uşi glisante din sticlă separau camera de primire de dormitor.

Părea foarte în largul lui în acest decor elegant, un adevărat gentleman englez. Nici nu ai fi bănuit cine era sau de unde provenea. Un cameleon, într-adevăr.

— Ce mai faci? a întrebat-o fixând-o cu privirea.

Întrebarea a înfuriat-o. Cum de îndrăznea să se arate îngrijorat când făcuse ce făcuse? În acelaşi timp, îşi dorea

să se ducă la el şi să-l ia în braţe, să-şi sprijine capul pe umărul lui.

— Nu prea bine, a recunoscut.

Intimitatea care se crease între ei nu dispăruse cu totul. Plăcerea de a se afla lângă el era la fel de ameţitoare şi mai mult decât atât, ştia că doar cu el va avea acel sentiment de împlinire.

— Cum ai aflat? a întrebat-o.

— Am stat de vorbă cu căpitanul Tyler.

El a încuviinţat, fără să dea semne că ar fi fost surprins sau furios. Nu se aşteptase niciodată ca totul să dureze la nesfârşit, şi-a dat ea seama. Şi atunci de ce o făcuse? De ce renunţase la tot numai ca să pretindă timp de câteva luni că el era lordul Hawksworth?

— Te rog, fă-mă să înţeleg de ce mi-ai făcut una ca asta, s-a auzit ea spunând, ca prin vis.

El nu i-a răspuns imediat, ci a privit-o cu concentrarea cuiva care ar fi rezolvat o problemă de matematică. După care a întors capul, ca să nu se uite în ochii ei. Profilul îi era parcă împietrit.

— Cei care m-au crescut – pentru că nu le pot spune părinţi – nu au făcut niciodată un secret în privinţa adevăratei mele identităţi. Am crescut întrebându-mă de ce nu mă dorise tatăl meu şi de ce fratele meu vitreg nu ştia de existenţa mea. Când am aflat că Hawksworth a sosit în India şi că şi-a închiriat o casă în Calcutta, am vrut să aflu mai multe despre el. Un timp l-am urmărit de la distanţă. Apoi, într-o noapte, m-am strecurat în casă, în lipsa lui.

— I-ai căutat printre lucruri, a spus Lara. Era o constatare, nu o întrebare. S-a aşezat pe o sofa pentru că picioarele nu o mai susţineau.

El a rămas în picioare, de cealaltă parte a încăperii.

— Da.

— Şi ai găsit miniatura mea.

— Da. Şi scrisorile pe care i le-ai trimis.

— Scrisorile mele? Lara încerca să-şi amintească despre ce îi scrisese lui Hunter. În majoritatea îi descrisese

activităţile ei zilnice, întâlnirile cu vecinii şi îi dăduse veşti despre rude şi prieteni. Nimic personal, nu-i scrisese niciodată că-i era dor de el.

— Nu pot să cred că Hunter le-a păstrat. Erau nişte scrisori banale.

— Erau frumoase, i-a răspuns el. Le-am găsit în sertarul în care-şi ţinea jurnalele.

— Hunter nu ţinea un jurnal, i-a spus ea rece.

— Ba da, i-a răspuns el calm. După cum erau numerotate şi datate am ştiut că mai existau şi altele. Le-am găsit curând după venirea mea şi le-am distrus, după ce am aflat informaţiile de care aveam nevoie.

Lara a clătinat din cap, uimită să afle acest lucru despre soţul ei.

— Şi ce scria în aceste jurnale?

— Erau pline cu ceea ce el considera că ar fi secrete importante, intrigi politice, scandaluri… prostii, în mare parte.

— Mă pomenea şi pe mine? l-a întrebat ezitând. Ce a…? A tăcut, dându-şi seama că Hunter nu scrisese nimic de bine despre ea.

— Era evident că nu aveaţi o căsnicie fericită.

— Se plictisise de mine, a spus Lara.

Sesizându-i tonul defensiv, a privit-o cu şi mai mare intensitate.

— Hunter o dorea pe lady Carlysle. Cu tine s-a însurat doar pentru că erai tânără şi dorea să aibă moştenitori.

Iar ea se dovedise a fi stearpă.

— Bietul Hunter, a şoptit Lara.

— Biet prost ticălos, a spus el. Era mult prea căpos ca să vadă ce ar fi putut avea. Ţi-am citit scrisorile şi am ştiut ce fel de femeie eşti. Am înţeles exact motivul pentru care te-a îndepărtat. Am luat miniatura ta cu mine. Clipă de clipă, m-am gândit la ce făceai… dacă îţi făceai baie… dacă îţi periai părul… dacă îţi vizitai vecinii din sat… dacă citeai, singură… dacă plângeai… dacă râdeai. Ai devenit obsesia mea.

— L-ai cunoscut pe soţul meu? l-a întrebat Lara.

El a tăcut câteva clipe.

— Nu.

— Minţi, i-a spus ea încet. Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat.

Fragilitatea ei se transformase într-o forţă delicată care l-a înfrânt. Nu-i mai putea ascunde nimic. Simţea că sufletul i se desfăcuse, că fiecare secret al lui ieşea la iveală. S-a retras într-un colţ al camerei şi şi-a sprijinit fruntea de peretele acoperit cu damasc.

— În martie este un festival… *Holi şi Dhuleti*, aşa se numeşte. Festivalul culorilor. Întreg oraşul e în sărbătoare, lumea parcă înnebuneşte. Toată lumea ştia că Hunter dădea cea mai mare petrecere din Calcutta…

A continuat să vorbească absent, părând că uitase că Lara era acolo. Rătăcise pe străzi şi ajunsese în faţa palatului lui Hawksworth, luat de valul de oameni care râdeau şi ţipau şi aruncau prafuri colorate şi vopsea de pe acoperişuri. Tinerele împrăştiau beţe parfumate din bambus, pline cu vopsea roşie sau argintie, iar tinerii se mânjeau cu ele pe faţă şi dansau pe străzi.

Din conacul impozant în care locuia Hawksworth, aflat pe malul râului Hugh, intrau şi ieşeau hoarde de oameni. I se părea că toţi englezii arătau la fel, mânjiţi cu vopsea, cu ochii strălucind din cauza băuturii. Cu inima bătându-i cu putere, a intrat în conac şi s-a amestecat printre oaspeţi. Luxul din casă i-a tăiat răsuflarea: în fiecare cameră erau candelabre, picturi de Tiţian şi vitralii veneţiene.

În timp ce trecea dintr-o cameră într-alta, înfăşurat într-o mantie, cu capul ascuns de o glugă, femei bete i se aruncau în braţe. Le-a dat pe toate deoparte. Niciuna nu a părut afectată, ci se azvârleau chicotind şi împleticindu-se în braţele următorului bărbat.

Singurele feţe treze erau cele ale servitorilor indieni care continuau să aducă platouri cu mâncare şi băuturi, care erau devorate imediat.

L-a întrebat pe unul din servitori unde era Hawksworth şi i s-a răspuns cu o ridicare din umeri şi o privire goală. A căutat din încăpere în încăpere până când a ajuns în

bibliotecă. Uşa era pe jumătate deschisă. S-a apropiat de prag şi a auzit şoapte şi un geamăt înăbuşit... erau sunetele unui cuplu care făcea sex. S-a încruntat şi s-a ascuns după uşă.

Curând zgomotele au încetat şi o femeie brunetă a ieşit din cameră. Era drăguţă, roşie în obraji. A ieşit zâmbind, aranjându-şi faldurile rochiei şi decolteul, fără să-l observe pe bărbatul care aştepta în umbră.

El a intrat fără zgomot în cameră şi a văzut un bărbat întors cu spatele care tocmai se încheia la pantaloni. Când a întors puţin capul i-a recunoscut profilul, nasul lung, bărbia bine definită, fruntea acoperită parţial cu păr întunecat. Era Hawksworth.

Hawkswoith s-a apropiat de biroul acoperit cu piele verde şi a luat un pahar cu lichid arămiu. Părând să fi simţit că nu era singur, s-a întors spre intrus.

— La naiba! a exclamat, luat prin surprindere. Cine eşti şi de ce te furişezi aşa în spatele meu? Explică-te imediat!

— Scuze, a reuşit el să spună, fiindu-i greu să articuleze. Şi-a desfăcut mantia şi s-a postat în faţa lui Hawksworth. Acesta a sesizat imediat asemănarea dintre ei.

— Dumnezeule, a murmurat lăsând paharul deoparte şi venind mai aproape. Două perechi de ochi căprui identici se studiau, plini de fascinaţie.

Nu semănau perfect... Hawksworth era mai brunet, mai vânjos, cu aerul unui pur-sânge. Dar oricine i-ar fi văzut împreună şi-ar fi dat seama că erau rude.

— Cine naiba eşti? a pufnit Hawksworth.

— Sunt fratele tău vitreg, i-a răspuns el calm, studiind emoţiile schimbătoare de pe chipul lui Hawksworth.

— Dumnezeule! Hawksworth a luat din nou paharul cu coniac şi l-a dat pe gât. Mi-a pomenit tata ceva, odată, dar nu a vrut să-mi spună ce s-a ales de tine.

— Am fost crescut de misionari, în Nandagow...

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de viaţa ta, l-a întrerupt mânios. Pot să ghicesc de ce ai venit. Crede-mă că am parte de destule lipitori. Vrei bani, nu-i aşa?

A scos din sertarul biroului o casetă. A deschis-o şi a

scos de acolo un pumn de monede pe care le-a aruncat pe jos, în faţa străinului.

— Ia-i şi pleacă. Şi să ştii că altceva nu mai primeşti de la mine.

— Nu vreau banii tăi.

Umilit şi furios, stătea nemişcat printre banii strălucitori aruncaţi pe jos.

— Atunci ce vrei? l-a întrebat Hawksworth.

Nu a putut să-i dea un răspuns. Toate întrebările despre tatăl său păreau să fi murit înăuntrul lui.

Hawksworth a părut să-i ghicească gândurile.

— Ce credeai că se va întâmpla dacă vii aici? l-a întrebat dispreţuitor. Că o să te îmbrăţişez şi o să-ţi urez bun venit, ca unei oi demult rătăcite? Nu te doreşte nimeni, nu are nimeni nevoie de tine. Locul tău nu este în această familie. Nu credeam să mai ai nevoie de alte explicaţii după ce părinţii mei au ales să te trimită cât mai departe, în felul în care au făcut-o. Eşti doar o greşeală de care trebuiau să scape.

Îi asculta cuvintele jignitoare şi nu putea să nu se întrebe de ce soarta putea fi atât de nedreaptă.

De ce acel ticălos încrezut era prin naştere lord, avusese parte de o familie, de pământuri şi averi, de o soţie tânără şi frumoasă şi nu preţuia nimic din toate astea? În timp ce el era un bastard, nu valora nimic.

Înţelegea prea bine ostilitatea lui Hawksworth.

Fusese crescut în credinţa că el era singurul moştenitor al familiei Crossland. Nimeni nu avea nevoie de un bastard.

— Nu am venit să-ţi cer nimic, a murmurat el, întrerupând tirada lui Hawksworth. Am vrut doar să te cunosc.

Cuvintele lui nu l-au liniştit deloc pe bărbatul care aproape că îşi ieşise din minţi.

— Ţi-ai atins deci scopul! Te sfătuiesc să ieşi imediat din această casă, altfel vei plăti scump!

A părăsit casa lui Hawksworth fără să ridice vreo monedă de pe jos, cu satisfacţia că lua cu el miniatura

soţiei lui Hawksworth. Pe care avea să o păstreze cu el pentru totdeauna.

— …Am servit un timp sub comanda căpitanului Tyler, până în ziua în care am aflat că vaporul cu care călătorea Hawksworth se scufundase, a continuat. El nu mai era şi tot ce-i aparţinea – tot ce-mi doream eu – mă aştepta aici. Eram hotărât să fac tot ce era necesar ca să fii a mea, chiar şi pentru un timp scurt.

— Aşa că i-ai luat locul, ca să-ţi dovedeşti ţie că erai mai bun decât el, a spus Lara.

— Nu, eu… A făcut o pauză, încercând să fie cât mai sincer. La început poate că aşa a fost. Dar m-am îndrăgostit de tine… şi curând ai devenit tot ce conta cu adevărat.

— Nu te-ai gândit deloc la consecinţe, i-a răspuns Lara, înfuriată. Mi-ai distrus orice posibilitate de a mai avea încredere în cineva, vreodată. Ai furat locul unui alt bărbat, m-ai rănit, iar acum vei sfârşi spânzurat, mai mult ca sigur. Au meritat toate astea?

El a privit-o cu ochii strălucind de iubire.

— Da.

— Eşti un ticălos egoist, a strigat ea, iar bărbia a început să-i tremure.

— Aş fi fost în stare să devin oricine şi orice de dragul tău. Aş fi furat, aş fi ucis pentru tine. Nu regret nimic din ultimele luni. Viaţa mea nu ar fi fost întreagă fără ele.

— Dar cu viaţa mea cum rămâne? a ripostat ea. Cum poţi să pretinzi că ţii la mine când nu ai făcut decât să minţi şi să profiţi, să mă transformi în cea mai mare fraieră din lume?

— Nu eşti aşa, Lara. Ţi-a fost mai uşor să crezi că eu eram Hunter. Ştiam că-ţi vei ignora orice dubiu dacă vei dori să crezi în mine şi asta ai şi făcut.

— Nimic nu a fost adevărat, a spus ea iar lacrimile au început să-i curgă pe obraz. Tot ce mi-ai spus, fiecare sărut… totul a fost o minciună.

— Nu, i-a răspuns el cu glas răguşit. A schiţat gestul de a se apropia de ea dar a renunţat, văzând-o că se dă un pas

înapoi.

— Nici măcar numele nu ţi-l ştiu. Oh, de ce a trebuit să te dai drept Hunter?

— M-ai fi acceptat altfel? a întrebat-o. Era o adevărată tortură să o vadă plângând şi să nu o poată alina. Dacă ţi-aş fi spus adevărul m-ai mai fi lăsat lângă tine?

Lara a tăcut câteva clipe.

— Nu, a spus într-un final.

El a dat din cap. Răspunsul ei îi confirma ceea ce ştia deja.

— Nu pot minţi pentru tine, să ştii, a continuat Lara după câteva minute de gândire.

— Nici nu mă aşteptam la altceva de la tine.

S-a apropiat cu grijă de ea, ca şi cum o mişcare bruscă ar fi speriat-o. S-a oprit la un metru de ea.

— Nu m-aş sătura niciodată să te privesc, i-a şoptit. Să-ţi admir ochii verzi, minunaţi, chipul dulce. Privirea lui o ardea. Vreau să ştii ceva, Lara. Lunile acestea, cu tine… timpul pe care l-am petrecut împreună… merită să mor pentru ele. Dacă doar atât pot avea, mie îmi e de ajuns. Nu mai contează ce vei declara mâine sau ce se va întâmpla cu mine.

Lara nu mai putea vorbi. Trebuia să fugă de acolo cât încă îşi mai putea controla lacrimile. S-a îndreptat grăbită spre uşă. I s-a părut că l-a auzit rostindu-i numele dar nu s-a mai oprit.

* * *

Sophie o aştepta. I-a fost de ajuns o privire să-şi dea seama.

— Îl iubeşti, a spus simplu, luând-o pe după umeri.

Au urcat împreună scările.

— Îmi pare atât de rău, a spus Lara. Probabil că mă dispreţuieşti pentru că simt asta, că nu mi-am dăruit dragostea celui care avea dreptul la ea.

Sophie era o femeie pragmatică, aşa că nu s-a grăbit să o aprobe.

— De ce te-aş dispreţui? Nu ştiu dacă fiului meu i se cuvenea iubirea ta. A făcut vreun efort să-ţi câştige inima?

— Nu, dar…

— Bineînţeles că nu. Era îndrăgostit până peste cap de lady Carlysle, deşi numai Dumnezeu ştie ce vedea la fiinţa aceea atât de bărbătoasă. Era nebun după ea şi cu ea ar fi trebuit să se căsătorească. Spre regretul meu, eu l-am sfătuit să se însoare cu tine şi să o ţină drept amantă. A fost o greşeală din partea mea. Am sperat că farmecele tale îl vor cuceri iar tu vei avea o influenţă bună asupra lui.

— Ei bine, asta nu s-a întâmplat, a spus Lara.

Deşi Lara nu avusese intenţia să fie amuzantă, contesa a izbucnit în râs.

— Evident. A oftat şi a redevenit serioasă când au ajuns în salon. Bietul meu fiu, a mai spus ea. Ştiam prea bine că nu-ţi era un soţ bun. Nu a fost niciodată un bărbat responsabil. Poate din cauză că a fost foarte răsfăţat atunci când era copil. Câteva greutăţi i-ar fi modelat altfel caracterul. Dar nu mă puteam abţine să nu-l alint. Doar pe el îl aveam. Mă tem că eu i-am încurajat egoismul.

Deşi era tentată să o aprobe, Lara a rămas tăcută.

— Te-ai decis ce vei face mâine? a întrebat-o direct contesa.

— Am de ales? Trebuie să spun adevărul.

— Prostii.

— Cum? a întrebat Lara cu voce pierită.

— Nu am înţeles niciodată de ce onestitatea este considerată cea mai înaltă virtute. Există lucruri mai importante decât adevărul.

Lara o privea cu ochi mari.

— Mi se pare un lucru ciudat, venit din gura ta.

— Adevărat? Întotdeauna ai fost mult prea convenţională, draga mea. Nu te-ai întrebat care va fi soarta celor care depind de rezultatul acestei întâmplări? Nu te gândeşti nici măcar la binele tău?

— Pari că ai dori ca acest străin să-i ia locul fiului tău, i-a spus Lara, căreia nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Fiul meu nu mai este, i-a răspuns contesa. Tot ce pot face este să accept situaţia. Arthur şi soţia lui au dovedit că nu pot păstra moştenirea familiei Hawksworth. Vor face

tot ce le stă în putinţă să facă de râs titlul. Pe de altă parte, legitim sau nu, tânărul acesta este fiul soţului meu şi pare să se fi adaptat perfect rolului. Eu sunt de părere că merită titlul în aceeaşi măsură cu Arthur. În plus, pare să-ţi fi câştigat afecţiunea. Iar eu am greşit faţă de el, cu ani în urmă. Din cauza mea, începutul lui în viaţă a fost unul nefericit şi totuşi pare să fi devenit un bărbat foarte capabil. Nu sunt de acord cu ce a făcut, bineînţeles. Şi totuşi, acţiunile lui nu sunt cele ale unui om rău ci mai degrabă ale unuia disperat.

— Vrei să spui că are sprijinul tău? a exclamat Lara, uimită.

— Doar dacă tu doreşti asta. Pentru că tu va trebui să trăieşti o minciună, tot restul vieţii tale… tu îi vei purta copiii în pântece şi-i vei fi soţie. Dacă pe el îl doreşti drept soţ, eu sunt dispusă să-l accept ca şi fiu. Ţine cont însă că, odată ce vom stabili că el este Hawksworth, nu mai este cale de întoarcere.

— L-ai putea trăda pe adevăratul Hunter? a şoptit Lara. Ai fi în stare să accepţi un altul în locul lui?

— Sentimentele mele pentru Hunter vor rămâne doar ale mele, i-a răspuns cu demnitate contesa. Întrebarea este ce îţi doreşti tu, Larissa. Vrei să-l salvezi pe acest bărbat sau să-l trimiţi în iad? Va continua să fie lordul Hawksworth sau titlul îi va reveni lui Arthur? Tu trebuie să decizi, în seara asta.

Lara era descumpănită auzind-o pe soacra ei. Nici într-o mie de ani nu s-ar fi aşteptat ca Sophie să adopte acea poziţie.

Nu i se părea deloc corect. Se aşteptase ca Sophie să fie oripilată pentru că un străin se dăduse drept fiul ei şi nu să susţină această şaradă şi să-i propună să o continue.

Gândurile i se învălmăşeau în minte. Trebuia însă să ţină cont de un lucru: că bărbatul acela… oricine ar fi fost el… i se potrivea. O făcuse fericită. Avusese grijă de Johnny, de Rachel, de toţi cei aflaţi pe domeniul Hawksworth. Indiferent ce ar fi făcut în trecut, Lara ştia că era un om bun.

Şi îl iubea. Din toată inima.

— Dar… cum pot iubi un bărbat fără să-l cunosc cu adevărat? s-a întrebat cu voce tare. Şi cum pot fi sigură că mă iubeşte? Este un cameleon, aşa cum spunea căpitanul Tyler. Nu sunt convinsă că este în stare să fie onest. Va fi totdeauna în alertă, îşi va ascunde adevăratele gânduri, nu va lăsa pe nimeni să-l înţeleagă cu adevărat.

— Un suflet tulbure, a spus contesa, cu un zâmbet deopotrivă ironic şi provocator. Ei bine, acestea te atrag pe tine, nu-i aşa?

Capitolul 20

Ştiind că Tyler fusese chemat la Londra pentru a depune mărturie, Lara i-a trimis vorbă încă de la primele ore ale dimineţii. Spre marea ei uşurare, el a sosit imediat la reşedinţa din Park Place. Era îmbrăcat în uniformă, cizmele negre îi străluceau iar sub braţ avea o pălărie cu pene.

— Lady Hawksworth, a spus respectuos, aplecându-se spre mâna care i se întinsese.

— Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, i-a spus ea.

— Sper doar să vă pot fi de ajutor, doamnă.

— Acelaşi lucru îl sper şi eu, i-a răspuns Lara aşezându-se pe un scaun. La invitaţia ei, căpitanul s-a aşezat la rândul lui pe un scaun identic, aflat în apropiere. Înţeleg că aţi venit la Londra ca să-i daţi o declaraţie lordului cancelar.

— Da, doamnă. Mustaţa scurtă îi fremăta din cauza stânjenelii. Vreau să-mi cer încă o dată scuze pentru că v-am ascuns adevărul atâta timp. Voi regreta mereu acest lucru şi sper ca într-o zi să mă iertaţi…

— Nu am ce ierta, l-a asigurat ea. Înţeleg de ce aţi păstrat tăcerea şi într-un fel vă sunt recunoscătoare pentru asta. De fapt… A inspirat adânc şi l-a privit direct în ochi. V-am chemat aici în dimineaţa asta ca să vă cer să păstraţi în continuare tăcerea.

Chipul lui nu a trădat nicio emoţie.

— Înţeleg, a spus. Îmi cereţi să comit sperjur azi, în faţa lordului cancelar. Vreţi să neg că acest bărbat a încercat să-i ia locul lordului Hawksworth.

— Da, i-a răspuns ea simplu.

— Pot să vă întreb de ce?

— M-am gândit mult şi am ajuns la concluzia că este în interesul familiei Crossland – şi al meu – ca acest bărbat să fie în continuare capul familiei.

— Doamna mea, poate că nu am fost suficient de explicit atunci când v-am descris caracterul acestui om.

— Caracterul i-l cunosc prea bine.

Oftând, căpitanul a început să se joace cu ciucurele de pe mâneca uniformei.

— Aş vrea să vă pot face pe plac, mai ales că astfel m-aş achita de o veche datorie faţă de el. Numai că… să-i permiţi să ocupe o asemenea poziţie, să aibă asemenea puteri şi responsabilităţi… să-i permiţi să fure viaţa cuiva… nu mi se pare corect.

— Ce datorie aveţi faţă de el? l-a întrebat Lara, curioasă.

— Mi-a salvat cândva viaţa. Pe când încercam să menţinem ordinea în orăşelele de pe Gange, din teritoriile Cawnpore. Tâlharii atacau călătorii la drumul mare şi-i ucideau fără milă. Nici femeile sau copiii nu erau cruţaţi. Când au înţeles că nu aveam de gând să ne retragem au devenit şi mai agresivi. Mulţi din cei care mă însoţeau au fost ucişi în paturile lor. Într-o noapte, când tocmai mă întorsesem, de la Calcutta, am fost înconjurat de şase tâlhari. A făcut o pauză, pentru că amintirea îl tulbura. Atunci a apărut el, ca o umbră în noapte, i-a omorât pe doi dintre ei iar ceilalţi au luat-o la fugă, strigând că trebuia să fie mesagerul vreunei zeităţi a urgiei. Atunci l-am văzut ultima oară… până când l-am întâlnit în Anglia, dându-se drept Hawksworth.

— Cicatricea de pe ceafă…, a spus Lara.

Tyler a încuviinţat.

— În timpul încăierării, unul dintre tâlhari a reuşit să-mi ia sabia. „Hawksworth” al dumneavoastră a avut noroc. Ar fi putut fi decapitat. Din fericire pentru el, este un tip extrem de agil. Tyler a dus mâna în buzunar şi a scos o batistă cu care şi-a şters fruntea. Nu este un om obişnuit, doamnă. Dacă voi fi de acord cu ceea ce-mi cereţi, nu pot fi făcut responsabil pentru eventualele supărări sau dureri pe care vi le-ar putea cauza în viitor.

Lara i-a zâmbit hotărâtă.

— Cred că îmi merită încrederea. Nu am nici cea mai mică îndoială că va duce o viaţă exemplară, dacă i se va da această şansă.

A privit-o ca pe o sfântă… sau ca pe o nebună?

— Nu vă supăraţi că vă spun asta, dar vă încredeţi destul de uşor în oameni, lady Hawksworth. Sper ca acest bărbat să se dovedească demn de dumneavoastră.

— Sunt convinsă că aşa va fi, căpitane, i-a răspuns ea strângându-i cu putere mâna.

* * *

Lara a fost lăsată să aştepte în anticamera biroului lordului cancelar doar o oră, dar i s-a părut că a durat o veşnicie. Tresărind ori de câte ori auzea câte un zgomot înăbuşit venind dinăuntru, stătea pe marginea unui scaun din lemn încercând să-şi dea seama ce se întâmpla. Într-un final a apărut un funcţionar care a condus-o spre birou. A tresărit când l-a văzut pe căpitanul Tyler ieşind. Privirile li s-au întâlnit: a ei întrebătoare, a lui liniştitoare. Apoi, ca răspuns la rugămintea ei mută, el a dat din cap. *Totul este bine*, au părut să-i spună ochii lui şi parte din teribila tensiune s-a risipit.

Încercând să fie cât mai stăpână pe sine, Lara a intrat în birou, însoţită de funcţionar. Sunbury, lordul cancelar s-a ridicat de pe scaunul de la biroul greu din mahon şi a aşteptat ca ea să se aşeze. Era o apariţie impresionantă, în roba roşie şi cu faţa încadrată de peruca argintie. Pe mâna dreaptă avea trei inele masive din aur.

Ochii lui Sunbury erau mici dar pătrunzători. Avea un aer important pe care i-l dăduseră cu siguranţă averea şi funcţia. Lara n-ar fi fost deloc surprinsă să-l întâlnească în Ziua Judecăţii, păzind porţile raiului.

Ca un magnet, privirea i-a fost atrasă spre Hunter. Era aşezat la capătul mesei lungi, nefiresc de frumos şi de liniştit. Era îmbrăcat în pantaloni crem, vestă neagră şi o haină de un verde închis, din catifea. Nu i-a întors privirea Larei, ci a continuat să-l privească pe lordul cancelar fără să clipească, cu ochii unei creaturi sălbatice.

Camera era plină de oameni… un funcţionar care trebuia să noteze declaraţiile fiecăruia, avocaţii Eliot şi Wilcox, procurorul al cărui nume nu şi-l mai amintea, Sophie, Arthur şi Janet… şi un alt chip familiar care a făcut-o să înlemnească.

Era lordul Lonsdale, îmbrăcat extrem de elegant, cu o haină din satin brodată cu fluturi, pantofi cu catarame mari şi un ac cu diamant la cravată. I-a zâmbit iar ochii i-au strălucit, maliţioşi. Ce căuta acolo? Ce informaţii atât de preţioase ar fi putut avea încât să fie şi el convocat de lordul cancelar?

Ar fi vrut să protesteze dar a reuşit să păstreze tăcerea. A privit-o pe Sophie care se juca absentă cu unul dintre şiragurile de perle.

— Adevărul va ieşi acum la iveală, a spus Arthur triumfător, privind-o poruncitor pe Lara. I-a vorbit apoi ca unui copil: trebuie doar să-i răspunzi cât mai onest lordului cancelar, Larissa.

Deranjată de tonul lui, Lara l-a ignorat şi şi-a îndreptat atenţia spre Sunbury.

— Lady Hawksworth, doar dumneavoastră puteţi face lumină în această problemă ciudată.

— Voi încerca, a răspuns ea.

Sunbury a făcut semn spre teancul gros de hârtii din faţa lui.

— Am aici numeroase declaraţii ale unor persoane care sunt convinse că acest bărbat este într-adevăr lordul Hawksworth. Contesa de Hawksworth, la rândul ei, afirmă că este fiul ei. A făcut o pauză şi s-a uitat la Sophie care a dat din cap, plictisită. Cu toate acestea, a reluat Sunbury, sunt şi opinii contradictorii, care vin inclusiv de la domnul în chestiune. Insistă că nu este lordul Hawksworth dar refuză să dea şi alte explicaţii. Spuneţi-mi dumneavoastră, doamnă… cine este exact acest bărbat:

În încăpere se lăsase o tăcere de mormânt. Lara şi-a umezit buzele şi a spus:

— Este Hunter Cameron Crossland, duce de Hawksworth. Vorbise răspicat, pe un ton ferm. Este soţul meu, a fost soţul meu şi sper din inimă să fie mereu.

— Poftim? a exclamat Arthur, iar Janet a ţâşnit de pe scaun.

— Mincinoasă nenorocită! a strigat ea îndreptându-se spre Lara cu degetele transformate în gheare. Înainte să

ajungă la ea, Hunter a sărit de pe scaunul lui şi a prins-o din spate, apucând-o de încheieturi. Janet a reacţionat ca o pisică turbată, ţipând şi zvârcolindu-se într-un fel care i-a alarmat pe toţi cu excepţia lui Arthur, care s-a mulţumit să o privească dezgustat.

— Afară! a tunat lordul cancelar. Insist ca această creatură să fie scoasă imediat din biroul meu!

Nimeni nu s-a grăbit însă să-i facă pe plac.

— Femeia aceasta minte! a exclamat Arthur. Larissa, vrăjitoare cu două feţe, o să mergi în iad…

— Linişte! Lordul cancelar s-a ridicat în picioare. Nu permit ca acest birou să fie profanat. Scoate-ţi afară soţia, domnule, şi ai face bine să nu te mai întorci nici dumneata dacă nu te poţi stăpâni.

Roşu la faţă, Arthur a înşfăcat-o pe Janet din mâinile lui Hunter. Acesta s-a apropiat de Lara ca să se asigure că nu păţise nimic. S-a aplecat deasupra ei. Feţele le erau apropiate şi brusc toţi din jurul lor au dispărut, pe lume rămăseseră doar ei doi. Ochii lui erau plini de mânie.

— De ce faci asta? a întrebat-o în şoaptă. Spune-le adevărul, Lara.

Ea a ridicat bărbia şi i-a susţinut cu încăpăţânare privirea.

— Nu vreau să te pierd.

— La naiba, nu ţi-am făcut suficient rău deja?

— Nu chiar, a spus ea.

Cuvintele ei au părut mai degrabă să-l înfurie decât să-i facă plăcere. A oftat şi s-a îndepărtat, ajungând din numai câţiva paşi în celălalt colţ al camerei.

Arthur s-a întors, a schimbat câteva cuvinte cu procurorul după care s-a apropiat de lordul cancelar. Au schimbat câteva cuvinte iar Lara l-a văzut pe acesta arborând o mină dezaprobatoare.

S-a întors apoi la scaunul lui şi i-a făcut lui Arthur semn să facă la fel.

— Sper să ne puteţi lumina, lady Hawksworth, a tunat Sunbury privind-o dur pe Lara. Pretindeţi că acest bărbat este soţul dumneavoastră în timp ce el susţine că nu este

lordul Hawksworth. Care dintre dumneavoastră spune adevărul?

Lara l-a privit în ochi:

— Cred că soţul meu nu consideră că ar mai fi demn de mine din cauza... indiscreţiilor din trecut. Este binecunoscută relaţia lui cu o anume... A făcut o pauză, ca şi cum i-ar fi fost prea greu să-i pronunţe numele.

Lordul cancelar a încuviinţat iar buclele perucii argintii i-au alunecat pe umăr.

— Lady Carlysle, a spus el. Avem şi declaraţia dânsei.

— Înseamnă că ştiţi deja despre legătura ei cu soţul meu, a continuat Lara. O relaţie care mi-a adus numai nefericire. Cuprins de remuşcări, cred că soţul meu a dorit să se autopedepsească în cel mai drastic mod cu putinţă, negându-şi adevărata identitate. Eu aş dori însă să-l fac să înţeleagă că îl iert, pentru tot. S-a uitat spre Hunter care privea un punct fix, în podea. Pentru tot, a repetat. Vreau să o luăm de la început.

Lordul cancelar s-au uitat la Hunter, al cărui chip era împietrit.

— Dacă ceea ce afirmă lady Hawksworth este adevărat, ar fi cam deplasat să renunţaţi la titlu. Un bărbat mai greşeşte din când în când. Rămâne la latitudinea soţiilor noastre, a căror virtute ne este superioară, să ne ierte.

— Prostii! a exclamat Arthur, ucigând-o din priviri pe Lara. Domnule, femeia aceasta are probleme psihice. Nu mai ştie ce spune. Impostorul acesta a convins-o cumva să-i ia partea. Nu mai târziu de ieri era gata să-l denunţe!

— Ce aveţi de spus drept răspuns, lady Hawksworth? a întrebat Sunbury.

— Am făcut o greşeală îngrozitoare, a recunoscut Lara. Nu-mi rămâne decât să-mi cer iertare pentru tot deranjul. Am vrut să-l denunţ pentru că eram furioasă pe soţul meu din cauza relaţiei cu lady Carlysle şi am fost influenţată de unchiul meu. De obicei judec îndelung lucrurile, dar... mă tem că starea în care mă aflu mi-a întunecat mintea.

— Ce stare? a întrebat Sunbury în timp ce toată lumea o privea cu gura căscată, inclusiv Hunter şi Sophie.

— Aştept un copil, domnule, a spus Lara urând ideea că trebuia să se folosească astfel de sarcina ei. Totuşi, era hotărâtă să profite de orice armă aflată la îndemână. Sunt convinsă că înţelegeţi cât de instabilă poate fi o femeie aflată în această situaţie.

— Într-adevăr…, a murmurat lordul cancelar, frecându-şi gânditor bărbia.

Hunter pălise, în ciuda bronzului. După felul în care o privea, Lara şi-a dat seama că era convins că minţea.

— De ajuns, Lara, a spus.

— Alte minciuni! a strigat Arthur, ridicându-se în picioare. E la fel de stearpă precum deşertul. Toată lumea ştie că nu poate avea copii. Domnule, acum pretinde că este însărcinată iar mai târziu se va preface că a pierdut copilul!

Cu un zâmbet slab, Lara s-a întors spre lordul cancelar.

— Mă voi supune examinării oricărui doctor doriţi. Nu am motive să mă tem.

Sunbury a privit-o lung iar ochii i-au zâmbit, deşi expresia îi era în continuare gravă.

— Nu va fi necesar, lady Hawksworth. Felicitările mele.

— Mă scuzaţi, a intervenit lordul Lonsdale. Îmi pare rău că trebuie să umbresc atât de înduioşătoarea poveste a lui lady Hawksworth, dar cred că pot dovedi, în mai puţin de un minut, că acest bărbat este un impostor şi că fermecătoarea noastră doamnă este o mincinoasă.

Lordul cancelar s-a încruntat.

— Şi cum puteţi face asta, lord Lonsdale?

Lonsdale a făcut o pauză teatrală.

— Am o informaţie secretă despre adevăratul lord Hawksworth.

— S-o auzim, i-a răspuns Sunbury.

— Prea bine. Lonsdale s-a ridicat de pe scaun şi şi-a îndreptat haina strălucitoare. Eu şi adevăratul lord Hawksworth nu eram numai foarte buni prieteni ci şi membri ai aceleiaşi societăţi exclusiviste. Ni se spunea „Scorpionii”. Nu consider necesar să vă explic scopul nostru, pot doar să vă spun că avem anumite ambiţii

politice. Deşi fiecare dintre noi a jurat să păstreze secretul, mă simt dator să-l dezvălui acum pentru a dovedi că acest aşa-zis Hawksworth este un impostor. Înainte de a pleca spre India, noi toţi ne-am făcut un semn pe antebraţul stâng. Un semn permanent, sub piele, cu tuş. Eu am acest semn, ca şi ceilalţi. Doar adevăratul Hawksworth l-ar mai putea avea.

— Iar acest semn reprezintă un scorpion, să înţeleg? a întrebat Sunbury.

— Exact, a spus Lonsdale şi a dat să-şi scoată haina. Dacă doriţi, vi-l pot arăta…

— Nu este necesar, i-a răspuns sec lordul cancelar. Mi-ar fi de mai mare ajutor dacă lordul Hawksworth ar vrea să ne arate braţul.

Toate privirile s-au întors spre Hunter.

— Nu este nevoie, a şoptit el privindu-d în ochi pe lordul cancelar. Nu sunt Hawksworth.

Lordul cancelar i-a susţinut privirea fără să clipească.

— Putem verifica asta doar scoţându-vă cămaşa.

— Nu, a spus Hunter printre dinţi.

Refuzul l-a făcut pe Sunbury, să se înroşească la faţă.

— Vreţi să v-o scot eu?

Lara respira greu din cauza agitaţiei. Nu-şi amintea să fi văzut un asemenea semn pe braţul lui Hunter. Gândul că o pată de cerneală neînsemnată îi putea risipi toate speranţele şi visele… A strâns din pumni.

— Vă dau cuvântul meu că semnul este acolo! a strigat ea.

Lordul cancelar i-a zâmbit ironic.

— Cu tot respectul, lady Hawksworth, această instanţă preferă dovezile în locul vorbelor. S-a întors spre Hunter: cămaşa, vă rog.

Arthur a început să râdă.

— Până aici ţi-a fost, şarlatanule!

Lordul cancelar se pregătea să-l admonesteze când atenţia i-a fost atrasă de Hunter care se ridicase în picioare. Continuând să privească în pământ, şi-a scos haina trăgând cu putere de mâneci, după care a început

să-şi descheie nasturii vestei. Lara şi-a muşcat buzele, tremurând. El şi-a scos şi vesta şi şi-a lăsat bretelele în jos. Pe la mijlocul şirului de nasturi ai cămăşii a făcut o pauză şi s-a uitat la lordul cancelar:

— Nu sunt Hawksworth, a spus. Ascultaţi-mă măcar acum.

— Să continue! a ripostat Arthur. Insist!

— Puteţi spune orice doriţi, domnule, i-a spus Sunbury lui Hunter. Dar după ce vă examinez braţul. Continuaţi, vă rog.

Hunter nu s-a mişcat.

Enervat, Arthur a ţâşnit spre el şi i-a sfâşiat cămaşa, după care l-a împins spre lordul cancelar.

— Arată-i braţul, ticălosule!

Cu pumnii încleştaţi, Hunter şi-a ridicat cămaşa peste cap şi şi-a arătat braţul. Din locul în care stătea, Lara vedea perfect. Acolo, cu câţiva centimetri mai jos de subraţ era un mic scorpion, din tuş albastru.

Lonsdale, care se apropiase să se uite, s-a dat un pas înapoi:

— Cum se poate una ca asta? De unde naiba ai ştiut?

Mintea Larei îşi punea aceeaşi întrebare. S-a gândit câteva clipe şi şi-a dat seama că singurul loc din care ar fi putut să afle de scorpion era jurnalul soţului ei.

De furie, Arthur devenise incoerent. Cu un geamăt, s-a prăbuşit pe cel mai apropiat scaun.

Sophia îl privea pe Hunter cu un soi de admiraţie mirată. I s-a adresat apoi lordului cancelar:

— Cred că asta spune totul, lord Sunbury.

Chipul lui Lonsdale era desfigurat de furie:

— Nu ai învins, să ştii! i-a strigat. Aş vrea să te văd mort! Şi a ieşit din încăpere într-un torent de blesteme, trântind uşa în urma lui.

— Ei bine, a spus lordul cancelar privind chipul serios al lui Hunter, sunt înclinat să o cred pe lady Hawksworth. Încercaţi să vă autopedepsiţi pentru indiscreţia comisă, aşa-i? Ei bine, chiar şi cei mai buni oameni se luptă uneori cu câte o slăbiciune. Dat fiind că majoritatea martorilor au

susţinut că sunteţi lordul Hawksworth, mi se pare rezonabil să tranşăm imediat această chestiune ca fiind nefondată. Sper că nu veţi persista în a susţine contrariul. N-aş vrea să întârzii la masa de prânz.

* * *

— Unde este? a exclamat Lara frustrată, învârtindu-se prin salon sub privirile dezaprobatoare ale Sophiei. Nu pot părăsi Londra fără să-l văd, dar trebuie să mă întorc la Rachel şi Johnny. Ce-a fost în capul lui, să dispară aşa?

În mijlocul tumultului iscat de decizia cancelarului, Hunter dispăruse. Lara nu avusese de ales: fusese nevoită să se întoarcă în casa familiei Hawksworth şi să-l aştepte. Trecuseră ore şi niciun semn de la el. Îşi dorea cu disperare să-i vorbească dar pe de altă parte simţea nevoia să se întoarcă la Rachel cât mai repede. Nu ştia ce va face Lonsdale, din cauza furiei. Lara era sigură că va încerca să-şi recupereze soţia – cu forţa, dacă era necesar.

Un gând îngrozitor i-a trecut prin minte. A privit-o speriată pe Sophia:

— Crezi că a dispărut pentru totdeauna? Dacă nu se mai întoarce?

Sophia s-a încruntat, jenată de acea manifestare făţişă a sentimentelor.

— Nu te mai tortura, Larissa. Te va găsi atunci când va fi pregătit. Doar nu crezi că o să dispară după surpriza dezvăluită la audiere. Ceea ce duce la următoarea mea întrebare: eşti cu adevărat însărcinată?

— Sunt sigură de asta, i-a răspuns Lara prea preocupată de propriile îngrijorări ca să împărtăşească plăcerea Sophiei.

— Slavă Domnului! Se pare că linia de sânge a lui Harry se va perpetua totuşi. E un bărbat viril, iubitul acesta fugar al tău.

— Soţul meu, a corectat-o Lara. De acum înainte trebuie să ne referim la el ca la soţul meu.

Sophia a ridicat din umeri cu nonşalanţă.

— Cum vrei tu, Larissa. Liniştează-te acum. Eşti mult prea agitată. Îi faci rău copilului.

— Mi s-a părut că nu m-a crezut, a murmurat Lara apropiindu-se de fereastră şi amintindu-şi ce expresie avusese Hunter acolo, în biroul lordului cancelar. Probabil că a crezut că spun o minciună, încercând să-l salvez. Şi-a lipit fruntea de geamul rece, cu inima strânsă de teama că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată.

Capitolul 21

Trăsura Larissei a ajuns târziu la Hawksworth Hall, când majoritatea servitorilor dormeau deja.

Era recunoscătoare pentru că nu trebuia să le dea imediat explicaţii lui Rachel şi lui Johnny. Avusese o zi grea, era obosită după călătorie şi încerca din răsputeri să ignore gândurile care-i rătăceau prin minte. Cu fiecare metru cu care se depărta de Londra se simţea tot mai neajutorată şi mai lipsită de speranţă. Voia să se afunde într-un somn adânc.

— Vine şi lordul Arthur? a întrebat doamna Gorst după ce i-a urat bun-venit.

— Nu, i-a răspuns Lara. Lordul cancelar a clasat cazul.

— Înţeleg. Cu un zâmbet sincer, menajera a adăugat: ce veste bună, doamnă! Înseamnă că lordul Hawksworth va sosi curând?

— Nu ştiu, i-a răspuns Lara domolindu-i întrucâtva bucuria.

Menajera s-a abţinut de la alte întrebări şi a chemat imediat un valet să ducă imediat cufărul sus şi o cameristă să-l desfacă.

Lara a urcat în grabă până la etajul al doilea, unde se afla camera lui Johnny. A intrat cu grijă şi a lăsat lumânarea pe dulăpiorul vopsit în albastru. Sunetul respiraţiei lui ritmice a alinat-o. Măcar pe asta putea conta… pe iubirea inocentă a unui copil. S-a aplecat să-l sărute pe obraz.

— Am venit acasă, i-a şoptit.

Johnny s-a foit şi a murmurat ceva, după care a deschis ochii. Mulţumit că o vedea, i-a zâmbit şi a adormit la loc.

Lara şi-a luat luminarea şi a ieşit din camera copilului, îndreptându-se spre a ei. S-a îmbrăcat în cămaşa de noapte, lăsându-şi rochia pe podea. A stins lămpile şi s-a întins pe pat, privind prin întuneric. A întins mâna şi a mângâiat locul gol de lângă ea.

Împărţise patul acela cu doi bărbaţi, cu unul dintr-un

simţ al datoriei, cu celălalt din pasiune. În adâncul inimii, ştia că Hunter nu mai avea de gând să se întoarcă la ea.

Încercase să se revanşeze pentru toate dăţile în care greşise faţă de ea. O crezuse atunci când îi spusese că nu va putea minţi de dragul lui, pentru tot restul vieţii. Se gândise că ei îi va fi mai bine, mai uşor dacă ar dispărea din nou.

Adevărul era că-l iubea prea mult ca să-l piardă. Îl dorea ca soţ al ei, indiferent ce ar fi spus lumea. Îl iubea dincolo de decenţă, datorie şi onoare.

A căzut într-un somn agitat. În visul ei, cei pe care îi iubea se îndepărtau de ea, nu păreau să o vadă sau să o audă. Alerga după siluetele difuze, rugându-le, implorându-le, dar nu reuşea să le impresioneze. Dispăreau, una câte una, până când a rămas doar Hunter… după care a dispărut şi el.

— Nu! a strigat căutându-l înfrigurată. Nuuu…

Un strigăt a spart liniştea din casă.

Lara s-a ridicat din pat, cu inima bătându-i necontrolat. La început a crezut că ea strigase, dar când a ascultat cu atenţie a auzit un al doilea ţipăt.

— Rachel, a spus şi a ţâşnit din pat. A alergat afară din cameră în picioarele goale, fără să se mai obosească să-şi caute papucii sau un halat. Când a ajuns în capul scărilor a văzut un bărbat care o trăgea pe Rachel după el. Un pumn îi era încleştat în părul ei, în timp ce cu cealaltă mână o strângea de braţ.

— Nu, Terrell, te rog, a spus Rachel împotrivindu-i-se cu fiecare pas.

Când mai aveau trei sau patru trepte până jos a împins-o cu brutalitate şi a trântit-o la pământ.

Alarmată, Lara a scos un strigăt. Lonsdale… Nu se aşteptase ca el să îndrăznească să vină în miez de noapte, să o smulgă pe Rachel din patul ei. Era roşu la faţă din cauza băuturii şi a furiei. A privit în sus spre Lara şi gura i s-a strâmbat într-un zâmbet răutăcios:

— Am venit să iau înapoi ce-i al meu. Te învăţ eu minte! N-o s-o mai vezi niciodată pe soţia mea. Dacă vă mai prind

împreună vă omor pe amândouă! Şi-a înfipt mâna în părul lui Rachel şi a forţat-o să se ridice în picioare, părând să-i facă plăcere suferinţa ei. Credeai că poţi să scapi de mine, a mârâit el. Eşti a mea şi pot să fac ce vreau cu tine, căţea necredincioasă! Iar prima lecţie începe chiar în seara asta.

Plângând, Rachel a ridicat ochii spre Lara:

— Nu-l lăsa să mă ia, Larissa!

— Să nu îndrăzneşti să o atingi! i-a strigat coborând treptele. A ajuns lângă ei şi l-a prins sălbatic pe Lonsdale de braţ. Dă-i drumul sau te omor!

— Ce faci? a întrebat-o râzând batjocoritor şi a împins-o cât-colo cu o uşurinţă înspăimântătoare.

Lara s-a lovit cu capul de perete, a căzut la pământ şi preţ de câteva secunde mintea i s-a înceţoşat. A clipit des şi şi-a ridicat mâinile la cap în timp ce în urechi îi răsuna un ţiuit enervant. Dincolo de sunetul asurzitor i-a auzit rugăminţile lui Rachel.

S-a luptat să se ridice şi l-a văzut pe Lonsdale cum o trăgea pe Rachel de-a lungul holului de la intrare. În ciuda slăbiciunii, Rachel se lupta cu curaj. Enervat pentru că-i opunea rezistenţă, Lonsdale a lovit-o în cap cu un obiect pe care îl avea în mână. Rachel s-a clătinat şi era cât pe ce să cadă din picioare. A gemut de durere şi l-a urmat docilă, tremurând din tot corpul.

Toţi servitorii se treziseră din cauza zgomotelor. Câţiva îşi făcuseră apariţia în hol şi priveau năuciţi spectacolul.

— Opriţi-l! a strigat Lara apucându-se de balustradă ca să se poată ridica. Nu-l lăsaţi să plece!

Dar niciunul dintre servitori nu s-a mişcat iar Lara a înţeles imediat de ce. Lonsdale avea în mână un pistol iar în starea în care era nu ar fi ezitat nicio clipă să-l folosească.

— Deschideţi uşa! s-a răstit Lonsdale la unul din servitori, făcând un gest cu pistolul. Acum!

Valetul s-a grăbit să-l asculte. Spre uimirea tuturor, s-a auzit o voce subţire venind de la etaj:

— Opriţi-vă!

Lara a ridicat privirea şi l-a văzut pe Johnny, în cămaşa

albă de noapte, cu părul vâlvoi din cauza somnului. Ţinea în mână un pistol, cel de jucărie, cu capse.

Din reflex, Lonsdale a îndreptat arma spre băiat.

— Nu! a strigat Lara. E doar o jucărie!

— Dă-i drumul mătuşii Rachel! a strigat băiatul şi a tras. Jucăria a pocnit slab dar toată lumea a îngheţat.

Dându-şi seama că pistolul era inofensiv, Lonsdale a început să râdă ironic spre băiatul furios din capul scării.

În clipa aceea, o siluetă s-a strecurat prin umbră, pe uşa deschisă, cu agilitatea unui animal.

— Hunter, a şoptit Lara.

Bărbatul s-a aruncat asupra lui Lonsdale şi au căzut amândoi. Rachel a fost la rândul ei trântită la pământ. S-a rostogolit de câteva ori şi a rămas nemişcată, din cauza durerii şi a şocului. În secunda următoare a leşinat, cu ochii închişi şi braţele atârnându-i inerte, ca ale unei păpuşi de cârpă.

Cei doi bărbaţi se luptau cu furie pentru pistol, înjurând şi mârâind în timp ce-şi cărau lovituri unul altuia. Lara s-a întors pe călcâie şi a urcat repede scările. A ajuns imediat la Johnny şi l-a culcat la podea, protejându-l cu propriul trup. Obrajii băiatului erau uzi de lacrimi.

— Ce se întâmplă, mamă? a întrebat-o iar ea l-a strâns şi mai tare în braţe.

A riscat o privire în jos, acolo unde Hunter se lupta în continuare să-i ia pistolul lui Lonsdale. Cei doi erau prinşi într-o încleştare mortală. Se rostogoleau pe podea… când să auzit tunetul unei arme.

Au rămas amândoi nemişcaţi.

Lara privea neputincioasă la cele două trupuri şi la balta de sânge care se întindea în jurul lor. A scos un sunet înfundat şi şi-a acoperit gura cu mâna ca să nu strige.

Hunter s-a mişcat încet, desprinzându-se de celălalt bărbat dar continuând să apese cu palma lui mare rana din stomacul lui Lonsdale. Respirând greu, s-a uitat la servitorii din preajmă:

— Trimiteţi după doctorul Slade, i-a poruncit unui valet. Iar altcineva să meargă după şerif. S-a întors apoi spre

majordom: duceţi-o sus pe lady Lonsdale, până nu se trezeşte. Vocea lui sigură părea să limpezească haosul. Toţi servitorii s-au grăbit să facă întocmai ce li se spusese, mulţumiţi că era cineva care să preia frâiele.

Tremurând de uşurare, Lara l-a luat pe Johnny de mână şi l-a tras deoparte.

— Nu te uita, dragul meu, i-a şoptit privind peste umăr.

— S-a întors, a spus Johnny, strângând-o cu putere de degete.

— Da, s-a întors.

* * *

Se iveau zorii când şeriful a plecat în sfârşit, după un interogatoriu prelungit al familiei Hawksworth şi al servitorilor. Şeriful nu se arătase deloc surprins de turnura evenimentelor. Aşa cum remarcase laconic, toată lumea ştia că Lonsdale obişnuia să bea şi că era violent. Fusese doar o chestiune de timp să o păţească.

Deşi se părea că totul se va rezolva şi că nu va fi acuzat, Hunter nu a trecut deloc uşor peste acest moment. A făcut o baie fierbinte, s-a săpunit viguros, dar continua să se simtă murdar.

Toată viaţa lui fusese în stare să-şi ignore conştiinţa. De fapt, fusese aproape sigur că nici nu avea aşa ceva. Ştiuse însă care erau consecinţele atunci când o adusese pe Rachel la Hawksworth Hall. Dacă n-ar fi făcut asta, probabil că lordul Lonsdale ar fi trăit şi acum. Pe de altă parte, dacă o lăsa pe Rachel la cheremul soţului ei, probabil că ea nu ar fi supravieţuit.

Făcuse oare alegerea corectă? De fapt, care era alegerea corectă?

S-a îmbrăcat şi şi-a pieptănat părul ud, gândindu-se numai la Lara. Anumite lucruri rămăseseră nespuse… lucruri dureroase pe care el nu ar fi vrut să le spună şi nici ea să le audă. S-a frecat la ochi, amintindu-şi cum începuse totul, cu dorinţa copleşitoare de a deveni Hunter Cameron Crossland. Surprinzător, totul i se păruse uşor, natural. Îi luase numele şi în scurt timp nici măcar el nu-şi mai amintea că trăia o viaţă furată. Cealaltă viaţă a lui, cea

reală, era acum departe, ca un obiect închis într-o mansardă prăfuită în care nu urca nimeni.

Iar Lara făcuse ca această şaradă să continue, pentru un motiv care lui îi era încă necunoscut. Poate că îl privise doar ca pe un alt caz caritabil de-al ei şi încercase să-l salveze de el însuşi.

Nu-i putea însă permite Larei să facă parte din această minciună. Împietrit de durere dar şi plin de dor s-a hotărât să-şi ia rămas-bun de la ea.

* * *

Lara stătea pe un scaun, tremurând lângă foc. Rachel adormise imediat; doza de laudanum prescrisă de doctor îşi făcuse repede efectul. Johnny dormea şi el în camera lui. Se liniştise doar după ce băuse un pahar cu lapte cald şi ascultase o poveste.

Deşi era epuizată, Lara era hotărâtă să rămână trează, convinsă că Hunter va profita de ocazie şi va pleca din nou, pe nesimţite.

A tresărit când a auzit clanţa. Hunter a intrat în cameră fără să bată. S-a ridicat în picioare, din reflex, dar nu a încercat să se apropie de el.

— Credeam că nu te mai întorci, i-a spus ea.

— Aşa aveam de gând. Numai că mi-am dat seama că sunteţi singure aici, tu şi Rachel şi mi-am imaginat ce va încerca Lonsdale să facă. A scos un sunet de dezgust. Aş fi venit mai devreme dacă aş fi judecat limpede.

— Ai ajuns la timp, i-a răspuns Lara iar vocea i s-a frânt. Oh, Hunter, acolo, jos… o clipă am crezut că ai fost rănit… sau că ai murit…

— Şşt… Hunter i-a făcut semn să tacă.

Lara a tăcut, nefericită. Cum de fuseseră atât de intimi cu doar câteva zile în urmă, pentru ca acum să stea faţă în faţă ca doi străini?

Îl iubea indiferent ce nume ar fi purtat, nu conta al cui sânge îi curgea prin vene. Era de ajuns ca şi el să o dorească. Numai că acum, în timp ce se uita în ochii lui fantomatici, a-l convinge i se părea o misiune imposibilă.

— Rămâi cu mine, i-a spus ea întinzându-i mâna. Te rog.

— Nu-mi cere asta, Lara.

— Dar mă iubeşti. Ştiu că mă iubeşti.

— Nu mai contează. Ştii prea bine de ce trebuie să plec.

— Locul tău e lângă mine, a insistat ea. Ca să nu mai vorbim de datoria pe care o ai faţă de copilul pe care l-am conceput împreună.

— Nu există niciun copil, i-a răspuns el.

Lara s-a apropiat de el, i-a luat mâna şi i-a lipit-o de pântecul ei. I-a apăsat palma acolo, de parcă astfel cuvintele ei căpătau şi mai mult adevăr.

— Port în pântec copilul tău.

— Nu, a şoptit el. Nu este posibil.

— Ştii că nu te-aş minţi.

— Pe mine nu, a fost el de acord. Dar pe toţi ceilalţi da. De dragul meu. Nu s-a mai putut abţine şi a luat-o în braţe. Un fior i-a străbătut trupul când şi-a îngropat faţa în părul ei. Ritmul respiraţiei i s-a schimbat iar Lara a înţeles că masca lui se năruia, lăsând ca disperarea iubirii să ajungă la suprafaţă. Lara, tu nu ştii cum sunt de fapt.

— Ba da, i-a răspuns ea ţinându-l strâns. Eşti un bărbat bun, chiar dacă nu-ţi dai seama de asta. Şi eşti soţul meu – doar asta contează.

El a râs amar.

— La naiba, chiar nu înţelegi că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru tine este să dispar din viaţa ta?

Lara s-a tras puţin înapoi şi i-a cuprins faţa în palme, forţându-l să o privească în ochi. Gura lui tremura uşor din cauza emoţiilor pe care încerca să şi le stăpânească, iar în ochi avea lacrimi. Şi-a trecut mâinile prin părul lui frumos şi i-a mângâiat chipul iubit, ca şi cum atingerea ei l-ar fi putut vindeca.

— Rămâi cu mine, i-a spus, încercând să-l scuture de umeri.

El nici nu s-a clintit.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt. Nu înţeleg de ce ar trebui să ne despărţim şi să suferim când avem şansa să rămânem împreună. Dacă nu simţi că m-ai merita, ai la dispoziţie următorii cincizeci de ani să încerci să-mi

demonstrezi contrariul. L-a prins de poalele cămăşii şi l-a tras cu putere. Oricum nu-mi doresc un bărbat perfect.

Hunter şi-a ferit privirea, străduindu-se să-şi ţină firea.

— Sunt al naibii de departe de a fi perfect.

Lara i-a zâmbit slab, cu un licăr de speranţă.

— Îţi ofer viaţa pe care ţi-o doreşti, i-a spus ea. O viaţă care să aibă sens şi iubire. Accept-o. Şi pe mine odată cu ea. Şi-a lipit buzele de gura lui, furându-i un sărut, apoi un altul, şi altul, până când el nu s-a mai putut împotrivi. A pus stăpânire pe gura ei cu o dorinţă brută care curând i-a scăpat de sub control. A cercetat-o cu limba în timp ce mâinile încercau frenetic să-i ridice cămaşa de noapte.

Lara şi-a înlănţuit un picior în jurul lui, oferindu-i-se cu o plăcere care a părut să-l înnebunească. A luat-o în braţe şi a dus-o în pat.

— Te iubesc, i-a spus ea şi l-a tras mai aproape, simţindu-i tremurul de răspuns din trup. De nerăbdare, el i-a sfâşiat cămaşa de noapte şi şi-a lipit buzele de sfârcul ei.

Lara a gemut şi l-a cuprins cu mâinile şi picioarele. Îl dorea mai mult decât ar fi crezut că era posibil. El s-a ridicat şi a sărutat-o din nou, adânc, tăindu-i răsuflarea. Gemând dulce, Lara a încercat să-i deschidă nasturii cămăşii.

— Nu mai pot să aştept, i-a şoptit el desfăcându-se la pantaloni.

— Vreau să-ţi simt pielea, i-a spus ea, continuând să se lupte cu nasturii cămăşii.

— Mai târziu… oh… I-a desfăcut larg picioarele şi s-a împins în ea. Apăsarea dură, dulce, a umplut-o, senzaţii delicioase i-au străbătut tot corpul, de-a lungul fiecărui nerv. Ea s-a arcuit şi s-a cutremurat de plăcere în timp ce el se mişca cu blândeţe înăuntrul ei, prelungind plăcerea, înainta tot mai adânc, făcea dragoste cu ea de parcă ar fi savurat un festin, fiecare mişcare era carnală, înceată. Lara şi-a strecurat mâinile pe sub cămaşa lui şi i-a simţit muşchii duri ai spatelui. A încercat să-l facă să termine mai repede, dar el nu s-a grăbit, iar orgasmul ei a fost aproape

dureros în intensitatea lui. Hunter s-a îngropat în ea şi a lăsat contracţiile dinăuntrul ei să-l aducă şi pe el la extaz.

Respirând greu, se relaxau în învălmăşeala cearşafurilor. Lara s-a cufundat într-o amorţeală plină de pace. A întors capul spre el când l-a simţit mângâindu-i părul. Lumina zorilor ameninţa să pătrundă în cameră, ţinută la distanţă de draperiile grele.

— Chiar dacă m-ai fi părăsit, nu ai fi reuşit să rămâi departe mult timp, i-a spus Lara.

— Pentru că am nevoie de tine, i-a spus el sărutând-o pe frunte.

— Eu am şi mai mare nevoie de tine.

El i-a zâmbit şi şi-a trecut palma de-a lungul trupului ei. Când a vorbit, tonul îi devenise serios:

— Ce va fi de aici încolo, cum vom trăi după toate cele care s-au întâmplat?

— Nu ştiu. Şi-a potrivit capul în adâncitura umărului lui. O vom lua de la început, pur şi simplu.

— De fiecare dată când te vei uita la mine, îţi vei aminti că eu i-am luat locul.

— Nu, i-a răspuns ea lipindu-şi două degete de buzele lui, hotărâtă să nu lase nicio fantomă să se interpună între ei. Poate că mă voi gândi la el, din când în când… dar nici nu l-am cunoscut, de fapt. El nu şi-a dorit o viaţă cu mine, aşa cum nici eu nu mi-am dorit cu el. Tu eşti cel pe care mi l-am dorit. Şi-a lipit palma deschisă deasupra inimii lui. Când mă uit la tine, i-a spus, eu te văd doar pe tine. Şi am ajuns să te cunosc prea bine.

El a râs involuntar şi s-a întors pe o parte să o privească. Era clar că se pregătea să o contrazică, dar când i-a văzut chipul mic s-a simţit copleşit de tandreţe.

— Poate că ai dreptate, i-a spus şi a strâns-o mai aproape.

Epilog

Lara se întorcea de la orfelinat, mulţumită că lucrările se sfârşiseră. Erau acum gata să-i primească pe copii – din cei doisprezece rămăseseră doar zece, pentru că două familii din Market Hill se ataşaseră atât de mult de oaspeţii lor încât deciseseră să-i păstreze. Dar cele două paturi acum goale aveau să fie ocupate curând, şi-a spus Lara. Mai erau destui copii care să aibă nevoie de un loc decent în care să trăiască.

Pe când cobora din trăsură şi se pregătea să intre în casă, cu mintea plină de planuri, nici nu l-a observat pe bărbatul care o aştepta.

— Lady Hawksworth… scuzaţi-mă…

Vocea cultivată de gentleman i-a repetat numele. Abia atunci Lara s-a oprit şi s-a întors, zâmbind întrebător.

Vizitatorul era lordul Tufton, bărbatul timid care o curtase pe Rachel înainte ca ea să se căsătorească cu lordul Lonsdale. Mai degrabă intelectual decât sportiv, era franc şi blând, iar Lara îl plăcuse dintotdeauna. Auzise că lordul Tufton intrase de curând în posesia unei mari averi, moştenire de la un unchi de-al lui, ceea ce însemna că avea să intre în vizorul multor tinere ambiţioase.

— Lord Tufton! a exclamat Lara, încântată. Cât mă bucur să te văd!

Au discutat câteva minute, după care Tufton i-a făcut semn spre aranjamentul de trandafiri pe care îl lăsase pe măsuţa de la intrare.

— Le-am adus pentru întreaga familie. Sper să vă placă.

— Sunt foarte frumoşi, i-a spus Lara zâmbind, ştiind că de fapt erau pentru sora ei. Nu s-ar fi cuvenit însă să i-i aducă ei, pentru că era încă în doliu. Mulţumim frumos. Sora mea se va bucura în mod special. Îi plac mult trandafirii, ştii.

— Da, eu… Şi-a dres glasul. Vă pot întreba cum se mai simte?

— Destul de bine, l-a asigurat Lara. Deşi… a fost destul

de tristă şi de tăcută în ultimele zile.

— Era de aşteptat, a spus el cu blândeţe, după tragedia prin care a trecut.

Lara l-a privit zâmbind gânditoare. Rachel nu primise niciun vizitator în cele două luni care trecuseră de la moartea lui Lonsdale, dar era convinsă că se va bucura să-l vadă pe Tufton.

— Lord Tufton, la această oră sora mea obişnuieşte să facă o lungă plimbare prin grădină. Sunt convinsă că i-ar face plăcere să aibă companie.

— Oh, nu aş vrea să o tulbur… poate doreşte să fie singură…

— Hai cu mine, i-a spus şi l-a condus spre uşile franţuzeşti care dădeau spre grădină. A zărit imediat boneta albă a lui Rachel ivindu-se pe după gardul viu. Uite-o! i-a spus triumfătoare. Mergi la ea, lord Tufton.

— Dar nu ştiu dacă…

— Sora mea va fi încântată, te asigur.

Lara a deschis uşile şi mai-mai că l-a împins afară.

* * *

— Mama! auzind glasul lui Johnny, Lara s-a întors surâzând. Băiatul era îmbrăcat în costumul de călărie, pregătit de lecţie.

— Unde este doica, dragul meu? l-a întrebat.

— Coboară acum. Numai că nu e rapidă aşa ca mine.

Lara i-a aşezat bereta.

— De ce te grăbeşti întotdeauna?

— Pentru că nu vreau să pierd nimic.

Zâmbind, Lara s-a apropiat de fereastră şi i-a privit pe lordul Tufton şi pe Rachel, braţ la braţ. Pe sub boneta albă a zărit primul ei surâs, după mult prea mult timp.

— Cine e acolo, cu mătuşica Rachel? a întrebat Johnny.

— Este viitorul ei soţ, cred, i-a răspuns gânditoare Lara şi i-a zâmbit conspirativ. Dar ar trebui să rămână secretul nostru, deocamdată.

Auzind cuvântul „secret”, copilul s-a gândit imediat la un altul pe care îl împărtăşeau ei doi şi a tras-o de fustă:

— Când le putem spune tuturor că o să ai un copil,

mama?

— Când va începe să se vadă, i-a răspuns Lara. Văzându-l nedumerit, i-a explicat roşind uşor: când îmi va creşte burta.

— O să fie la fel de mare ca a lui sir Ralph?

Lara a izbucnit în râs:

— Dumnezeule! Sper că nu!

Copilul devenise serios:

— O să mă mai iubeşti când va veni copilul, mama?

Lara a îngenuncheat lângă el şi l-a îmbrăţişat.

— Întotdeauna, Johnny.

* * *

La începutul serii, Hunter a sosit din Market Hill şi a găsit-o pe Lara schimbându-se pentru cină. S-a apropiat şi a sărutat-o apăsat pe buze.

— Le-am luat, a răspuns întrebării ei nerostite.

Lara a zâmbit.

— Credeam că ai uitat ce plănuisem să facem în seara asta.

Hunter a clătinat din cap.

— Doar la asta m-am gândit toată ziua.

— Luăm cina mai întâi? l-a întrebat încet. Mie nu mi-e foame. Ţie?

I-a luat mâna mică într-a lui:

— Să mergem, atunci.

Au lăsat în urmă Market Hill în cabrioleta trasă de doi cai roibi. Au ajuns la o biserică mică din piatră care părea desprinsă din poveşti.

Lara a zâmbit când Hunter a ajutat-o să coboare. Ajutaţi de un felinar, au străbătut aleea îngustă destul de denivelată. Au intrat înăuntru iar Hunter a aprins două lumânări la altar. O cruce simplă din lemn pe un perete şi un vitraliu erau singurele ornamente, cu excepţia sculpturilor de pe cei patru stâlpi.

— Este perfect, a spus Lara.

Hunter a privit-o sceptic.

— Lara, aş fi vrut…

— Este mai mult decât suficient, l-a întrerupt ea. Chipul

îi era luminat de lumânările aprinse. Nu avem nevoie de o biserică mare, de o ceremonie fastuoasă şi nici măcar de un preot.

— Tu meriţi mult mai mult.

— Vino încoace. Îl aştrepta lângă altar, zâmbind.

Hunter s-a apropiat şi a scos din buzunar un săculeţ din catifea. L-a golit în palmă: înăuntru erau două verighete din aur.

— Sunt frumoase, i-a spus ea privindu-l cum le aşeza pe altar. Impresionată de dulcea serenitate a locului, şi-a plecat capul şi s-a rugat în tăcere, cu inima plină de speranţă şi de bucurie. Când ridicat privirea spre Hunter, el i-a spus:

— Oricât timp aş mai avea de petrecut cu tine, tot nu mi-ar fi de ajuns.

Rămasă fără cuvinte, ea i-a întins mâna iar el i-a prins-o şi i-a strâns-o cu putere. I-a strecurat inelul de aur pe deget:

— Îţi promit, i-a spus uitându-se în ochii ei, că-ţi voi darul întreaga mea fiinţă, trupul şi sufletul meu… că voi avea grijă de tine… că te voi respecta şi onora… şi mai mult decât toate, că te voi iubi până la moarte… şi dincolo de ea. A făcut o pauză şi a adăugat: şi-ţi mai promit că nu mă voi mai plânge din cauza proiectelor tale caritabile, dacă îţi vei face timp şi pentru mine.

Mâna Larei a tremurat puţin când i-a pus la rândul ei verigheta pe deget.

— Îţi promit că-ţi voi fi tovarăşă, prietenă şi iubită, i-a spus încet. Îţi voi dărui toată dragostea şi toată încrederea mea, îmi voi construi o viaţă cu tine… şi te voi ajuta să uiţi trecutul şi să preţuieşti fiecare clipă petrecută împreună.

— Şi-mi vei dărui copii, i-a spus el, punându-i o mână pe abdomen.

— Zece, i-a răspuns ea, făcându-l să izbucnească în râs.

— Înţeleg acum ce planuri ţi-ai făcut. Vrei să mă ţii tot timpul în pat.

— Te plângi cumva? l-a întrebat Lara.

El a zâmbit şi a lipit-o de el într-o îmbrăţişare fierbinte.

— În niciun caz… numai că mă gândeam… A sărutat-o pătimaş. Cred că ar trebui să începem să exersăm de îndată.

A sărutat-o iar şi iar, până când aproape că au rămas fără aer.

— Spune-mi adevăratul tău nume, i-a şoptit Lara.

Îl mai întrebase de multe ori şi fusese refuzată, de fiecare dată.

— Nu, pisica mea curioasă, i-a răspuns el mângâind-o pe păr. Omul acela nu mai există.

— Spune-mi, a insistat ea trăgându-l de piepţii hainei.

— Niciodată.

Lara l-a cuprins cu braţele de gât.

— Tot te fac eu să-mi spui într-o bună zi, i-a spus lipindu-şi buzele de un loc sensibil de pe gâtul lui, făcându-l să se cutremure. Nu ai nicio şansă să-mi rezişti.

— Nici cea mai mică şansă, a încuviinţat el, aplecându-se să o sărute din nou.

SFÂRŞIT